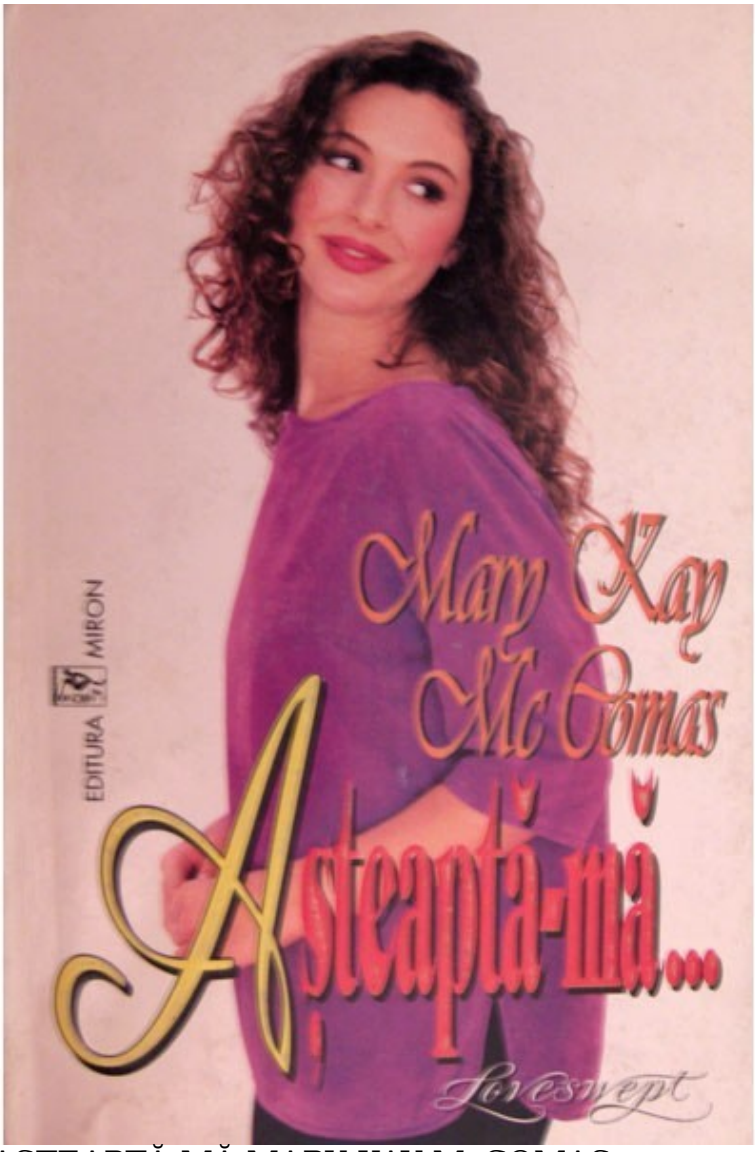

AŞTEAPTĂ-MĂ MARY KAY McCOMAS

PROLOG

Pe 16 octombrie, Holly Ann Loftin muri.

Nu ştia precis cum se întâmplase. Nu ştia de ce. Totul se petrecuse repede, pe neaşteptate, iar ea nu stărui prea

mult asupra amănuntelor. Nu contau… nimic nu mai conta. Poate că aceasta este partea cea mai surprinzătoare a morţii. Nimic nu contează. Nu o deranja că moare. Moartea venea ca o uşurare, pentru că scapă de toate, lasă în urma ei trupul şi se ridică spre înălţimi.

Totuşi, urmă o perioadă de adaptare, care-i păru cam ciudată. De asemenea, i se păru ceva cunoscut, ca şi când ar fi făcut asta de mai multe ori, înainte. După desprinderea de greutăţile şi grijile pământeşti, de tot ce e rău, urma pacea perfectă şi liniştea pe care fiinţa ei temporală o căutase instinctiv, încă de la naştere. Neputând să definească sau să adune toate componentele într-un singur potir, totul i se păru ca şi când i-ar fi fost cunoscut dintotdeauna.

Ştia şi despre lumină. Strălucitoare. Cea mai strălucitoare din câte există. Puternică. Unică. Primitoare. Dacă ar fi trebuit să o compare cu altceva, ar fi denumit-o ca pe o primire acasă sau ca pe o reîntoarcere la copilăria fericită, sau ca pe retrăirea celor mai fericite momente din viaţa terestră… doar puţin-mai bine. Pur şi simplu o trăgea către ea, aşa cum te atrage o adiere uşoară de aer proaspăt. Iar ea se apropia de bunăvoie, bucuroasă.

Rămase izolată în lumină, dar nu era sigură. Se simţea ca o moleculă strălucitoare în spaţiu, înconjurată de miliarde de alte molecule luminoase, pe care nu le putea vedea sau simţi. Le percepea prezenţa, energia, singularitatea, contopirea cu întregul. Acum făcea şi ea parte din întreg; fusese dintotdeauna şi va fi în veci.

Era nespus de fericită, o fericire profundă. Când simţea contopirea cu altă moleculă, o făcea cu o bucurie şi o serenitate nelimitate.

— Ai venit înainte de vreme.

— Locul meu e aici lângă tine.

— Vom fi mereu împreună.

— Nu te-am putut găsi.

— Ai venit prea devreme. Mai trebuie să aşteptăm.

— Aici avem o veşnicie.

— Aici. Acolo. Dragostea noastră nu se schimbă. Se delecta cu adevărul.

— Ai venit prea devreme. Trebuie să te întorci.

— Nu. Tu eşti aici.

— Numai partea aceea din fiinţa mea, care e eternă în sufletul tău, este aici. Întoarce-te. Aşteaptă-mă.

— Te-am aşteptat. M-am simţit singură şi pierdută. Aveam nevoie de tine.

— Întoarce-te. Aşteaptă-mă! Luminiţa care o întrupa începu să pălească.

— Locul meu e aici.

— Aşteaptă-mă.

— Dar cum te voi mai recunoaşte?

— Inima mea îţi va vorbi întotdeauna. Timpul se va opri, iar pământul se va zdruncina sub noi. În marea ta înţelepciune, mă vei recunoaşte sigur.

Ochii tăi vor reflecta dragostea pe care ţi-o port, iar eu te voi recunoaşte.

— Nu vei încerca să-mi dai foc ca unei vrăjitoare, nu-i aşa? Se simţea veselă, iar conştiinţa ei emana bucurie. Sau să mă faci sclavă? Sau să mă exilezi iar în mijlocul tribului? Ca muritor, nu eşti la fel de maleabil precum ar trebui.

— Şi nu eşti întotdeauna corectă.

— Eu voi fi mereu nerăbdătoare să fiu cu tine.

— Şi eu. Întoarce-te. Aşteaptă-mă. Lumina din ea se stingea treptat.

— Grăbeşte-te.

— Aşteaptă-mă.

CAPITOLUL 1

Sesiza durerea din ochii lui. Ochii lui negri păreau înduioşător de goi. Erau roşii, deşi ea bănuia că nu din cauza plânsului, ci, mai degrabă, din pricina luptei permanente de a-şi stăpâni lacrimile. Zborul de la San

Francisco la Los Angeles nu durase mult, dar, fiindcă stătuse înghesuită între o femeie foarte grasă, la stânga, şi un bărbat suferind, la dreapta, călătoria căpătase dimensiuni extreme.

Nu se plângea. Trebuia doar să-l privească pe bietul bărbat trist, aşezat lângă geam, care părea înalt, de altfel, ca să-şi dea seama că se simţea mult mai rău decât ea. Se părea că… în fine, se temea că piciorul drept îi amorţise.

Încercă să-şi schimbe poziţia şi-i dădu doamnei grase un ghiont cu cotul, mişcându-i cartea pe care o ţinea în mâna durdulie. Femeia oftă.

După ce reuşi să-şi mişte piciorul, sângele parcă i se puse în mişcare şi simţi furnicături. Îşi încordă şi apoi îşi relaxa muşchii piciorului, dar fără rezultat. Peste puţin timp furnicăturile se transformară în nişte şocuri electrice, iar piciorul îşi recăpăta vigoarea. Începu să-i tremure aşa cum li se întâmplă câinilor când ajung în faţa unui punct de hidrant. Bărbatul o privi, apoi se uită la piciorul ei.

— Scuzaţi-mă, spuse ea. Era un bărbat frumos, deşi se vedea că e nefericit. Brunet. Cu trăsături atletice. Cu bărbia puternică. Se întrebă oare cum arată când e fericit, dacă putea fi vreodată fericit. Bărbatul se uită pe geam. Holly oftă. Parcă nu era îndeajuns aer pe care să-l tragă în piept. Oftă încă o dată. Acum era mai bine. În avion aerul se încălzise şi atmosfera devenise înăbuşitoare. Sau poate că era ea plictisită şi trebuia să se gândească la altceva. Trecu repede cu ochii minţii peste lista cu cumpărăturile pentru Crăciun, apoi revizui ce avea de făcut la Los Angeles. Nu, se hotărî ea peste câteva minute, nu sunt plictisită. Se făcuse zăpuşeală. Dacă ar ajunge la butonul de deasupra capului, de unde se pornea ventilatorul… Ridică încet braţul care scăpase de sub greutatea femeii de lângă ea. Nu ajungea la buton decât dacă se ridica în picioare, iar gestul acesta i-ar fi deranjat pe amândoi vecinii de scaun. Descurajată, coborî braţul şi-l lovi pe

bărbat în piept. El o privi surprins. Parcă de-abia atunci observase că se afla lângă el.

— Scuzaţi-mă.

El continuă să privească afară. De cât timp se aflau în aer? se întrebă ea. De o oră? De două? încercă să privească pe geam pe lângă capul bărbatului, voind să vadă dacă survolau aeroportul. Când ajunse în raza lui vizuală, acesta întoarse capul. Se loviră nas în nas.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, zâmbind. Când nevoia de a şti învinse teama de a-l deranja, îl întrebă: Cât este ceasul?

El se uită la ceas, strâmbă din nas, bătu în geamul de sticlă, apoi murmură ceva.

— Ceasul meu s-a oprit, zise el, întorcându-şi capul spre fereastră.

— Este acesta cel mai lung zbor de la San Francisco spre Los Angeles, sau ce? Parcă stau aici de zile în şir, spuse ea ca pentru sine, pur şi simplu simt nevoia de a vorbi. Femeia de lângă ea întoarse pagina pe care o citise. Bărbatul îşi mişcă picioarele şi încercă să nu o bage în seamă.

— Te simţi de parcă ai fi stat pe scaun câteva săptămâni, reluă ea, iar când el o privi, adăugă: Nu prea stai comod, încătuşat de scaun. Timpul trece întotdeauna mai greu când nu-ţi găseşti locul… şi când te grăbeşti.

— Ce te face să crezi că mă grăbesc? Se uită la ea cum te uiţi la un gândac pe care nu-l poţi călca şi la care nu ajungi să-l striveşti cu ziarul.

— Dacă nu te-ai fi grăbit, ţi-ai fi rezervat bilet pentru un zbor mai devreme şi ai fi avut un loc mai bun în faţă sau la clasa întâi, spuse ea, observând materialul fin din care era croit costumul său. Apoi, în ciuda bunelor ei intenţii, spuse: Cred că nu e vorba de ceva serios. Sper ca totul să se termine cu bine.

— Ce crezi că nu e prea serios?

— Nefericirea căreia îi vei face faţă la Los Angeles. El

o privi mânios, de parcă ar fi văzut un nebun californian îmbrăcat cu haine omeneşti, apoi îşi răsuci iar capul spre geam. Ea rămase fără cuvinte, suspendată între tovarăşii ei de drum tăcuţi, până ce stewardesa se opri lângă ei cu căruciorul. Nu-i era sete, dar comandă şi plăti o sticluţă de Jack Daniel's, refuzând gheaţa. Stewardesa plecă spre alţi călători. Holly se uită absentă la sticluţă şi la paharul gol, după care răsuci dopul şi turnă din băutura cafenie în păhărelul de plastic. I-l dădu bărbatului.

Îi făcu semn cu degetul spre pahar. El îşi ridică privirea, se răsuci ca să vadă dacă stewardesa trecuse de ei, apoi se întoarse către femeia de lângă el. Observă că avea ochii căprui-deschis. Luă paharul oferit cu un gest spontan. Frumoase mâini, lungi şi fine. Dar ochii… Cum de nu observase până atunci cât de frumoşi erau? Cum păreau că privesc în interiorul lui…

Iar paharul? Ceva în aer îi spunea că era whisky. Acesta se transformă într-un reflex binecunoscut şi îşi spuse în sinea lui că băutura i-ar atenua puţin durerea. Ca un pacient încrezător, speriat şi neliniştit, căutând vindecarea, bău paharul până la fund.

— Mulţumesc, zise el, simţind încă fierbinţeala whisky-ului pe gât. Privirea ei calmă îi spori căldura din stomac. Îi dădu paharul înapoi, observând eticheta cu Jack Daniel's. Era marca lui preferată. Plătesc eu. Începu să se foiască pe scaun, ducând mâna spre buzunarul de la piept, unde avea portmoneul. Ea îi opri mâna cu un gest rapid. O privi. Inima începu să-i bată când îi simţi mâna peste a lui.

Ea scutură din cap şi-şi retrase mâna. Fără cuvinte îi spunea că s-ar simţi jignită dacă ar plăti el pentru gestul ei de mărinimie. El nici nu intenţionase să jignească pe cineva, cu atât mai puţin pe o femeie necunoscută, cu faţa în formă de inimă şi ochii de culoarea lutului, calzi şi inteligenţi. Dădu din cap în semn de mulţumire, apoi întoarse capul. Holly rămase câteva minute întrebându-se

de ce-i oferise de băut acestui bărbat. Era bucuroasă că o făcuse, dar… nu se gândise dinainte la asta. Făcuse gestul nepremeditat, aşa cum te-ai scărpina în vârful nasului când simţi că te mănâncă. Era într-adevăr ciudat, dar de obicei nu analiza lucrurile prea în profunzime. Nici nu avea rost, fiindcă totul în viaţa ei era într-o oarecare măsură ciudat. Motoarele huruiau, iar gândurile ei înotau în adâncuri, încălzită de cele două trupuri din laterale. Simţi o uşoară ameţeală şi închise ochii.

— Tatăl meu e pe moarte, spuse bărbatul deodată. Holly deschise ochii. Se întoarse să-l privească. El era tot cu faţa spre geam. A făcut un infarct. Nu e primul.

Instinctiv Holly strânse mâna bărbatului. El şi-o retrase brusc, apoi o strânse pe a ei într-un gest disperat. Era un moment ciudat. Nu-şi spuneau nimic, iar el îşi menţinea privirea în partea cealaltă. Se născuse o tensiune între ei, obişnuită pentru doi străini care-şi ţineau mâinile strâns. Dar, dincolo de această tensiune, se întâmplă ceva deosebit. Era ceva asemănător cu însăşi fiinţa umană. O tensiune adesea uitată şi trecută cu vederea în zbuciumul nesfârşit al vieţii.

Suferinţa se întâlnise cu compasiunea. Se aprinse indicatorul „Legaţi-vă centurile de siguranţă”, iar ei rămaseră în aceeaşi poziţie liniştitoare, fără cuvinte. De-abia când avionul începu să coboare el îi dădu drumul la mână. Apoi o privi şi-şi dădu seama de ciudăţenia gestului. Suferea pentru tatăl său, dar moartea acestuia nu i se părea un lucru neaşteptat. În ultimii ani, de fiecare dată când îl vizita, bătrânul părea din ce în ce mai slăbit. Realitatea gândului că-l va pierde era cruntă, desigur, dar de aici şi până la a se agăţa de un străin pentru compătimire? Nu-i stătea în fire.

— Stai la Los Angeles sau eşti în trecere? întrebă el, încercând să înfiripe o conversaţie.

— Sunt în vizită. Doar în vacanţă.

— Aşa e, Ziua Recunoştinţei. Am uitat, spuse el. Ai rude aici?

Ea surâse. Timbrul vocii ei îl făcu şi pe el să zâmbească.

— Eu am rude peste tot.

— Cred că e plăcut. Eu sunt singurul copil la părinţi.

— În acest caz moartea tatălui tău trebuie să fie ceva îngrozitor. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Şi… mulţumesc şi pentru mai înainte, adăugă el, uitându-se de jur-împrejur, dar evitându-i privirea.

Era surprins. De ce nu se uita la ea? Se întoarse şi o privi. Era plăcut să îi vadă faţa drăguţă. Nu era frumoasă, ci foarte drăguţă, cu pielea fină şi foarte albă, cu ochii migdalaţi, uşor înclinaţi spre margini. Era îmbrăcată cu o rochie simplă, înflorată, care-i aminti de alte vremuri, de o epocă glorioasă din istorie.

Avea părul negru, cam ca al lui, deşi, din cauza luminii din plafon, avea reflexe roşietice. Apoi gura ei… Gura era deosebită. Părea tandră şi caldă şi darnică… la fel ca şi persoana, dacă stătea să se gândească. Aceste trei cuvinte ar fi putut să-i fie puse în frunte. Nu era o frumuseţe care să-ţi taie răsuflarea, dar avea o duioşie şi o bunătate, tipice pentru o mamă.

— Ai copii? întrebă ea, distrăgându-i atenţia, de parcă i-ar fi ghicit şirul gândurilor.

— Nu. De ce?

— Ai nevoie de o familie în viaţă. Acum copiii ţi-ar putea oferi alinarea.

— Crezi?

— Nu întru totul. Nu sunt împotriva copiilor, dar nu cred că te-ar putea face să te simţi mai bine acum când tatăl tău e pe moarte.

— Atunci de ce ai spus că ei mi-ar oferi alinarea în aceste momente?

— Fiindcă aşa ar putea fi, vreau să spun, e posibil să fie aşa. Lumea spune că sunt. Eu nu am copii, deci nu ştiu. Nu cred că e chiar aşa.

— Aha. Nu ştia ce să mai spună.

— Eşti măcar însurat? întrebă ea, îngrijorată.

— Nu.

— Nu eşti? Era uimită, iar faptul că o arăta îl făcu să zâmbească.

— Nici măcar nu am fost pe aproape de aşa ceva, adăugă el, pentru efect.

Adevărul era că se mira şi el. Îşi dorea o soţie şi copii, dar acesta era un lucru pentru mai târziu, ceva ce se va întâmpla când va primi un semn-poate dacă l-ar lovi fulgerul. Avea aproape patruzeci de ani şi încă mai aştepta această zi.

— Rudele mele sunt nerăbdătoare să remedieze această stare a mea, dar eu… încă aştept. Ea dădu din cap în semn că înţelege. Şi ea avea rude nerăbdătoare şi era în aşteptare. Era lucrul cel mai dificil în viaţă. Gândurile lui se întoarseră spre tatăl său; dorea să ajungă la spital cât mai repede. Se uită la ceas şi făcu un gest nerăbdător, amintindu-şi că pentru el timpul stătuse în loc, la câteva minute după ce se urcase în avion. Drace! Tocmai schimbase bateria. Avionul ateriza.

— Urăsc partea aceasta, zise ea tare, ca să fie auzită pe fundalul frânelor şi al motoarelor ambalate la maximum. Acolo jos sunt atâtea lucruri de care avionul acesta s-ar putea lovi. El zâmbi amuzat şi, la fel de natural cum ea îi venise în ajutor, acum o luă şi el de mână şi o strânse. Efectul nu era totuşi acelaşi.

Pielea lui o atingea pe a ei, iar terminaţiile nervoase subcutanate îi dădură o senzaţie plăcută, emoţionantă. Încercă să o bată uşor pe mână, dar fiecare atingere îi trimitea o săgeată de foc de-a lungul braţului. Era uşor, calmant, iar el savura fenomenul acesta plăcut. Ea îi zâmbi

crispată. Nu-şi dădea seama ce o făcea mai nervoasă, intimitatea atingerii lui sau drumul pe care-l parcurgeau prin aer.

Avionul vira spre terminal, iar clipele plăcute fură brusc întrerupte de desfacerea centurilor şi de scoaterea bagajelor de sub banchete. Aeronava se opri şi călătorii aşteptau pe culoarul dintre scaune. Ea se întoarse subit şi-i spuse:

— Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă. Mă numesc Holly Loftin.

— Oliver Carey, se prezentă el zâmbindu-i politicos, ca oricărui călător în aceste condiţii. Îţi urez sărbători fericite de Ziua Recunoştinţei cu familia ta.

Numele Carey îi era cunoscut, dar… în fine, poate era doar o coincidenţă. Doar erau multe persoane înrudite cu acel Carey pe care-l poartă *Fundaţia Carey*.

Aceştia la care se gândea ea nu călătoreau niciodată cu avionul de persoane, oricât de disperată ar fi fost situaţia. Ei ar fi zburat cu avionul personal.

— Mulţumesc, spuse ea, gândindu-se la altceva. Apoi, ştiind că trebuia să-i spună ceva încurajator, nu despre starea tatălui său, adăugă: Dumnezeu să te binecuvânteze. Se gândea că aceste cuvinte exprimau cel mai bine urările pe care i le putea face. El nu se gândise de ani de zile la Dumnezeu, iar acum îşi dădea seama. Merse în urma ei, iar femeia grasă se afla înaintea lor. De ce nu-i spusese

„Dumnezeu să-ţi binecuvânteze tatăl” sau *„Noroc şi sănătate tatălui tău”* sau

„Sper ca tatăl tău să-şi revină şi de această dată”?

După părerea lui Oliver *„Dumnezeu să te binecuvânteze”* era o frază uzată deja, folosită în aeroporturi şi pe stradă, la adunări mondene şi la birou, iar cei care o foloseau făceau parte din categoria de nou-născuţi ai extremismului religios. Devenise desuetă, impersonală, lipsită de sens şi obositoare, cum era şi

„O zi bună”. Dar când o auzise din gura lui Holly Loftin, căpătase un înţeles special şi sincer, îi rămăsese în minte repetându-se ca un leit-motiv. Fără să ştie de ce, îi captivă inima. Rămase câteva trepte în urma ei şi, cu toate că era foarte grăbit să ajungă la ieşire, apoi să închirieze o maşină şi să-şi ia bagajele, observă că nici ea nu se îndreptase spre niciuna dintre aceste trei direcţii. Era în faţa lui, când totul începu. Se auzi un huruit puternic din subsol, ca şi când ar fi trecut o caravană de camioane de mare tonaj chiar prin dreptul aeroportului. Podeaua îi aluneca de sub picioare din ce în ce mai puternic, până ce începură să-i tremure dinţii în gură. Se sprijini de un perete. Şi acesta se zguduia. Ori de câte ori resimţise micile şi desele fenomene tectonice ale faliei din San Andreas, tot de atâtea ori fusese înspăimântat şi nu putea să-şi dea seama de tăria cutremurelor din viitor.

Cât va mai dura? Să fugă spre ieşire sau să rămână pe loc? Era în siguranţă sau urma să fie îngropat sub tonele de eşafodaj ale aeroportului? Până să ia o hotărâre, cutremurul încetă. Începu să se uite la oamenii de lângă el şi rămase cu ochii în direcţia unde era Holly. Nu ştiu ce-i atrase atenţia spre tavan, chiar deasupra capului ei, dar zări cum se năruie ceva şi un obiect începu să coboare furtunos exact spre locul unde se afla ea. Imediat trecu la acţiune.

— Holly! strigă el, alergând spre ea, lovind câteva persoane înspăimântate pe care le întâlni în cale. Dă-te la o parte! Holly! Fereşte-te! auzindu-şi numele, ea privi în toate direcţiile total dezorientată şi îngrozită. Până ce-l văzu şi îşi dădu seama că se apropie de ea, se trezi sub el. O smuci, iar ea se opuse atacului instinctiv.

Căzură şi se rostogoliră de câteva ori, iar tavanul se prăbuşi la numai câţiva centimetri lângă ei. Cu braţele strângându-se unul pe celălalt, se ajutară să se ridice. Prin norul de ciment Holly se uita înlemnită la gaura imensă şi

neagră din tavan, apoi la mormanul de moloz care căzuse pe locul unde se aflase cu câteva secunde în urmă.

— Cred că m-ar fi durut, spuse ea articulând singurul gând coerent care-i veni la îndemână. Fraza îl amuză pe Oliver. Începu să râdă, iar răbufnirea porni robinetul tuturor grijilor care-l copleşiseră până în acel moment. Mâhnire. Durere. Teamă.

Uşurare. Râdea cu poftă. Reacţia lui era molipsitoare. Uitându-se la el începu şi ea să surâdă, apoi, pe nesimţite, începu să râdă cu lacrimi. Călătorii treceau pe lângă ei, se uitau curioşi şi începeau şi ei să râdă. Fiecare privire în sus, spre gaura din tavan, era un nou prilej de amuzament. Era amuzant să-i priveşti cum rămăseseră stând în genunchinemaivorbind de praful de ciment pe care încercau să şi-l şteargă de pe faţă.

— Eşti în regulă? întrebă Oliver când reuşi să se ridice şi să spună ceva.

— Nu arăt în regulă? zise ea, încă râzând, apoi începu să se scuture de praf. Mă simt minunat. Personalul din aeroport veni repede să se asigure că nu era nimeni rănit şi să cureţe murdăria.

— Nu te-a lovit nimic? Nicio zgârietură? Am căzut sănătos amândoi.

— Despre căzătură, ţin să-ţi spun că a fost cea mai grozavă din câte am păţit, spuse ea după ce se ridică. Se uită la el şi deveni serioasă. Mi-ai salvat viaţa.

— Nu. Ştia că mai avea să urmeze ceva.

— Ba da. Îţi datorez viaţa.

— Ba nu, o opri el cu un gest.

— Cum să nu? De vreme ce viaţa mea e încă în mâinile tale, lasă-mă să mă recompensez cumva.

— Nu e nevoie. Zău, spuse el, jenat de recunoştinţa ei. Mă bucur că am văzut bucata căzând înainte de a ajunge jos. Mă bucur că eşti teafără. Îi dădu sacoşa de mână şi se uită după servieta lui. Rămăsese acolo unde o

lăsase înainte să alerge spre ea.

— Ştiu, zise ea, venind lângă el. Nu e prea mult, dar am doi fraţi care ţin un restaurant, Spoletto. Îl ştii?

— Am auzit de el.

— Este cel mai bun restaurant italian din afara Romei şi vreau să te invit acolo. Spune-le cine eşti, iar ei îţi vor oferi cele mai gustoase mâncăruri-gratis.

— Nu e nevoie. Îmi pare bine pentru ceea ce am făcut şi… dintr-odată deveni inspirat… mai ales că-ţi eram dator pentru consolarea din avion. Hai să spunem că suntem chit.

— Glumeşti? întrebă ea întorcându-se ca să meargă în direcţia lui. Dacă eşti alături de cineva care suferă, nu echivalează cu a salva viaţa cuiva. Dintotdeauna am fost alături de oamenii care suferă. E normal.

— În ceea ce mă priveşte, a contat foarte mult. Aveam nevoie…

— Vai! făcu ea, luându-l de braţ, iar pământul începu din nou să se revolte. Automat el o strânse în braţe şi rămaseră aşa, cu ochii mari, în timp ce pământul se cutremura.

— Replica, şopti el după câteva secunde.

— Ştiu. Prin materialul costumului său Holly îi simţea inima bătând cu putere lângă a ei. Braţele lui păreau cel mai sigur loc de pe lume. Oliver avea senzaţia ciudată că o mai ţinuse în braţe înainte. Nu era nici prea înaltă, nici prea scundă, potrivit de slabă, arăta perfect.

— Te ia cineva de la aeroport? întrebă el îndepărtându-se de ea. Simţea nevoia să o scoată din aeroport şi să o ştie plecată spre ai ei înainte de a se mai întâmpla ceva.

— Nu. Iau un taxi.

— Pe mine trebuie să mă aştepte o maşină, zise el. Pot să te duc unde vrei.

— Eşti foarte drăguţ, dar mai bine iau taxiul. Oliver

se încruntă. Nu se aşteptase la un refuz. Cine ar fi dorit să plătească un taxi în Los Ăngeles când i se oferea un drum gratuit? Doar ştia că ar fi în siguranţă, dacă s-ar găsi în aceeaşi maşină cu el.

— Tu trebuie să te duci la tatăl tău, zise ea, emintindu-i iar de necazurile lui. El încuviinţă, dar se simţea nespus de trist că trebuie să se despartă de ea.

— Deci, ne luăm la revedere… iar, spuse el, lăsându-şi mâinile pe lângă corp. Holly dădu din cap, apoi întinse mâna ezitând.

— Îţi mulţumesc. Fiindcă mi-ai salvat viaţa.

— Plăcerea a fost de partea mea. A meritat efortul. Îi strânse mâna cu căldură, tandru. Ea îl conduse la ieşirea din aeroport, îi zâmbi şi mai spuse o dată „la revedere”, apoi se îndrepta către staţia de taxiuri. Nu mergea singură. Îi simţea prezenţa lângă ea. Simţea cum rămăsese cu ea. Pielea o furnica, de parcă el ar fi atins-o. Se uită în urmă şi, cu toate că distanţa era mare, iar trecătorii o împiedicau să-i vadă clar silueta, îl văzu prin mulţime: o privea.

Un sentiment plăcut îi umplu inima, încălzindu-i-o. Oamenii veneau şi plecau din viaţa ei. Unii dintre ei îşi lăsau amprenta veşnic în memorie. Alţii rămâneau nişte amintiri vagi, distante. Mulţi treceau neobservaţi.

Când se gândea la lucruri atât de serioase cum erau viaţa şi moartea, la impactul pe care-l avea ea în vieţile altora, şi-ar fi dorit ca ea să rămână o amintire vie. Oarecum voia să lase o părticică din sine pentru fiecare om pe care-l atingea, pentru ca astfel să ajungă nemuritoare în amintirea lor. Ştia că pentru Oliver Carey va rămâne o imagine vie. Nu se vor mai întâlni, dar el nu o va uita niciodată. Cu acel gest minuscul de bunătate, fără niciun efort, reuşise să-şi graveze un locşor al ei în amintirea lui, care va rămâne acolo pentru totdeauna.

Tatăl lui va rămâne cu el mereu, iar de fiecare dată

când se va gândi la el, îşi va aminti şi din bunătatea lui Holly. Iar ea cum ar fi putut să-l uite pe bărbatul care-i salvase viaţa? în această zi legătura dintre ei devenise indestructibilă, iar ea ara fericită. O clipă ridică mâna în aer, iar la scurt timp şi el făcu acelaşi gest, apoi dispăru în mulţime.

CAPITOLUL 2

Mirosul puternic de pâine scoasă din cuptor amestecat cu acela de usturoi şi frunze de oregano nu era ceva care să fie considerat ca tradiţional de Ziua Recunoştinţei, dar pentru Holly era chiar aşa. Îi amintea de o masă mare în jurul căreia stăteau adunate chipurile oamenilor pe care-i iubea. Îi auzea râzând şi vorbind. În inima ei retrăia sentimentul fericirii şi al familiarităţii.

— Nepotismul nu mai funcţionează, spunea Tony Spoletto, luând-o de gât pe Holly, apoi o strânse în glumă. Ajutorul nu mai contează nici cât pastele noastre de altă dată. A rămas doar un vis care usucă pâinea. Holly începu să râdă şi aşteptă să i se dea drumul, apoi îl luă de mijloc şi-i spuse:

— E ieftin şi vesel. În afară de pâine proaspătă, ce ar mai putea cere cineva?

— Viteză? zise el zâmbind. Mama a plecat deja? o întrebă el aruncând o privire prin restaurantul plin pe care el îl avea împreună cu tatăl său şi care era deschis 365 de zile pe an.

— Bobby a dus-o acasă cu puţin timp în urmă, spuse ea, uitându-se la mesele din partea pe care o servea ea. Spunea că ai avut prea multă lume anul acesta şi că pastele au fost răscoapte. Nu erau. Tony se supărase. Acasă vorbise mai mult italiana. Deşi vorbea perfect englezeşte când voia, prefera să folosească o engleză stâlcită, vorbită de părinţii lui, ca să impresioneze. Ce ştie ea? În fiecare an îmbătrâneşte un pic. Holly surâse. Unele lucruri rămâneau neschimbate. Fiii Mariei Spoletto

vorbiseră aşa despre mama lor din ziua când îi cunoscuse camereu se fereau de ea, dar vorbeau cu multă afecţiune.

— Cine ar şti mai bine? întrebă ea. Doar e reţeta ei, nu?

— Mda, mda. Cineva te învaţă să găteşti, apoi tot restul vieţii îţi spune că pastele sunt răscoapte, zise el înflăcărat, dar vesel. Du-te să serveşti la masă sau fă ceva.

Nu e bine să vezi că personalul stă degeaba. Îi dădu un ghiont cu umărul, apoi o strânse tandru şi dispăru în bucătăriesă vadă ce făceau pastele, desigur.

Holly se duse să aranjeze serviciul de cafea expresso pentru o masă de şase persoane. Îi simţi prezenţa înainte de a-i auzi glasul. Ca strălucirea unui fulger îi apăru clar în gând. Nu ştia de ce, dar inima îi tresări de o emoţie pe care nu o putea descifra. Apoi o auzi. Vocea. Venea încet, dar clar de la distanţă. O voce cunoscută. O voce pe care se bucura că o aude. O voce care-i uşura inima.

Se întoarse şi-l văzu în capătul celălalt al camerei.

Deci Oliver Carey se hotărâse să accepte invitaţia ei la cină pe gratis, fiindcă îi salvase viaţa., Se bucura. Voia ca totul să fie perfect pentru el şi invitaţii lui, o doamnă în vârstă şi două tinere frumoase, observă ea atentă.

Îi povestise Mariei Spoletto şi fraţilor ei despre Oliver Carey la cină, în seara când sosise. Şi ei ar fi fost încântaţi să-l cunoască, fiindcă spuseseră dintotdeauna că Holly era fata lor perfectă.

— Louis, şopti ea, făcând gesturi cu mâna către un bărbat trecut de patruzeci de ani. Louis era chelner-şef, maestru de ceremonii, şef de sală şi depanator, toate aceste meserii cuprinse într-un trup rotofei, cu ochi inteligenţi şi chelie lucioasă. Lucrase la *Spoletto's* din ziua deschiderii festive.

— Louis, vino aici.

— Ce mai e? întrebă el. Tonul îi era sever, dar părea amabil şi răbdător. Ai pierdut cartea de credit a vreunui

client? Ţi-ai agăţat mâneca în moţul vreunui domn? Ai vărsat sos pe rochia vreunei mirese?

Ea zâmbi, amintindu-şi de fiecare întâmplare petrecută conform descrierii lui.

— Nu prea sunt chelneriţă bună, nu?

— Nu. Dar eşti… stimulativă. Îmi place atitudinea ta, Louis. Surâse şi se epropie de el. Atunci, dacă asta este părerea ta, află că în seara aceasta am fost destul de atentă, aşa că ţi-aş cere o favoare. Louis se pregăti să asculte. Îl vezi pe bărbatul de acolo? Cel cu cravată roşie. Frumos şi brunet. Stă la masă cu trei doamne. Louis dădu afirmativ din cap. E un prieten de-al meu şi aş vrea să te ocupi de masa lor în mod special. Eu acord tuturor clienţilor mei o atenţie specială.

— Ştiu, dar el e cineva special.

— Cât de special? întrebă el ridicându-şi o sprânceană, la fel de interesat de viaţa ei personală ca şi familia ei.

— Tatăl său este bolnav, iar el are nevoie să fie înveselit, spuse ea. Louis avea un suflet romantic. Holly nu voia ca el să bănuiască din cererea ei mai mult decât era cazul.

— De ce nu-l serveşti tu?

— Nu vreau să-l fac să se simtă jenat sau să se simtă obligat să-mi vorbească de câte ori vin la masa lor. O să le servesc eu cafeaua mai târziu şi o să-l salut atunci. Louis se uită atent la ea, apoi o mângâie pe obraz.

— Eşti o fată bună, Holly. *O fată bună*, se gândea ea privindu-l cum se îndreaptă către masa lui Oliver. Mereu o fată. În ochii lor nu va fi niciodată femeie. Clătină din cap şi se gândi la ciudăţeniile vieţii. Avea opt ani când se mutase la familia Spoletto. Înspăimântată. Nesigură. Nedorită. Aceştia o strânseră în braţele lor generoase cu multă căldură. O iubiseră mult, o făcuseră să se simtă deosebită, o crescuseră sănătoasă şi puternică. Dar

trebuise să se mute la San Francisco pentru a se simţi cu adevărat femeie. Independentă. Liberă să gândească. Capabilă să-şi făurească viaţa ei şi să trăiască alături de propriile-i greşeli.

Era o familie unită, iar ei îi făcea plăcere să vină în mijlocul lor, deoarece era tratată ca o fiinţă adorată, cel puţin pentru o vreme. Deşi ar fi dorit să-l audă spunând că crescuseră o *„femeie adevărată”*, în loc de o *„fată bună”*.

Îl urmări cu atenţie pe Oliver şi pe prietenele lui. Până acum reuşise să stea cu spatele la el, aplecându-se când vorbea cu clienţii, de parcă ar fi suferit de laringită. Louis era profesionist. Îi făcea complimente lui Oliver. Flirta cu doamnele. Le întreţinea distrându-le cu anecdote în timp ce le servea felurile de mâncare cu mult aplomb. Holly vedea că Louis se simte bine. Zâmbetul lui era ca o luminiţă care radia în fiecare colţ al încăperii. Era vesel şi cordial cu doamnele, deşi Holly observă cu coada ochiului că blonda aşezată la masă părea puţin cam prea cordială cu el. Holly surprindea din când în când o umbră de tristeţe în ochii lui Oliver. În aceste scurte momente ea ştia că se gândeşte la tatăl său, iar inima i se apropia mai mult de el.

— Bună, Oliver, spuse ea apropiindu-se de masa lui după ce terminaseră de mâncat. Venise cu o tavă pe care adusese cafelele. Mâinile îi tremurau puţin şi se temea să nu verse cănile. Nu în faţa lui Oliver. Doamne, te rog, nu în faţa lui. Mă bucur că te-ai răzgândit.

— Holly, zise el surprins, ridicându-se în picioare ca să o salute. Nu. Vreau să spun că nu m-am răzgândit. Nu intenţionam să vin. E un gen de… coincidenţă. Tu ce faci aici?

— Servesc cafeaua. Te rog, ia loc. Aşează o cană de cafea în faţa blondei, apoi le servi pe celelalte doamne, iar la sfârşit pe Oliver.

— Lucrezi aici? Credeam că eşti doar în vizită, spuse

el urmărind-o cum se învârtea în jurul mesei, îmbrăcată într-un gen de smoking care o făcea să pară mai înaltă decât îşi amintea el. Ea îl privi surâzătoare. Era destul de tulburată.

Se întinse şi netezi un şerveţel aflat pe mijlocul mesei.

— E un gen de vacanţă de şofer. Mâine plec acasă. Cum a fost cina?

— Ai avut dreptate. Am mâncat cea mai bună mâncare italienească altundeva decât la Roma.

— Ai fost la Roma?

— De câteva ori, spuse el, amuzat de surprinderea ei, deosebit de bucuros că a întâlnit-o. Dacă ea ar fi fost un refren, el l-ar fi fredonat de sute de ori de când se despărţiseră la aeroport. Se gândise mult la ea în timp ce stătea în sala de aşteptare la spital. Se întrebase cine era şi ce făcea ea într-o mare de suferinţă şi deznădejde, nu gândul că nu o va mai revedea vreodată.

I se păruse ceva obişnuit când Johanna sugerase să ia masa la *Spoletto's* şi el acceptase. Venise aici în ideea de a lua cumva legătura cu ea; poate pentru a vedea un membru al familiei ei pe cineva care să semene cu ea; să afle câte ceva despre ea. Nici nu îndrăznise să spere că o va găsi aici.

Nu era sigur de ce trebuise să spere. Nu era îndrăgostit până peste cap de chipul ei. Era doar o femeie pe care o cunoscuse în avion. O femeie drăguţă. Blândă. O femeie atrăgătoare. Dar, în orice caz, nu una care să-i ocupe cu totul mintea.

Apropo de minte, îşi aminti că era însoţit. Holly, ţi-o prezint pe mătuşa mea, Elizabeth Carey George. Fiica ei, verişoara mea, Johanna Reins şi o prietenă de familie, Babs Renbrook. O recunoscu pe domnişoara Renbrook din paginile despre viaţa mondenă, acum că-i auzise numele. Numele lui Elizabeth Carey George îi aminti de o persoană

despre care auzise de multe ori. Cu un amestec de plăcere, indignare şi invidie Holly lega numele lui Oliver Carey de o lume cu care venea în contact zi de zi, dar din care nu putea să facă parte, oricât s-ar fi zbătut.

— Barbara, îl corectă blonda, cu o voce melodioasă, atât de deosebită de privirea dură şi posesivă din ochii ei.

— Ea este Holly... ăăă... îi ştia fiecare trăsătură a feţei, dar nu-şi amintea numele de familie. Ciudat. Apoi, încercă să-şi amintească ce nume s-ar potrivi unor ochi de culoarea bronzului, care păreau blânzi şi binevoitori cu toată lumea.

— Loftin. Holly Loftin, spuse ea simplu.

— Ne-am cunoscut în avion şi am ţipat împreună în timpul cutremurului. Schimbară un zâmbet enigmatic.

— Încântată de cunoştinţă, se adresă ea doamnelor.

Elizabeth George dădu ceremonios din cap, iar părul cernit i se mişcă uşor.

— De ce insistă tatăl tău să locuieşti aici rămâne un mister pentru mine, spuse aceasta ignorând-o pe Holly. Palm Springs nu e altceva decât o casetă care-şi expune opulenţa şi decăderea. Acasă nu avem nici pe jumătate din cutremurele de aici. Oliver o privi aspru pe mătuşa lui, apoi pe Holly.

— Ce mai face tatăl tău? întrebă ea înainte ca el să spună ceva.

— Supravieţuieşte, răspunse el ca şi când ar fi vorbit cu un prieten vechi şi drag. Suferă, dar este foarte bine îngrijit. Doarme mult. Zâmbi. Azi după-amiază ne-a gonit de la spital. Cred că prezenţa noastră îl enervează, ca şi când am aştepta cu toţii să moară.

— Oliver! îl dojeni Elizabeth. Adevărul era că Holly nu-l putea condamna pe tatăl lui Oliver că se simţea nervos sub privirile grijulii ale doamnelor. Şi ea se simţea la fel. Cu excepţia lui Oliver şi a verişoarei sale, Johanna, care surâdea amabil, avea impresia că prezenţa ei nu era prea

dorită la această masă.

— Ne-am hotărât să ieşim în oraş, în familie, de Ziua Recunoştinţei, spuse el. Dar nu prea aveam chef să mâncăm curcan. Johanna a mai fost şi a dorit să revină.

— A moştenit pofta de mâncăruri picante de la tatăl ei, remarcă Elizabeth ironică.

— Este restaurantul meu preferat, spuse Johanna calm, zâmbindu-i lui Holly.

— O să le transmit fraţilor mei, spuse ea, surâzând.

— Localul este al familiei dumitale? întrebă Barbara, pe un ton rece. Se uită de jur-împrejur, la atmosfera elegantă, de parcă popularitatea restaurantului ar fi fost datorată numai faptului că făcuse cunoştinţă cu o persoană din conducere. Şi toată familia lucrează aici?

— Nu, răspunse ea, ca şi când ar fi fost supusă unei examinări orale. Adică, da, fraţii mei sunt proprietari, dar nu lucrăm cu toţii aici.

— Cu… toţii?

Holly recunoscu tonul vocii ei. Crescând într-o familie mare, era obişnuită cu invidia unora, cu uimirea altora şi cu dezgustul câtorva care automat presupuneau că Maria Spoletto avea probleme cu controlul naşterilor. Ridică mândră bărbia şi încercă să fie cât putea de politicoasă, de dragul lui Oliver.

— Am zece fraţi, domnişoară Renbrook. Numai trei au rămas în oraş, iar restul s-au împrăştiat în toată ţara, până la New York. Doi sunt doctori, unul este avocat, altul este profesor la M.I.T., doi sunt proprietarii acestui restaurant, unul are un magazin de calculatoare, altul proiectează maşini pentru firma *Chrysler*, iar doi sunt patronii *Companiei de construcţii Spoletto*, din Atlanta. Deci, vedeţi, nu toţi fac muncă necalificată. Numai eu.

— Şi asta doar până mâine, spuse Johanna veselă. Unde e casa ta, Holly?

— Aici e casa mea, dar acum locuiesc în Oakland.

— Zău? Ca şi noi. Mă rog, la San Francisco, dar nu e nicio diferenţă, nu? zise ea.

Cu Golful care despărţea Oakland de San Francisco era la fel cum Brooklyn-ul este despărţit de Manhattan. Făceau parte tot din întreg, dar toată lumea spunea că partea respectivă nu merita să aparţină întregului. Diferenţele erau enorme, dar Johanna nu credea că are vreo importanţă.

— La ce restaurant lucrezi acolo? întrebă ea.

— La niciunul, spuse Holly, începând să-i placă de Johanna la fel de mult cum îi plăcea de Oliver, care stătea şi se uita la ea. Simţind că trebuie să-şi agite mâinile, îi mai puse lui Oliver puţină frişca în cafea. Vin aici cu două zile înainte de Ziua Recunoştinţei în fiecare an, ca să decorez casa mamei cu ghirlande luminoase de Crăciun-ştiţi, nu? apoi de Ziua Recunoştinţei lucrez aici fiindcă e aglomerat şi ca să-mi scot banii de avion înapoi, dar, în primul rând, ca să fiu alături de familia mea.

— Dar nu ar putea unul dintre numeroşii tăi fraţi să-i decoreze casa mamei? întrebă Elizabeth, cu o vădită respingere a ideii de podoabe stridente.

Oricum, curiozitatea ei era nevinovată, comparată cu interesul pentru cafeaua lui Oliver în care Holly pusese deja două pliculeţe de zahăr. Nu e nevoie să te urci pe scară? Părerea mea este că ar trebui angajaţi oameni speciali care să facă asta. Bugetul familiei Spoletto era o problemă pur personală, dar atitudinea femeii era obositoare.

— Ba cred că ar putea să facă asta, însă eu m-am ocupat dintotdeauna de decorare şi scările nu mă deranjează deloc.

— Înseamnă că te întorci şi de Crăciun? întrebă Johanna, privind şi ea spre cafeaua lui Oliver. Holly mestecă încet conţinutul, apoi puse cana lângă el fără să-l privească.

— Nu, de Crăciun fac altceva, dar mă întorc primăvara, apoi pe la mijlocul verii.

— Ce serviciu! exclamă Barbara sec, arătând spre cafeaua lui Oliver. Holly privi încruntată, apoi îşi dădu seama ce făcuse.

— Oliver, îmi pare foarte rău, zise ea luând repede cana din faţa lui, gândindu-se că Louis se va bucura când va afla că seara nu a fost chiar atât de plictisitoare, totuşi. O să-ţi aduc altă cafea şi…

— Nu, nu, o opri el luând-o de mână. Mie aşa îmi place cafeaua, spuse el râzând. Tocmai mă gândeam de unde ştii că beau cafeaua cu frişca şi cu două plicuri de zahăr, nu cu îndulcitor artificial. Aşa am băut-o şi în avion. Nu, am… se încruntă.

— În avion ai băut alcool, spuse ea.

— Da, aşa e, recunoscu ei jenat. Jack Daniel’s. Se uita la Holly şi zâmbea fiindcă îşi amintise când ea îi oferise de băut, tocmai marca pe care o prefera. Acum faptul că ştia cum îi place cafeaua…

— Ciudat, nu? zise ea, privind cana din faţa lui. Doar nu-i citea gândurile? Oliver nu credea în asemenea lucruri, totuşi ea avea un fel neobişnuit de a reacţiona exact la lucrurile pe care el le gândea. Sau îmi spui că o bei aşa numai ca să fii amabil? întrebă ea.

— Oliver? Amabil? chicoti Barbara, de parcă ştia precis că Oliver nu e niciodată amabil. Cuvintele ei îi răsunară lui Holly ca un clopoţel cunoscut. Prima ei impresie despre el fusese că era un tip dur, dar cu ea fusese amabil şi blând, aşa că nici nu luă în seamă remarca. Nici Oliver nu o luă în serios.

— Adevărat, zise el, strângând-o uşor de mână. Cafeaua e pe placul meu. E perfectă.

— Bine, spuse ea dând din cap. Atunci, dacă nu mai doriţi şi altceva, vă las să terminaţi. Mi-a părut bine că v-am cunoscut, le spuse doamnelor, dar îi surâse amabil

Johannei. Mă bucur că te-am revăzut, Oliver, şi că ai venit aici.

— Şi eu, spuse el, apoi o privi cum se depărtează.

— Nu prea e mult loc aici, zise Holly încet, privind camera de repaus a personalului, care nu era mai mare decât un dulap. Se aplecă şi se stropi pe faţă cu apă rece. Întâmplarea cu cafeaua lui Oliver fusese neplăcută, dar se simţea jignită fiindcă familia lui nu o plăcuse. Cu excepţia Johannei, care părea o femeie deosebită-ceea ce însemna că nu-i displăceau străinii.

Nu trebuia să se fi dus la masa lor. Ar fi trebuit să-l lase în pace pe Oliver, ca să ia liniştit masa cu, familia; nu trebuia să-i fi tulburat intimitatea.

Cine era ea pentru el, totuşi? O persoană pe care o cunoscuse în avion. Ar fi trebuit să se bucure dacă i-ar fi reţinut măcar numele. Mă rog, cel puţin primul nume!

— Holly?

Se încruntă. O clipă crezu că-i aude vocea la uşă.

— Holly? Eşti înăuntru?

— Oliver?

— Da. Vrei să ieşi puţin? Sau… sau pot să intru eu?

Deschise uşa şi-l văzu Nici nu ieşea, nici nu-l lăsa pe el să intre, dar nu putea să stea de vorbă cu el în pragul uşii.

— Bună, spuse el liniştit. Nu era sigur că vede bine, aşa că îi ridică bărbia cu două degete. Ai plâns?

— Nu. M-am ars la deget în bucătărie, zise ea, ascunzându-şi degetul arătător în palma cealaltă. Mă ustură.

— Lasă-mă să mă uit. E grav? Să aduc nişte gheaţă…

— Nu, nu e nevoie, sunt doar neîndemânatică. Mereu mă ard. Tu ce faci aici?

— Oh! exclamă el amintindu-şi. Louis mi-a spus unde te găsesc. El… nu vrea să-mi dea nota de plată. Spune că face cinste restaurantului, ceea ce e foarte mărinimos, dar

nu pot să te las să faci asta.

— De ce nu? Eu te-am invitat la cină spunând că plătesc eu. Ştiu că nu e foarte mult, dar… tu mi-ai salvat viaţa.

— Acesta a fost privilegiul meu, spuse el, analizându-i fiecare trăsătură a feţei, admirându-i fiecare centimetru, pentru a suta oară. Nu vreau să plătească altcineva pentru mine.

— Dar mă simt datoare. La fel fraţii mei şi mama. Mai ales că nu contează patru porţii de mâncare italienească într-un loc ca acesta. Te rog, preţul e prea mic pentru viaţa mea.

— Bine, renunţă el, dar nu se simţea în largul său. Atunci insist să plătesc nota de la bar. Asta nu făcea parte din înţelegerea noastră. Înainte ca ea să-l poată opri, Oliver duse mâna spre buzunarul de la haină. Încercă şi în celălalt, apoi în buzunarele de la pantaloni, apoi o privi, jenat peste măsură.

— Nu am portofelul la mine, spuse el.

— Vezi, zise ea veselă. Acesta e destinul. El ştia că nu vei avea nevoie de portofel în seara asta, aşa că te-a făcut să-l laşi acasă.

— Nu pot nici măcar să plătesc cu cartea de credit, spuse el ruşinat. Holly râse.

— Oliver Carey, eşti un bărbat încăpăţânat! exclamă ea ieşind din cămăruţă. Nu se putu abţine şi îl atinse. Dacă nu mă laşi să fac ăsta pentru tine, adică să plătesc eu totul, o să le spun fraţilor mei că eşti aici. Fraza suna ca o ameninţare cu plutonul de execuţie. Voiam să te scutesc de scandal. Ei sunt italieni cu sângele clocotind, foarte sentimentali şi ţin la mine foarte mult. Cel mai rău coşmar pe care l-ai avut nu s-ar putea compara cu tevatura pe care ar face-o fiindcă ai salvat viaţa fetei lor preferate. Oliver zâmbi, iar ea îl conduse pe uşa dinspre bucătărie, spre restaurant.

— Deci eşti preferata fraţilor tăi? întrebă el, mirat de cele auzite.

— Sunt mascota familiei explică ea luându-l de braţ. Maria Spoletto este mama mea adoptivă, iar patru din fraţii mei sunt de fapt copii adoptaţi de ea şi pe care i-a crescut cu cei şase fii ai ei. Să vedem, ieşim toţi unsprezece? Da. Eu am fost ultima adoptată şi acasă se glumeşte cam aşa: fie că am fost fiica pe care şi-a dorit-o o viaţă întreagă, fie că după ce m-a luat pe mine a început să nu-şi mai dorească alţi copii. Oliver începu să râdă.

— Tu ai fost capacul? întrebă el, crezând că aşa fusese. Ar fi dorit să ştie mai multe despre ea.

— Nu. Eram timidă şi foarte tăcută.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Tony, care veni în bucătărie şi se afla în spatele lor. Cred că despre tine e vorba. Minte tot timpul, îi spuse lui Oliver făcându-i cu ochiul. Era cea mai rea. De groază. Mama a albit peste noapte.

Avea părul alb când m-a înfiat pe mine, din cauză că vă crescuse pe voi. Tony dădu din cap resemnat şi spuse privindu-l pe Oliver:

— Mama e o bătrână nebună. Îşi creşte copiii, se necăjeşte când pleacă de lângă ea, apoi mai caută alţi cinci pe care să-i crească. Eu i-aş omorî pe cei doi pe care îi am de două ori pe zi. El cine e? întrebă Tony întorcându-se brusc spre Holly.

Cu un zâmbet strengăresc se uită la Oliver care rămăsese uimit.

— El este un prieten din San Francisco, Tony. Carey, fratele meu, Antonio Spoletto. Şi Bobby e pe aici pe undeva, dar lui Tony îi plac interogatoriile.

— Interogatorii? zise Tony uimit. Vrea să spună că anchetele mele sunt întotdeauna plăcute şi fermecătoare, comentă el surâzând. Deci, ce fel de prieten din San Francisco eşti tu, Oliver Carey?

— Ai dreptul să nu spui nimic, începu Holly. Ai dreptul să-ţi angajezi un avocat…

— Bine, bine, spuse Tony râzând. Fără întrebări. Ea confundă iubirea noastră de fraţi cu scandalul. O ciupi de nas. Fetei acesteia nu i-a fost mereu uşor să crească în familia noastră.

— Ba mi-a fost uşor, îl contrazise ea. Deşi, de multe ori, a fost agasant.

— Holly e foarte mândră de familia ei, spuse Oliver. Se vede după felul în care vorbeşte despre voi.

— Aoleu, îşi acoperi Tony urechile, ca şi când ar fi luat ceva foc. Parcă o şi aud apoi i se adresă lui Holly: Să iei nota de plată a lui, da? Facem noi cinste. Acum mă duc să-l caut pe fratele meu mai mare, Roberto, ca să-i spun că la noi în restaurant e un prieten de-al fetei noastre.

— Ar fi bine să te grăbeşti, Oliver. Bobby va dori să ştie totul despre tine, de la numărul de asigurări sociale, până la intenţiile pe care le ai cu mine.

— Cred că e foarte plăcut să fii iubit de atâta lume.

— Este. Îl împinse prin uşa bucătăriei, în restaurant. Singurul lucru la care mă gândesc este iubirea.

— Îmi place de fratele tău.

— Şi mie, spuse ea, ducându-l spre masa lui.

— Toţi sunt ca el?

— Da. Unii sunt chiar mai rău. Oliver se întoarse şi o opri.

— Îţi mulţumesc pentru cină, îi spuse politicos, apoi, pe un ton mai personal, continuă: îţi mulţumesc pentru compania din avion. Mulţumesc… pentru că ai fost aici în această seară, era el pe cale să spună. Mă rog, mulţumesc. Nu te voi uita.

— Ştiu. Holly îi zâmbea cu indulgenţă.

— Uite ce, spuse el, ezitând, deşi nu era obişnuit. Uite cartea mea de vizită dacă… dacă ai nevoie de ceva… sau dacă vrei să ieşi cu cineva vreodată. Eu aş… aş vrea să

ne revedem.

— Mulţumesc. Luă cartea de vizită. I se părea un gest foarte select, acela de a da cuiva cartea de vizită. În afară de portofel, Oliver Carey părea că are totul.

Avere. Privilegii. Rafinament. Totuşi, ceva ca o dorinţă o atrăgea spre el. Acum simţea că această nevoie a lui va deveni mai puternică. Când vrei să… mă rog, pe mine mă găseşti în cartea de telefon, dacă vrei să vorbim.

CAPITOLUL 3

Holly Loftin nu era niciodată acasă. Nu dormea şi nu vorbea la telefon. Oliver era sigur că aşa este, fiindcă o căutase la telefon de mai bine de cincizeci de ori în două săptămâni. Nu suna ocupat, nu răspundea nimeni, chiar când o căuta la miezul nopţii. Era obişnuit ca oamenii să nu fie găsiţi când îi caută. Era enervant, ilogic şi absurd. Avea un robot telefonic. Deşi îi era ruşine să recunoască, o sunase de câteva ori doar ca să-i audă glasul, dar nu-i lăsase niciun mesaj. Ce putea să-i spună?

Holly, tata a murit, iar tu eşti singura persoană la care m-am gândit să… de fapt singura persoană la care m-am gândit?

Holly, simţeam nevoia să vorbesc cu cineva?

Holly, azi l-am înmormântat pe tata şi ştiu că ţi s-ar părea pervers, fiindcă de abia ne cunoaştem, dar mă întrebam dacă nu ai vrea să mă ţii în braţe strâns o oră sau două?

Holly, tatăl meu nu mai e şi mă gândesc tot timpul la tine? Holly, sunt singur. Unde eşti?

Încercase toate variantele cu glas tare, dar nu putea lăsa vorbă robotului.

Cu fiecare zi care trecea şi cu fiecare semnal al automatului, nevoia de a o vedea depăşea dorinţa şi pasiunea, chiar lăcomia de a o vedea; apogeul era atins vineri, când plecă de la birou, o luă pe podul peste golf, spre inima Oaklandului, apoi merse încet pe străzile

decorate pentru Crăciun, cu intenţia de a se opri la uşa ei până ce va veni în sfârşit acasă.

— Cine e? se auzi vocea ei din spatele uşii, când Oliver bătu.

Era atât de surprins să-i audă glasul, încât îi trebuiră câteva secunde să răspundă. Uşa era ornată cu o ghirlandă de beteală aurie şi cu luminiţe lucitoare. Se vedea firul care le alimenta cu curent. Era vocea ei.

— Oliver Carey, spuse el.

— Oh, Oliver, zise ea, iar el simţi că era veselă, după voce. Stai puţin. Sunt dezbrăcată. Să nu pleci. Durează câteva secunde. Urmă o pauză. Mă bucur că ai venit. Puţin şocat, tocmai se pregătea să-i spună că ar fi venit mai devreme, dacă ar fi răspuns la telefon, dar aşteptă să se deschidă uşa. Lucru care avea să se întâmple numaidecât, după sunetul paşilor grăbiţi care se auzeau din interior.

Se auzeau nişte plânsete de copil pe coridor. Pereţii erau murdari şi jupuiţi. Cineva asculta ştirile la televizor, iar aerul mirosea a mâncare gătită.

Nu era genul de loc frecventat de el. Nu-şi imaginase că Holly poate locui într-o stare atât de deplorabilă. Nu era prima dată când îşi dădea seama cât de puţine ştia despre ea. Îşi aminti că ea îi spusese că nu îşi câştigă existenţa din servit la mese, atunci cu ce se ocupa? Fraţii ei ştiau în ce condiţii locuieşte? Dacă restaurantul Spoletto’s putea fi luat drept eşantion, însemna că erau bogaţi. De ce nu o ajutau ei şi financiar? Nu îi era teamă să locuiască într-un asemenea loc singură şi fără apărare?

Desigur, când Holly deschise uşa, toate aceste gânduri îi fugiră din minte, în afară de unul. Fusese dezbrăcată. Mă rog, aşa afirmase ea când bătuse la uşă, dar… şi… între timp nu reuşise să se îmbrace total. Era desculţă când îi deschise şi purta doar chiloţii, un furou şi pe buze un zâmbet larg. Furoul era negru, din mătase, şi prin faldurile lui i se vedeau sânii rotunzi, iar bretelele

erau atât de subţiri, încât se părea că doar o adiere le-ar fi făcut să alunece de pe umeriv Mai jos se zărea linia subţire a chiloţilor şi atâta tot… mai erau şi cuvintele. Pe alb ele ar fi sunat cam aşa: mamă, tată, toaletă, degetul mare, vise şi alte câteva, care rămăseseră în subconştient, erau în legătură cu chiloţii.

— Oliver, sunt atât de bucuroasă că te revăd. Ce mai faci? întrebă Holly nerăbdătoare. Am văzut anunţul despre tatăl tău, era în ziar şi mi-am făcut griji pentru tine. Am încercat să te sun de câteva ori, dar, vezi, acum nu mai contează.

Îi făcu semn să intre în apartament, de parcă ar fi fost îmbrăcată într-o rochie de seară şi l-ar fi invitat să ia ceaiul cu ea. Figura lui şocată o făcu să adauge:

— Nu contează cât de pregătit crezi că eşti pentru o asemenea situaţie, dar e mereu un şoc când vezi ce se întâmplă de fapt, nu?

— Da, ai dreptate, spuse el, iar gura i se uscase.

Îi vedea sfârcurile reliefate prin mătase, ceea ce nu se asemăna deloc cu imaginile din mintea sa.

— Cred că am picat cam prost, se scuză el, făcând semn spre ţinuta ei, sau a absenţei acesteia, mai degrabă.

— Picat prost? Părea mirată, apoi se uită în jos şi râse. Nu, ai picat bine. Te rog, intră şi ia loc. Mă pregăteam să merg la o petrecere, dar mai am puţin timp şi… Ce?

— Te duci la petrecere aşa?

Holly surâse şi citi în ochii lui. E aceeaşi figură enervantă şi dezaprobatoare pe care o arborau fraţii ei când o vedeau cu o rochie prea scurtă, sau cu decolteul prea adânc, sau cu blugii prea strâmţi. Doar că, pe faţa lui Oliver, totul părea, drăgălaş, chiar ca un compliment, fiindcă părea şi puţin iritat.

— Aşa cum?

— Păi… îmbrăcată astfel?

— Sigur că nu. Mă încalţ cu pantofii.

— Pantofi? Se uita la picioarele ei. Nu erau osoase, ascuţite sau groase. Păreau moi, fine şi sexy, iar Oliver nu luase în consideraţie până atunci că picioarele unei femei puteau fi subiect de adoraţie.

— Trebuie să-mi aranjez şi părul. Era frumos pieptănată. Avea-părul lucios şi bogat.

— Mă gândeam să mi-l ridic, ca să nu distragă atenţia de la costum, spuse ridicând braţele, iar sânii le urmară mişcarea în timp ce-şi strânse părul negru în vârful capului. Ce crezi?

Oliver nu credea nimic. Simţea furnicături în degete, iar în suflet avea o povară care grăbea creşterea presiunii între picioare, cum nu i se mai întâmplase până atunci. Nu se gândea la nimic.

— Acesta e costumul tău? întrebă el, înălţându-şi sprâncenele, iar mâinile începură să-i tremure, aşa încât şi le duse la spate. Nu era nici prost, nici naiv. Ştia că Holly îl tachinează. Juca jocul femeii sexy ştiind care va fi reacţia lui. Îl scotea din minţi şi ştia prea bine, dar se distra enorm.

— Nu-ţi place?

Ce putea să nu-i placă?

— Sigur că-mi place, dar… de ce faci asta?

— Ţi-am spus. Mă duc la o petrecere, zise ea râzând. O petrecere cu măşti. Un bal tradiţional de Crăciun. Ştii, unde lumea vine mascată şi donează bani.

— Da. Îmi este foarte cunoscut conceptul. În contul miilor de dolari pe care îi dădea anual, se întreba de ce nu primise niciodată o invitaţie la un eveniment unde se purta doar lenjerie, mai ales că sponsoriza atâtea acţiuni de caritate. Era sigur că aici lumea se distra mult mai copios decât la dineurile cu cămaşă şi cravată la care lua el parte de obicei.

— Ce-ar fi să vii cu mine? spuse ea dintr-odată. E

vorba de o licitaţie de obiecte de artă amatoare şi de un bal mascat pentru Centrul de convalescenţi St Augustin.

Ţie îţi place arta. Ar trebui să vii. Da, îi plăcea arta, dar de-abia mai târziu începu să se întrebe cum ştia ea de acest lucru. Pentru moment era preocupat de încercarea de a se vedea pe sine la o licitaţie de obiecte de artă, doar în izmene.

— Nu cred, spuse el, regretând că se gândise la aşa ceva. Nu făcea pe puritanul, dar existau anumite lucruri pe care pur şi simplu nu le putea face. Mulţumesc, dar eu nu…

— Ai chef de petrecere? întrebă ea condescendent, privindu-l cu tristeţe, înţelegere şi compasiune. Surâse, iar pentru o clipă Oliver se simţi tentat să-şi arunce principiile în bătaia vântului, împreună cu costumul, şi să fie o noapte cu ea la petrecere, apoi să o aducă acasă. Să se autoinvite la un pahar… Se imagina cu paharul în mână, apropiindu-se încet de ea în camera luminată slab…

— Nu vrei să bei ceva? întrebă ea, iar el tresări. Totul devenise ciudat, felul cum ea făcea o remarcă sau cum îl întreba despre ceva la care tocmai se gândea în acel timp sau faptul că şi cunoştea gusturile, deşi nu avusese de-a face cu el până atunci. Îl treceau fiorii.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să te reţin. M-am oprit doar să te văd şi să mai întreb ce faci.

— Ia loc, Oliver, îl invită ea. Ştiu de ce ai venit şi mă bucur că eşti aici. Îl apăsă uşor pe umeri, iar el se aşeză pe scaun. Să aduc ceva fierbinte de băut, apoi vom sta de vorbă. Ce zici de un ceai de lămâie dulce?

Nu ştia ce este, dar i se părea bun… deşi privind-o cum se depărtează mişcând din şolduri era un spectacol magnific. Holly turnă apă în ceainic, apoi cedă impulsului de a-i spune lui Oliver ceva ce puţini oameni ştiau despre ea. Intră prin pragul arcuit al uşii şi-l privi cum examina curios cărţile de pe masa ei, cum îşi netezea dunga de la

pantaloni, apoi începu să bată cu degetele pe cotieră.

Oftă. Surâse când îi privi bradul de Crăciun destul de scund, apoi închise ochii. Se sprijini cu capul de spătar. Nu-i era greu să-şi imagineze ce gândea el. Nu se gândea la ea. Tristeţea lui era ca o prezenţă palpabilă în încăpere, o altă entitate care stătea lângă el, un partener constant. Când mintea lui era distrasă de ceva, aceasta dispărea, dar imediat ce Oliver îşi pierdea interesul, prezenţa se apropia de el ca să-l hărţuiască şi să-l tortureze.

— Să ştii că nu e ceva groaznic, spuse ea.

— Ce? întrebă el, aproape sărind de pe scaun. Dacă avea să spună ceva despre tatăl lui, de data aceasta o va lua la fugă strigând.

— Să mori. Nu e atât de groaznic. Vorbise cu atâta candoare şi siguranţă, încât amână strigătul şi fuga pentru mai târziu.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă el mâhnit, sceptic cum era faţă de toate lucrurile nevăzute, neauzite şi imposibil de perceput.

— Da. Oliver o studie o clipă, apoi se ridică şi avansa către ea, spunând:

— Ai murit şi te-ai întors, vrei să spui? Ai avut una din acele experienţe de dincolo de trup?

— Nu, adică da, am murit. Am suferit o moarte clinică, aproape opt minute. Dar nu-mi amintesc de tuneluri şi lumini, dacă la asta te referi.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum am murit? Sau ce s-a întâmplat de sunt atât de sigură că moartea nu e un lucru îngrozitor?

— Şi una şi alta. Când Holly se întoarse în bucătărioara unde domnea ordinea, el veni după ea, ocolind o bicicletă-obiect care de obicei nu se ţine într-o sufrageriedar aceasta nu i se părea mai ciudată decât alte lucruri în privinţa ei.

Holly nu agrea să discute despre accident. Legătura

cu cele întâmplate o făcea să se simtă vulnerabilă şi lipsită de autocontrol. Era şi o problemă personală, intimă, legată de inima pe care nu voia să şi-o expună la întrebări sau la situaţii ridicole. Îi va spune lui Oliver adevărul aşa cum îl cunoscuse ea, pentru a-i uşura suferinţa. Dacă va crede sau nu, depindea numai de el.

— Acum trei ani am suferit o reacţie alergică la penicilină. Doctorul spunea că e ceva în genul depăşirii toleranţei obişnuite. Luasem aşa ceva toată viaţa pentru răceală şi infecţii, iar în timp s-au format în corpul meu substanţe alergenice. Tot el spunea că nu era un fenomen anormal, dar, de obicei, simptomele sunt treptate, ca şi starea de supradozare şi că era normal să le descopăr mai devreme. În cazul meu nu s-a întâmplat aşa.

— Ce s-a întâmplat?

Holly ridică din umeri. Partea de început era de domeniul amintirilor şi îi venea uşor să o povestească.

— Am răcit rău o dată şi nu m-am tratat, spuse ea nonşalant.

În scurt timp s-a transformat în pneumonie pe picioare. Doctorul a vrut să mă interneze în spital, dar eu nu aveam timp pentru asta, aşa că mi-a făcut injecţia cu o doză mică la început în cabinetul său, apoi m-a trimis acasă cu o reţetă lungă de medicamente pentru tuse, nas şi, desigur, cu mai multă penicilină.

Amestecă uşor ceaiul din vas, apoi adăugă apa fiartă şi continuă:

— Când am mai avut probleme respiratorii nu le-am dat prea multă atenţie. Aveam pneumonie dar nu mă simţeam mai rău ca altă dată, doar că mi se părea că-mi revin. Credeam că e o recidivă şi că va trece în câteva zile. M-am dus chiar la birou. Luă două căni mari din dulap şi turnă ceai în amândouă, apoi îi dădu una lui Oliver. Mirosea a lămâie şi mirodenii, era proaspăt şi bun.

— Am mai luat o pastilă înainte de pauza de masă, iar

peste o oră am leşinat. Inima mi s-a oprit. Medicii mi-au făcut injecţii şi mi-au aplicat defibrilatorul de câteva ori în ambulanţă spre spital, încă mai am semne de la electrozi, dar… eu eram deja terminată până am ajuns acolo.

— Apoi, deodată, ţi-ai revenit?

Holly râse fiindcă i se păruse nostim; adevărul fusese acesta.

— Cam aşa s-a întâmplat. Undeva, pe drumul dintre ambulanţă şi sala de reanimare mi-a revenit pulsul. Încercau să ghicească fenomenul. Poate din cauza transportului sau a zdruncinăturilor târgii. O creştere, apoi o scădere bruscă de adrenalină. O contracţie musculară. Luna plină. Un miracol.

— Poate că se înşelau. Poate că aveai pulsul foarte slab, iar ei nu l-au simţit. Poate că totuşi nu muriseşi?

— Se poate, recunoscu ea, dar inima îi spunea că nu fusese doar atât.

— Ce ai simţit? întrebă el captivat de povestea ei. Aici venea partea cea mai dificilă. Se aşeză pe un scaun din faţa mesei, cuprinse cana cu ambele mâini şi încercă să găsească acele cuvinte adecvate situaţiei. Oliver făcea la fel.

— Fizic, eram mai bolnavă decât se credea. Pe deasupra pneumoniei vomam şi tremuram groaznic. Eram îngrozită, dar-se încruntă în sufletul meu, ca şi în străfundul minţii, ştiam că acele opt minute erau ceva minunat şi deosebit… pentru mine trecuseră frumos şi feeric. Când m-am trezit credinţa în Dumnezeu îmi era nezdruncinată, sau credinţa într-o putere supremă. Şi eram sigură de existenţa vieţii după moarte, lucru pe care până atunci nu-l crezusem. Tăcu o clipă, iar când Oliver păru nerăbdător să asculte mai departe, continuă: Deşi nu-mi amintesc detalii cum sunt tuneluri, lumini, sau că pluteam deasupra corpului meu, ţin minte că pe cât de nefericită mă simţeam când mi-am revenit, pe atât de

fericită şi de liniştită mă simţisem de cealaltă parte. Oliver nu spuse nimic şi părea că se gândeşte profund câteva minute, pierdut în timp şi în lucruri pe care nu le putea atinge sau închipui. Holly îşi sprijini capul pe mână şi rămase liniştită, aşteptându-l să-şi descarce povara din inimă.

— Crezi că la fel se întâmplă cu toată lumea? întrebă el cu sfială.

— Da. Cu fiecare. Cu oamenii buni, cu cei răi. Cu toţii mergem în acelaşi loc.

— Nu în iad? Nu în suferinţa veşnică? Ea scutură din cap şi-i spuse:

— Nu, acolo e doar bunătate.

— Atunci care e rostul?

— Mă depăşeşte, spuse ea sincer.

— Dar ai avut timp să te gândeşti la asta; ce crezi?

— Dacă mă bizui pe ce ştiu sigur, în inima mea, duse palma la piept, şi cu toate explicaţiile pe care le avem la dispoziţie, mă îndrept către reîncarnare. Acolo unde am ajuns eu nu era nimic bun sau rău. Nimic. Nu aveam impresia că există o singură direcţie în care te poţi îndrepta. Ce este, este. Atâta tot. Şi e bine. Deci, cred că, dacă eşti o persoană care suferă în viaţa aceasta, te duci tot acolo unde mergem toţi când murim. Dar, când te întorci, suferi. La fel, cu cât suferi mai puţin o dată, cu atât vei suferi mai puţin data viitoare. Oliver se gândi că nu ar fi trebuit să o provoace. Se lăsă pe spătarul scaunului şi începu dizertaţia. Dacă te gândeşti, treaba se poate extinde la nivelul unei naţiuni. La început, dacă eşti o naţie cuceritoare, rea, prădătoare, care înrobeşte… pe urmă te întorci ca naţiune oprimată la sfârşit. Dacă eşti o paţiune care se războieşte de câteva generaţii, apoi te întorci gras şi fericit şi trăieşti la o fermă din Kansas data următoare, înţelegi?

Oliver înţelegea, dar nu era grăbit să-i dea dreptate

imediat. Era un lucru bun. Holly vedea că informaţia ei fusese percepută şi stocată alături de orice altceva ştiuse şi crezuse până atunci. Se bucura că-i spusese.

Lui îi plăcea vocea ei. Nu era acută şi iritantă, sau scăzută şi monotonă, ci moderată, calmantă, cu variaţiuni subtile, odată cu senzaţia de plăcere şi încântare pe care le emana. Poate că el nu era încă pregătit să discute despre misterele vieţii precum se crezuse până atunci? Doar stând acolo, cu ea, îi era de ajuns ca să risipească din minte ceaţa şi durerea din suflet, îl făcuse să se simtă bine în avion, apoi la restaurant. Poate că de asta şi venise la ea? Ca să-i simtă compania şi să fie în largul său?

— E foarte bun, spuse el ridicând cana de ceai şi dând-o peste cap, apoi schimbă subiectul intenţionat: Ce ai pus în el?

— Lămâie, portocală, scorţişoară… Eşti sigur că nu vrei să vii cu mine la petrecere? întrebă ea, zâmbind tentant. Am şi eu o capodoperă la licitaţie şi ai putea să licitezi pentru ea şi să o cumperi cu mulţi bani. O să fie multă mâncare şi oameni deosebiţi. Se întoarse spre el şi-i flutură un bilet ca pe o încercare de mită.

Îţi plătesc eu biletul. El zâmbi şi era foarte tentat.

— Nu aş putea să accept.

— De ce nu?

— Păi, priveşte-te. Eu nu aş putea să ies în public aşa.

— Sigur că nu poţi. Acesta e costumul meu. Va trebui să ne gândim la ceva şi pentru tine.

— Din ce se compune costumul tău, mai exact? întrebă el exasperat. Ea îl numea

„Costum”, dar pentru el rămânea tot lenjerie.

— Ghici, zise ea, ridicându-şi braţele în timp ce se rotea în faţa lui. Să-ţi dau o idee. Tema de anul acesta este sloganuri şi fraze. Cred că eu sunt o frază.

— O frază.

— Haide, ghiceşte. Ce sunt?

Ce era? Bună întrebare. Ochii lui coborâră de pe faţa ei asemănătoare cu a Mamei Pământ, rămaseră puţin peste sânii ei de Venus din Milo şi trecură peste şoldurile ei de Cleopatră, alunecară pe picioarele lungi de amazoană, până jos, spre degetele de Pocahontas. Începuse să-i placă jocul şi o luă de la capăt, de sus.

— Să-ţi mai dau un punct de reper, zise ea făcând pe serioasa, dar inima îi zbura ca o pasăre cântătoare. Uite-te la costumul meu, nu la corp.

— Dar îmi place să-ţi privesc trupul.

— Da, am observat, râse ea. Oliver surâse. Bine, ultima indicaţie-reluă ea jocul, iar ochii îi erau înflăcăraţi-cheia se află în cuvântul pe care-l întrupează rochia.

— Asta e rochie?

— Cuvintele, Oliver. Concentrează-te asupra cuvintelor.

Tată, mamă, toaletă, degetul mare, vise. Oliver ar fi vrut să se concentreze asupra cuvintelor, dar ele se pierdeau printre văile şi dealurile atât de frumoase din faţa lui…

— Este un furou freudian, Oliver, spuse ea nerăbdătoare, în timp ce zbura veselă. Pulsul i se înteţise de anticipaţie. Sunt un furou freudian, înţelegi?

Oliver începu să râdă. Ironia i se adunase în minte şi era vesel. Pentru prima dată, de atunci, de când râseseră în urma cutremurului, împreună, dădu drumul câtorva hohote de râs sănătos, care parcă zguduiau pereţii şi geamurile.

— Oh, Holly, spuse el, de-abia vorbind. Eşti nepreţuită. Nu aş fi ghicit niciodată.

— Zău? Părea îngrijorată. Nu vreau să fiu o frază pe care să nu o înţeleagă nimeni.

— Nu. Eşti perfectă. Grozavă. Foarte isteaţă. Mulţi vor pricepe, iar cei care nu o vor face… mă rog… Făcu un

gest evaziv cu mâinile în sus, apoi tăcu stânjenit.

— Cei care nu vor pricepe, ce? întrebă ea suspicioasă.

— Mă rog, aceştia înseamnă că nu s-au uitat la costum, ci la alte lucruri.

— La costumul tău?

Hmm. Nu-i surâdea ideea. Oamenii uitându-se la ea şi nu la costum. Hai să fim rezonabili. Ce naiba, nu era problema lui. Ce-i păsa lui dacă se uitau şi alţi bărbaţi la ea? Dacă se uitau la… alte lucruri?

Pe de altă parte, dacă voia să fie sincer cu el însuşi, trebuia să recunoască faptul că o parte din el ar fi dorit să fie numai a lui. Bine. Avea ceva care era deja şi problema lui, deşi nu ştia sigur ce anume. Mai ales că avea mai multe de văzut la ea decât costumul. Bine. Deci îi păsa.

— Hai cu mine, Oliver, îl rugă ea.

— Drept ce? Ce iau furourile freudiene la petreceri?

Holly îşi demonstra bucuria că acceptase începând să caute în cameră ceva care ar fi semănat a costum pentru el. Găsi imediat.

— Uite, zise aruncându-i o cutie de cereale pentru micul dejun şi un cuţit. Acesta eşti tu. Negru. Adâncit în gânduri. Misterios.

— Haide, Holly. Nu e nimic negru, adâncit în gânduri şi misterios în chestia asta. Se uită la cutie total dezgustat. Sunt un fulg de porumb.

— Ba nu eşti.

— Ba sunt. Uite-te la mine. Întinse mâinile, într-una ţinea cutia, iar în cealaltă cuţitul. Toţi vor şti că eu sunt fulgul de porumb al furoului freudian.

— Nu, dacă le vei arăta cuţitul. Atunci, spuse ea, făcând ochii mari şi îngroziţi, toată lumea va şti că eşti un criminal notoriu.

CAPITOLUL 4

Lui Oliver îi plăcea să facă pe criminalul notoriu. Era

cel mai comod costum pe care-l purtase vreodată, fără fulgi sau mustaţă falsă. Fără mască pe faţă. Îşi descoperise alter ego-ul. Desigur că avea de gând să devină şi mai negru, şi mai adâncit în gânduri, şi mai misterios dacă ar fi avut cineva curajul să-l asemuiască unui fulg de porumb. Oricum, îşi juca rolul în linişte, ca un vecin de alături plăcut, care ar fi fost ultima persoană la care să te gândeşti că pune la cale ceva oribil pentru vreun bărbat care ar fi îndrăznit să se uite stăruitor la furoul freudian. Holly, după cum bănuise şi el, era în centrul atenţiei, dar nu din pricina costumului. Mai află că Holly era iniţiatoarea licitaţiei anuale pentru obiecte de artă şi a balului mascat din urmă cu cinci ani, când venise la Sf. Augustin pentru prima dată. De atunci ea se ocupa de organizare, sporind numărul invitaţilor din ce în ce mai distinşi, până ce balul devenise un eveniment de notorietate în comunitatea din Oakland.

— Nu ştiam că Holly îşi aduce musafiri din partea cealaltă a golfului, comenta un tip din spatele lui Oliver. Lucrează eficient. Oliver se întoarse. Imediat întinse mâna spre bărbatul înalt şi slab, care purta şi centură şi bretele la pantaloni.

— Phil! Ce mai faci? Nu te-am văzut de… de când? De anul trecut?

— La o acţiune de caritate a mătuşii tale, spuse acesta, dând din cap. Din primăvară. Ce mai aranjamente florale, îmi amintesc. Era o glumă veche, pe care o întreţineau de la începutul prieteniei, după ce se cunoscuseră la o petrecere în grădină. De atunci le plăcuse să se ascundă la petreceri unde nu se simţeau în largul lor, cum ar fi lângă un perete, în spatele vaselor de flori, sau după grilajul cu plante agăţătoare, sub ramurile unei sălcii plângătoare, sau în spatele vreunui obiect de mobilier pe care era aşezat un aranjament floral.

— Ai dreptate. Tu te-ai pitit în spatele margaretelor,

iar eu am stat în spatele unui vas imens cu crini, apoi am avut un junghi în ceafă câteva săptămâni, spuse el râzând. Ce faci aici?

— Mă distrez. Se dădu înapoi să-i vadă costumul lui Oliver. Asta ce-i? Oh, am înţeles. Tai „porumbi”. Foarte inteligent. Phil era proprietarul isteţ al unei companii specializată în insecticide, foarte bogat; era cel mai bun, cel mai amabil şi mai cu picioarele pe pământ bărbat din câţi cunoştea Oliver. Dar, de multe ori, îi plăcea să facă pe blazatul.

— Phil, sunt un criminal notoriu. Acesta se încruntă, se mai uită o dată la Oliver, apoi izbucni în râs.

— Da, acum îmi dau şi eu seama. Foarte bine. Acum e rândul tău să ghiceşti, spuse, ridicându-şi centura cu o mână, iar pe cealaltă şi-o agăţă de bretele. Ghici ce sunt eu. Oliver descoperise că, atunci când se gândea la ceva simplu, găsea răspunsurile cele mai potrivite, în acest moment singurul lucru care-i veni în minte era o glumă pe care o auzise cândva.

— Eşti un pesimist?

— Ştiam eu că de data aceasta nu voi păcăli pe nimeni, spuse Phil, căzând în vechea sa patimă… îţi jur că, dacă aş folosi zaharină, aş face diabet; dacă mi-aş cumpăra un ceas insacabil rezistent la apă şi şocuri, l-aş pierde, dacă aş comanda croitorului un costum cu doi pantaloni, mi-aş găuri haina…

Oliver stătea ca pe ace. Glumele lui Phil erau mai bune decât obişnuita lui monotonie. Niciodată nu-l văzuse atât de relaxat şi de degajat.

Dacă se gândea mai bine, toţi cei de faţă erau parcă nişte străini binecunoscuţi. Pavoazarea menţinea motivul iernii, mai degrabă decât pe acela al Crăciunului, anotimp apreciat pentru dispoziţia de a da, care spulbera orice tensiune care ar fi putut plana deasupra scopului adevărat al evenimentului. Petrecerea nu avea nimic formal sau

înăbuşitor.

Toată lumea venise ca să se distreze şi exact asta făceau acum, inclusiv Oliver.

— …dacă aş fi investit la *General Motors*, trenurile de călători s-ar fi desfiinţat, dacă aş cădea pe spate, mi-aş fractura nasul. Poantele astea sunt grozave, nu? Le strâng de o săptămână şi am vreo câteva sute.

— Bine, mai păstrează câteva şi pentru mai târziu, spuse Oliver bătându-l prieteneşte pe spate.

Vreau să ştiu pe cine cunoşti la St Augustin. Poate semnez şi eu.

— Dar ai făcut-o deja.

— Zău?

— Păi, mătuşa ta şi comitetul ei au făcut-o şi, de vreme ce ea se ocupă cu strângerea de fonduri pentru Fundaţia Carey, cred că eşti şi tu printre semnatari.

Oliver rămase perplex.

— Ciudat. Până azi nu am auzit de aşa ceva.

— Nu e ciudat, ci doar necunoscut. Nu mai vezi titluri de articole în ziare care să vorbească despre pichete care militează pentru o mai bună îngrijire. Ştirile de la ora şase mai degrabă arată imagini cu trupuri ucise şi balene eşuate pe plaje care sunt redate mărilor, decât să-ţi arate ce se întâmplă când o creşă rămâne fără apă caldă sau are o sobă defectă.

— Nu ştiam că te interesează aşa ceva.

— Nici eu nu ştiam, până ce am cunoscut-o pe Holly. O ştii pe Holly Loftin?

— Da. Phil începu să râdă.

— Acum trei ani a intrat fără bilet la o serată a mătuşii tale şi a început să recruteze sponsori. M-a băgat într-un colţ unde mă ascunsesem până atunci şi m-a făcut să plâng până a terminat de vorbit. Uite-o acolo. Pe Bill Gastrel l-a recurtat în aceeaşi seară, iar dincolo, îl vezi pe ipohondrul acela cu termometrul după ureche? îl cunoşti

pe Chevy Zamora, nu-i aşa?

— Sigur că da, zise el, recunoscând şi alte feţe. Restul invitaţilor cine sunt? Localnici?

— Majoritatea. Câţiva sunt angajaţi, alţii locuiesc aici, membri fondatori şi vecini. Fac şi ei ce pot, dar noi suntem cei cu banii.

— Iar tu ai fost recrutat de Holly?

— Da, ca un sergent major. Anul trecut mi-a fost teamă să nu vin. Mă temem că mă va prinde cumva, dar după aceea… Făcu o pauză. Nu cred că există ceva ce nu aş face pentru fata aceasta.

— Zău? întrebă el gânditor, şi şi-o imagină pe Holly ca pe o vrăjitoare care-i farmecă pe toţi cei întâlniţi în cale. Se mai întrebă dacă îi cunoştea valoarea reală, de vreme ce cunoştea totul despre ceilalţi, cum de nu-l solicitase şi pe el pentru o donaţie.

— Oh, e foarte sinceră când îmi cere bani, dar are un fel de a-mi face plăcere când îi dau. Nu e ca atunci când îmi plătesc impozitele sau dările, nu o consider o datorie, ci mai degrabă… nu ştiu, mă simt bine că o fac. Şi ca să câştige dă petreceri.

— Îmi ard urechile, zise ea în spatele lor. Amândoi se întoarseră spre ea. Sper că nu-i spui lui Oliver că sunt o împătimită căutătoare de aur.

— Nici nu mi-ar trece prin gând, zise Phil luând-o de mână, apoi o sărută pe obraz. Oliver ar fi dorit să facă la fel, dar puţin mai la stânga.

— Bine. Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai mai pictat un tablou pentru noi anul acesta. Îmi place mai mult decât cel de anul trecut. Ştiai că Phil pictează? Oliver îl privi pe bărbatul de lângă el ca şi când l-ar fi văzut pentru prima dată. Tablouri minunate cu copii. Anul trecut a pictat doi băieţi care mâncau îngheţată pe o bancă în parc. Am licitat până la ultima centimă pentru el, dar doamna Vochec a oferit mai mult. Oliver îl privi pe Phil şi surâse

când îl văzu pe acesta roşind ca un şcolar. Holly era o mică vrăjitoare.

— Azi i-am pus în băutură un somnifer care îşi va face efectul imediat după începerea licitaţiei, spuse ea cu răutate. Anul acesta nu mai vreau să risc.

Măi, iar a făcut-o. Gândea ca o vrăjitoare şi vorbea despre somnifere. Oliver se înfiora. Phil părea gata să-şi plece capul şi să dea din picioare de admiraţie, dar Oliver îi sări în ajutor.

— Poate că reuşesc să te conving şi să îmi arăţi câteva capodopere? spuse el. Nu ziceai că ai şi tu o capodoperă?

— Ba da, dar a mea e incomparabilă cu cea a lui Phil.

— Aş vrea totuşi să o văd. Pe amândouă, de fapt. Eu… De-aia acum îşi amintea comentariul ei asupra pasiunii sale pentru artă. Nu cumva voia să-l recruteze şi pe el? întâlnirea lor din avion nu fusese cumva aranjată, sau era soarta? Nu cumva informaţiile despre gusturile lui şi felul cum îi citea gândurile erau ceva pus la cale demult? Eu sunt imun la licori magice şi s-ar putea să licitez cu tine în seara aceasta.

— Ei, de dragul acestui aşezământ, eşti binevenit să încerci, zise ea. Dar, te avertizez, acum sunt mai hotărâtă. Şi contul e mai mare decât anul trecut.

— Am notat, spuse el convins. Se scuză faţă de Phil şi se apropiară de expoziţia de artă din camera alăturată. De-abia făceau câţiva paşi că Holly era oprită de cineva care dorea să o felicite pentru succesul petrecerii, sau de cineva care o îmbrăţişa călduros sau îi punea vreo întrebare. Situaţia era agasantă. În pofida poziţiei sale, Oliver nu mai putea pretinde că era însoţitorul ei la petrecere. Nici nu era obişnuit ca partenera lui să primească mai multă atenţie decât el însuşi. Deşi Holly îl prezentase ca prieten, nu putea spune că aceasta îi aparţinea în întregime, sau că ea îi acorda toată atenţia.

Oliver şi-o dorea. Avea de pus întrebări la care aştepta răspunsuri.

Îl enerva la culme că nu putea fi în centrul atenţiei ei. Toţi prietenii ei îl priveau. Nu ca pe o persoană cu mulţi bani, cunoştea şi acest gen de priviri. Îl analizau. Îl testau cu remarcile lor. Verificau meritul lui de a fi alături de ea. În mare, trebuia să recunoască totuşi că, de la conversaţia cu Phil, începuse să se simtă din ce în ce mai mult ca un criminal notoriu-stângaci, obsedat şi foarte periculos. Holly, care niciodată nu fusese pe aceeaşi lungime de undă, aşa cum se simţea acum cu Oliver, realiza cum i se încordau umerii în timp ce mergea alături de ea. Tensiunea dintre ei era ca un fir electric. Împărtăşind scântei când se atingeau. Ceva se schimbase. Din experienţa ei ştia că modul cel mai rapid de a ridica o barieră în faţa unui bărbat şi de a-l face inflexibil sau crispat era de a-i răni orgoliul-care, din nefericire, se lega, în majoritatea cazurilor, de partea financiară. Oliver merse după ea, privi pe rând exponatele şi păru interesat de toate. „Amator” însemna de la opere amuzante până la piese foarte bune, care ar fi putut sta foarte bine într-o galerie de profesionişti. Tabloul lui Phil, cu cei doi copii mergând de-a buşilea şi privind miraţi o omidă, era grozav.

Uimitor, chiar, dacă-l cunoşteai pe autor.

Holly văzuse mai devreme tablourile şi acum părea interesată de Oliver. În faţa ochilor ei devenise bărbatul pe care-l citise. Rece. Distant. Inabordabil. O persoană incomodă, după cum comentariile Barbarei Renbrook nu fuseseră prea departe de adevăr. Cineva pe care nu-l puteai agrea şi în preajma căruia nu te simţeai în largul tău. După ce merse prin faţa tuturor capodoperelor Holly îl luă de mână şi-l trase printr-o uşă de metal spre un hol de unde treceau cei ce lucrau la hotel.

— Bine, spuse ea privindu-l. Ştiu cine eşti, dar nu aflasem până să o cunosc pe mătuşa ta la Los Angeles.

Avionul m-a derutat; mă gândeam că eşti proprietarul averilor tale, spuse ea pe nerăsuflate. Mă rog, nu contează… Când am realizat cine eşti cu adevărat mi-am zis că nu contează, cel puţin pentru mine. Dar vreau să ştii că eşti binevenit să faci o donaţie în seara aceasta, dar nu trebuie să laşi un ban şi de aceea te-am invitat. Nu mă interesează banii tăi. Nu alerg după ei. Iar dacă crezi altceva, poţi să pleci chiar acum. Deschise uşa şi ieşise pe jumătate, dar el o opri.

— Eşti foarte directă, îi spuse, surprins că auzise asemenea lucruri, dar bucuros, fiindcă de data aceasta nu se supărase că reuşise să-l citească foarte exact.

— Nu am timp să nu fiu, Oliver. Am şi eu o viaţă şi aş dori să te numeri printre prietenii mei. Dar, dacă tu crezi că îmi aleg prietenii după sumele de bani pe care le deţin, atunci nu mă cunoşti, iar eu nu trebuie să-mi pierd timpul explicându-mă. Oliver se simţea ca un câine bătut. Îi spusese adevărul gol-goluţ, putea să-l accepte sau să-l respingă în acel moment, aşa cum ar fi făcut-o cu o salată de ton, acceptând-o sau refuzând-o la bufet. Deodată i se păru important să fie ales de ea. O luă brusc în braţe şi-i închise gura cu a sa, ca să o împiedice să-l gonească. Ea se opuse şi-l împinse scoţând sunete ciudate, dar Oliver era mai puternic, iar mâinile sale ardeau pe mătasea rece sub care simţea fierbinţeala pielii; gura i se înfrupta din dulceaţa buzelor ei, mintea îi era ameţită de parfumul ei. Când rezistenţa ei părea că scade, iar braţele i se odihniră pe umerii lui şi trupul i se lipi de al lui, Oliver o strânse mai tare şi o sărută înfocat. Niciodată până atunci nu se bizuise doar pe un sărut, pentru a se simţi important, pentru a impresiona o femeie; pentru a-i dovedi că o va face să se apropie de el, pentru a o implora să-l accepte în viaţa ei, pentru a o convinge că trebuie să i se acorde o şansă pentru a-i face pe plac.

— Iartă-mă, murmură el la un moment dat, copleşit

de lupta dintre trup şi minte, dorindu-şi fie să facă dragoste cu ea aici, fie să se întoarcă la petrecere. Îmi pare rău că te-am judecat greşit.

— Să nu mai faci asta vreodată, spuse ea, încercând să-şi revină în simţiri. Nu mă cunoşti.

— Dar vreau să te cunosc.

— Nu-mi place de mătuşa ta, dar am încercat să nu mă las influenţată de asta. Tu eşti altfel. Îmi placi. Te rog, nu mă dezamăgi, zise, iar pentru o clipă păru că-l roagă să se sinucidă pentru ea. Ultimul test al încrederii pe care o avea în el. Iar în acel moment Oliver ar fi fost dispus să o facă. Era doar o rugăminte. Să nu o dezamăgească. Să nu o facă să regrete că a avut încredere în el.

Să nu-i înşele speranţele că era diferit de mătuşa lui, care, deşi era bogată şi făcea acte de binefacere, era snoabă şi avea mintea îngustă. Într-o clipă Oliver ştiu că, indiferent ce le-ar fi oferit viitorul, el îşi va petrece restul vieţii îndeplinindu-i dorinţele.

— Voi încerca să nu te dezamăgesc, spuse el. Dacă-mi răspunzi la o singură întrebare.

— Care? zise ea. Deschise ochii larg.

— Eşti cumva mediu?

— Dacă sunt ce?

— Când sunt furios ştiu că se vede. Dar de unde ai ştiut de ce m-am înfuriat? Cum de ai ştiut că-mi place cafeaua dulce, cu frişca, şi Jack Daniel’s? apoi mai e felul ciudat în care-mi ghiceşti gândurile şi…

— Atunci asta e, spuse ea zâmbind, neluându-i întrebarea în serios. M-ai citit. Sunt mediu.

— Eu vorbesc serios.

— Văd foarte bine asta. Şi recunosc. Dacă astfel te simţi mai bine. Dar amândoi suntem convinşi că nu sunt mediu.

— Atunci de unde ştii toate lucrurile astea despre mine?

— Nu le ştiu. Reacţionez din intuiţie şi fac ce cred că e mai bine.

— Mă rog, asta e cam ciudat. Ea se apropie de el, de parcă voia să-i spună un secret.

— La fel e şi viaţa, dacă până acum nu ai observat, îi zise, strângându-l de mână. Haide. Să-ţi arăt opera mea ca să poţi licita pentru ea cu suma care să ajungă pentru renovarea clădirii. Oh, poate că ar trebui să-ţi spun… Îl atinse cu mâna pe piept. Oliver era convins că amprenta ei va rămâne pe veci imprimată pe pielea lui. Am o totală lipsă de respect pentru bani. Asta e cea mai bună glumă din lume. Atât de puţini îi au, iar cei mai mulţi au nevoie de ei. Dacă le dau prea mare importanţă, înnebunesc.

— Voţi ţine minte asta.

— Bine. Nu voiam să crezi că am ceva personal.

— Sigur că nu, spuse el, schiţând un zâmbet. Restul serii s-a desfăşurat perfect. Holly mai dispărea, apoi reapărea lângă el zâmbitoare, iar el îşi dădea seama unde se simţea fericită. Contribuţia ei la licitaţie era o fotografie mărită a unei mâini zbârcite, muncite, pe care se odihnea o mânuţă grăsuţă de copil. Mesajul merse la inimile taţilor şi fiilor prezenţi şi, foarte ciudat, a fost scoasă de la licitaţie cu mult înaintea începerii ei.

— Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla, spuse ea, când cineva din comitetul director o anunţă. Nu există reguli pentru asemenea fapte?

— Este pentru prima dată când cineva ne-a oferit mai mult, ca să scoatem obiectul din licitaţie. Nu ştiam ce să facem. Niciodată nu am primit atâţia bani pentru ceva.

— Bine, cine era persoana? Femeia ridică din umeri.

— Gracie nu mi-a spus. Ştiu doar că bărbatul a venit la ea, i-a înmânat un cec gras, apoi a lăsat-o cu gura căscată.

— Oliver? Se întoarse către el. Se poate întâmpla una ca asta? Nu e cumva ilegal?

— Nu cred. Nu, dacă persoana care cumpără oferă un preţ bun.

— Ne convine, Jannine?

— Mai încape vorbă? şopti ea confidenţial.

— Bine, renunţă ea. Oliver, ai cunoscut-o pe Jannine? Nimic nu ar fi fost posibil azi fără ajutorul ei. Jannine râse şi îşi plecă ochii.

— Da. Ne-am cunoscut mai devreme, dar ea nu mi-a spus ce frază întruchipează. Auzind acestea Jannine schimbă feţe-feţe şi se înroşi până-n vârful urechilor. Holly înţelese. Oliver avea un fel de a privi femeile, încât doar una cu sângele îngheţat ar fi putut ignora ochii lui. Biata fata rămase cu obrajii roşii toată seara, iar Holly spera totuşi că Jannine îşi va reveni până la urmă.

Dacă ar fi fost la fel de sigură şi asupra ei înseşi… De câte ori nu se trezise aşteptând să-i simtă mâna pe spate în timp ce se plimbau printre invitaţi? De câte ori îşi amintise sărutul de pe hol, iar buzele i se înfiorară? De câte ori fusese strânsă de el, aproape de pieptul lui, când erau în mulţime, iar ea şi-ar fi dorit îmbrăţişarea lui chiar acolo?

— M-am prins, spuse Oliver. Casca şi jeleul. Eşti o telefonistă isteaţă. Jannine surâse.

— A fost ideea lui Holly… Eu nu mă gândisem la nimic: „Voiam să port iar costumul de iepuraş şi să-mi zic iepuroaică, dar… tăcu jenată, aşa cum se simţea de fiecare dată când discuta cu Holly despre costum.

— Tot Holly l-a inventat şi pe al meu, spuse el repede, venindu-i în ajutor. Întoarse capul spre Holly. E foarte isteaţă, nu?

Jannine îi dădu dreptate, apoi plecă fiindcă era chemată.

— Îţi plac chestiile acestea, nu? voi el să ştie.

— Da, îmi place să-i văd pe oameni veseli.

— Cred că pacienţii te iubesc foarte mult.

— Pacienţii mei?

— Cei care stau la centrul de recuperare. Nu se bat între ei ca să le fii tu asistentă?

— Dar nu sunt asistentă. Nici măcar nu lucrez aici. Sunt doar voluntară din când în când.

— Oh, făcu el, uimit. Se simţea atât de în largul ei cu mulţi invitaţi, încât el crezuse că făcea şi ea parte din personal. Eficienţa ei şi grija permanentă erau semne sigure că putea fi asistentă medicală.

— Asistentele sunt făcute dintr-un aluat deosebit, cred. El rămase uimit de cuvintele ei, dar ea nu observă. Ele trebuie să fie atente, dar obiective, iar eu nu pot să fiu astfel. Sunt prea nerăbdătoare. Mă enervez. Vreau să văd imediat rezultatele.

— Atunci cu ce te ocupi? Ce munceşti?

— Lucrez la Clinica Joey Paulson de pe strada Denver. Ne ocupăm de intervenţii în situaţii de criză, adică facem puţin din toate.

— Cum ar fi?

— Să vedem, găsim case pentru oamenii care au rămas fără ele. Ducem mâncare celor flămânzi. Oferim ajutor medical şi psihiatric acelora care au nevoie de el.

Ne ocupăm de prostituate şi fugiţi de acasă, stăm cu copiii cât timp mamele lor îşi caută de lucru şi… facem de toate. Dacă nu suntem în stare, îi îndrumăm spre alte instituţii care sunt specializate.

— Faceţi asta prin telefon sau vin oamenii la voi?

— În ambele moduri. Cel mai mult prin telefon, dar sunt mulţi care ne caută.

Se anunţa începerea licitaţiei, dar ei continuară să stea de vorbă urmându-i pe ceilalţi în sală.

— Frustrantă activitate, observă el.

— Dar şi bună, când se poate.

— Aşa ai intrat în legătură cu St Augustin? Prin activitatea ta de la clinică?

— Nu. Ce fac pentru St Augustin e personal.

— Nu te simţi niciodată deprimată? întrebă el, ştiindu-se pe sine.

— Sigur că mă simt. Dar nimănui nu-i face bine să rămână în starea asta, nu? Nu, Oliver se gândi că nu era bine. Dar să lucrezi cu oameni bolnavi şi amărâţi zi de zi, să locuieşti într-o casă obscură, să creşti neştiind cine-ţi sunt adevăraţii părinţi... Holly Loftin era o femeie cu totul deosebită de cele întâlnite până atunci. Era un izvor nesecat de grijă şi dărnicie neobosită...

Era frumoasă, deşteaptă şi cultă. Ar există oameni care ar da totul pe lume pentru ea. Totuşi, pentru ea nu dorea nimic-cu excepţia picturii lui Phil Rosenthal.

— Gata! exclamă ea. O şterg pe doamna Vochec de pe lista invitaţilor.

— Aceeaşi femeie care anul trecut a cumpărat tabloul lui Phil?

— Nu. Anul acesta a adus-o şi pe cumnata ei, iar ea l-a cumpărat.

După ce se încheie activitatea cea mai importantă chelnerii începură să adune paharele, iar oaspeţii să pregăteau de plecare.

— De ce nu m-ai lăsat pe mine să licitez? Aş, îl fost bucuros să pot cumpăra...

— Nu vreau să-mi cumperi nimic, Oliver. Nu e nevoie.

— Ştiu, dar mie îmi face plăcere.

— M-aş bucura să nu fie aşa. Mai degrabă... ezită.

— Ce? Oliver aşteptă răspunsul nerăbdător.

— Aş vrea să mă plimb prin parc duminică după-amiază, spuse ea. Holly dorea ca el să-i ofere lucruri care nu se pot cumpăra cu bani. O îmbrăţişare. Un sărut. Iar când se simţea obosită, să-i ofere umărul pe care să-şi sprijine capul.

— S-a făcut. În care parc?

— Păi, acela din Lake Meritt. O să dăm de mâncare la raţe. Sunt de serviciu, aşa că ne întâlnim pe la patru. E

bine?

— Sigur. Dar dacă plouă?

— Cu atât mai bine. Oliver o conduse acasă cu maşina.

Era încântată de succesul balului mascat anual de la St Augustin şi de licitaţia de artă amatoare, dar nu pentru ea însăşi.

— Mă bucur pentru ei. Au muncit mult, spuse ea. De aici pot să merg şi singură, Oliver. Nu e nevoie să urci scările cu mine. Mă descurc. Mă bucur că ai venit cu mine azi.

— Şi eu, dar te conduc până la uşă. Îşi dădea seama de îmbrăcămintea ei sumară pe sub palton şi îşi imagina că orice pervers din preajmă şi-ar fi dat şi el seama de asta. Dacă o lăsa la colţul străzii, ar fi fost ca şi cum ar fi lăsat-o pradă lupilor.

Deschise portiera şi se aprinse becul din plafon.

— Oliver, astă seară ne-am luptat şi am izbutit. Am râs şi am spus bancuri şi poveşti despre vieţile noastre. Am acoperit un teritoriu vast, iar dacă acum urci cu mine, aş începe să doresc să stau mai mult cu tine. Tu vei vrea să mă săruţi, iar eu te voi lăsa, însă lucrurile vor merge mai departe şi vei rămâne la mine peste noapte, apoi dimineaţa ne vom trezi cu întrebarea dacă nu cumva ne-am grăbit, ne vom simţi straniu, iar tu s-ar putea să te răzgândeşti pentru duminică, va putea ploua şi raţele ar rămâne flămânde toată ziua fiindcă nu va fi nimeni acolo.

— Atunci ce zici să vin cu tine doar până la intrare? întrebă el direct, cu mâna pe portieră. Nu intru în clădire.

— Poţi să te uiţi după mine de aici. El îşi lăsă capul într-o parte şi evalua distanţa până la uşă.

— Nu-mi va fi uşor să te sărut de aici.

— Atunci fă-o acum, zise ea surâzând nerăbdătoare, iar ochii îi licăriră.

Oliver închise portiera şi îşi suflecă mânecile

pregătindu-se să o sărute. Când ea aştepta liniştită se întâmplă ceva straniu. Oliver suferi o amnezie de moment.

Nu-şi aminti cum să-şi încline capul sau unde să o cuprindă cu mâinile. Se ridică puţin fiindcă îl strângea haina, puse o mână pe banchetă şi şi-o strecură pe cealaltă în jurul mijlocului ei. Da. Da. Acum îşi amintea şi răsuflă uşurat în timp ce se apropia de pradă. Îi simţi respiraţia pe buze, apoi Holly întredeschise gura. Oliver închise ochii. Îşi atinse uşor buzele de ale ei, dar ea întoarse capul. O sărută pe obraz. Ca un copil jucăuş Holly îl sărută la rândul ei, scurt, pe obraz, apoi zâmbi.

— Noapte bună, Oliver.

— Noapte bună, Holly, zise el străduindu-se să nu zâmbească. Nu dorea să încurajeze un asemenea comportament. Holly nu ar fi coborât din maşină, dacă nu ar fi perceput tonul vesel pe care-i spusese „noapte bună”. Se îndreptă spre uşă şi se gândi cu seriozitate că el dorea de la ea ceva mai mult decât ar fi putut cere de la cel puţin două sute de alte femei din zona Golfului.

Peste zece minute sună telefonul.

— E ora trei a. m… adică e dimineaţă şi nu cred că m-aş simţi straniu dacă mi-aş petrece noaptea cu tine, spuse el, iar pe fir se auzeau zgomote ciudate.

— Bine, zise ea râzând, apoi privi pe geam să vadă dacă maşina lui era tot în locul unde o lăsase mai devreme. Unde eşti?

— Pe la jumătatea podului, dar pot să întorc şi să vin la tine dacă vrei.

— Nu mă tenta, Oliver. Nu e frumos să duci o doamnă în ispită.

— Cine spune că nu e frumos?

— Eu. Ne vedem duminică după-amiază. Se lăsă o tăcere de câteva secunde.

— Noapte bună, Holly. M-am simţit minunat.

— Şi eu. Noapte bună, Oliver. Era drăguţ, bun şi

răbdător, răbdător pe naiba, dacă tot ce simţea el acum era cumva asemănător cu ceea ce simţea şi ea.

CAPITOLUL 5

Oliver nu simţea chiar o tensiune. Tensiunea o simţi pe durata unei fuziuni în afaceri. Tensiunea apare înainte de o întrunire a acţionarilor. Tensiunea nu-l făcea să nu doarmă toată noaptea, sau să nu simtă gustul mâncării. Tensiunea nu-l reţinea să dea un telefon şi nici nu-i înceţoşa cuvintele când încerca să citească o revistă. Nu-l făcea neliniştit şi nici nu-l făcea să privească în gol, ca un zombie.

Holly nu-l făcea să se simtă tensionat, ci îl înnebunea.

— Ai auzit de un aşezământ numit Sf. Augustin? o întrebă el pe mătuşa lui a doua zi când era invitat la prânz. Este o clinică de recuperare. În Oakland?

Locuiau în reşedinţa Carey pentru convenienţă. Dacă ar fi încercat să o mute pe mătuşa lui de aici, lui Oliver i-ar fi fost foarte greu-stresant, grav şi mult prea dificil. Nu era dispus să o facă. Mai ales că nu ştia prea multe despre cum se conducea o casă mare, deşi de multe ori se gândea că ar fi putut-o face şi singur. Oricum, casa era prea mare ca să locuiască singur în ea. Dacă avea nevoie să se relaxeze sau să iasă cu cineva, avea apartamentul din centru.

Totuşi, pentru Elizabeth Carey George era foarte convenabil să locuiască în casa unde copilărise, unde nu trebuia să explice nimănui de ce lipsa de spirit de afacerist a soţului şi cheltuielile cu amantele sale o lăsaseră numai cu un nume de rezonanţă în San Francisco şi cu inima sfărâmată.

Una peste alta, aranjamentul era mutual şi convenabil.

— Nu-mi spune nimic, dragul meu, zise ea ridicându-şi privirea dintr-un material de publicitate pe care-l trecea în revistă înainte de începerea unei noi cruciade pentru

salvarea unei păsări din America de Sud, fiindcă specia era ameninţată cu dispariţia din cauza defrişărilor. De ce întrebi?

— Sunt doar curios. Dar de Clinica Joey Paul.

— Paulson. Paulson… parcă numele mi-e cunoscut, dar mi-e că mă gândesc la familia Paulson din Palm Beach. Aseară am auzit că Barry o înşală cu o artistă din Las Vegas. Îţi dai seama? Iar Tiffany e din familia Brooks şi ştii cât de uniţi sunt. Ar fi norocos să divorţeze şi să-i rămână măcar o cămaşă de rezervă.

— Ar trebui să fie recunoscător şi pentru atât, spuse el, deşi era îndrăgostit de o femeie, însă avea rezervele lui. Îi plăcea să se considere un bărbat cu principii şi stăpân pe sine. Femeile sunt de domeniul autodisciplinei, iar el nu avea pic de respect pentru bărbaţii care duceau lipsă de aşa ceva.

— Dragule, de unde vine acest interes subit pentru Oakland? înţeleg valoarea terenurilor şi că nu merită să investeşti în ele, aşa că…

— Nu e vorba despre afaceri. Eu… am vorbit aseară cu Phil Rosenthal şi spunea că ar putea exista pe acolo câteva locuri care ar avea nevoie de ajutorul fundaţiei.

— Fundaţia Carey, după cum bine ştii, este destul de extinsă deja. Sunt forţată să-i rog pe sponsori să reevalueze câteva împrumuturi, chiar la următoarea şedinţă.

Nu mai putem să ne ocupăm şi de alţii deocamdată.

— Dar de nişte păsări caraghioase din America de Sud avem timp? întrebă el, supărat că atunci când găsise şi el în sfârşit o cauză demnă de fondurile fundaţiei al cărei preşedinte fusese dintotdeauna, acestea erau deja alocate în altă parte.

— Nu fi caraghios, dragă, ştii ca şi mine că nu putem folosi banii fundaţiei decât pentru cauze umanitare. Nu-l ţii minte pe bunicul Edgar, desigur, dar el era de neclintit în

această privinţă. Cred că era vorba despre o întâmplare cu hingherii care ridicaseră trei câini de-ai lui, apoi îi adormiseră înainte ca el să plătească şi să-i ia de acolo. A fost supărat pe chestia asta ani de zile.

— Deci, cum sprijini păsările tale?

— Oh, dragă, de treaba asta se ocupă alt grup. Eu o ajut pe Martha Levenson, doar ştii cum e ea. Începu să-i spună cu lux de amănunte, dar el nu o asculta. Ce naiba, doar nu avea nevoie de o fundaţie ca să ajute Clinica Paulson. Putea să facă singur ce voia. Dacă ar fi avut mai mulţi bani, ar putea să plătească mai bine salariaţii, iar Holly s-ar putea muta într-o zonă mai bună… doar dacă banii nu s-ar fi cheltuit pe mâncare şi pe medicamente. Începea să vadă că trebuia ceva mai mult ca să fii caritabil, decât să semnezi un cec.

În timp ce Oliver moştenise cea mai mare parte a averii sale, Holly trebuia să şi-o facă singură. Averile familiei Carey erau în majoritate depuse la bănci, în timp ce Holly nu putea să le sufere. Oprindu-se să ia corespondenţa pe care uitase să o ridice cu o zi înainte, Holly găsi încă un preaviz în cutia poştală-al treilea într-o săptămână-şi avu o senzaţie de greaţă în timp ce urca scările spre apartament. Bani. De ce mereu e vorba de bani?

Băgă cheia în broască şi zâmbi când îşi aminti de licitaţie şi de modul cum oferea mai mult pentru a o face pe Lena Vochec să plătească mai mult în timp ce o privea dulceag şi supralicita. Era bine că Lenei nu-i plăcea să piardă, Ar fi fost foarte jenant să recunoască faţă de câteva sute de oameni că avea în contul de economii atât de puţin, încât de-abia îşi putea permite să mai cheltuiască ceva. De fapt contul ei de cheltuieli lipsea cu desăvârşire.

De fapt, blufase în faţa unor oameni ca Lena Vochec ani de zile. Şi faţă de agenţi de împrumut, sau oficialităţi de la bancă, directori de fundaţii şi se pricepea foarte bine

la asta. Nu avea rost să renunţe la ceva ce făcea foarte bine doar pentru că era ceva cam necinstit, se gândi ea scoţând preavizul din plic, apoi aşezându-l lângă celelalte. Era vorba doar de bani şi nu era cazul să se necăjească, tocmai când trebuia să iasă în parc cu un mâncător-de-bani peste mai puţin de o oră.

Zâmbi. Deja începuse să plouă.

Weekend-urile erau oricum prea lungi. Oamenii care umblau în căutarea unei slujbe în timpul săptămânii îşi găseau refugiul la clinică sâmbăta-şi aşteptau la rând până duminică, se părea. Dar aceste două zile trecură foarte greu pentru ea.

Oliver îi rămăsese în minte ca o tumoare pe creier. Amintirea râsului său, tonul vocii lui, cicatricea mică de pe mâna lui… Se auzi un ciocănit în uşă.

— Ştii, eşti chiar macabru, spuse ea deschizând uşa fără să vadă cine era afară, deşi ştia sigur că el era în prag. Tocmai mă gândeam la tine.

— Chiar aşa? Era vesel. Mai mult decât vesel. Ar fi dorit să-i sfâşie hainele de pe ea şi să-şi îngroape în adâncurile ei acea parte a corpului său care nu vedea niciodată lumina zilei.

— Mă întrebam dacă ai luat şi umbrela cu tine.

— Oh, nu. Nici nu m-am gândit la ea, spuse el d, dezamăgit. Cred că ar fi trebuit să o iau. Putem să ne oprim undeva şi să cumpărăm una.

— În niciun caz. De ce să mergi în parc când ştii că va ploua, numai ca să stai sub o umbrelă?

De ce să plecăm? voia el să ştie, dar nu întrebă cu glas tare. Era atât de nerăbdător să o revadă, încât sosise cu o jumătate de oră mai devreme. Poate că ea nu va observa. Statură în pragul uşii şi voiau să se sărute, dar se întrebau dacă nu era mai bine să-şi dea mâna, ca să evite deocamdată orice contact fizic.

— Intră puţin, îl invită ea. Vreau să mă schimb. De

ce? se întrebă el. Oricum, în cinci minute va fi udă până la piele. Apartamentul ei părea că se micşorase de când fusese la ea ultima dată. Puteai să faci un pas dintr-o parte în alta. Era tapetat frumos, lemnăria fusese de curând vopsită, era curat şi vesel înăuntru şi dădea o altă semnificaţie termenului de „apartament eficient”. Putea să prepare micul dejun, să se spele pe dinţi şi să facă patul din câteva mişcări scurte. Cum de nu observase până atunci că nu exista un dormitor? îşi zise el, privind speculativ canapeaua care bănuia că se poate extinde pentru două persoane. Un apartament cu o singură cameră, bucătărie şi baie. Oakland era la fel ca oricare alt oraş. Existau locuri şi locuri unde se locuia… dar acesta nu făcea parte din nicio categorie. Pe de altă parte, Holly nu considera că era chiar atât de groaznic apartamentul. Îi cunoştea aproape pe toţi vecinii şi cu câţiva negustori era chiar în relaţii amicale. Îi plăcea vecinătatea lor, îi spunea armonie şi discordie.

— Mă bucur că ai venit mai devreme, strigă ea din baie. El îşi dădu ochii peşte cap. Observase! Muream de nerăbdare să ştiu dacă ai întrebat-o pe Clare Hilendorfer dacă îşi numea costumul de aseară „chiflă în cuptor”?

El se strâmbă.

— Păi, stătea acolo cu chestiile acelea de bucătărie în mâini şi părea însărcinată. Nu am văzut mânerul cratiţei decât când era prea târziu.

— Iar până atunci se dovedise prea fierbinte ca să pui mâna pe ea, nu? întrebă ea, intrând în cameră.

— Era… supărată. Mi-am cerut scuze, dar gafa era făcută deja.

— Ieri a început să râdă de asta.

— Ai fost ieri la St Augustin? Mă gândeam că eşti la lucru ieri.

— Am fost şi acolo. Spitalul e în drumul meu spre casă, aşa că m-am oprit să le fac o vizită. Joia sunt acolo

toată ziua. Eşti gata să plecăm?

Vremea în Oakland era cu totul diferită de aceea din San Francisco vara. Mai cald, mai uscat, fără ceaţă. Iarna diferenţele erau mai puţin sesizabile, în ambele locuri era răcoare şi umed. Holly îşi pusese un pulover pufos şi blugi care îi amintiră lui Oliver de tapetul din apartament, vechi, curat şi bine lipit pe pereţi.

Holly avea un funduleţ de care cu greu te puteai abţine să nu te apropii să-l pocneşti.

— Au, strigă ea speriată, frecându-se cu mâna la spate. Asta ce a fost?

— Era un vot de încredere pentru Barry Paulson, răspunse el privind înainte, apoi o depăşi pe trotuar.

— Cine e Barry Paulson?

— Un bărbat cu două cămăşi şi lipsit de autocontrol, răspunse el criptic, sperând că bietul Barry ar fi renunţat la tot ce avea pentru o drăguţă ca Holly. Se opri la intersecţie şi deschise portiera maşinii. Nu am deloc respect pentru el. Ea îl privea încurcată, apoi văzu maşina.

— Ah, nu. O să-ţi stric tapiţeria cu hainele ude. Uite staţia de autobuz la două străzi mai încolo ne duce direct în parc. El privi pe stradă şi văzu alte maşini circulând. În comparaţie cu acestea, modelul lui, Lincoln, ultimul tip, părea ca o invitaţie strălucitoare la furtul de maşini. De ce nu-şi adusese şi şoferul?

— Bine, spuse el, deja având remuşcări. Luă o pungă de hârtie de pe bancheta din faţă. Încuie portierele şi conecta alarma. Ciudat... Când ea se aplecă şi-l prinse de mână, Oliver nu se mai uită înapoi la maşină.

— Nu e minunat? întrebă ea ferindu-şi faţa de ploaie.

Lui Oliver i se scurgea apă pe impermeabil în cascade. Părul i se lipise de cap, obrajii îi erau leoarcă şi trebuia să clipească des pentru a putea vedea. Era destul de bine, dar numai fiindcă ploaia îi făcea ochii să strălucească, ademenindu-l să-i soarbă fiecare picătură de

pe piele, ca să-şi potolească setea. Holly îşi dădu părul căzut de pe frunte. Oliver se întreba dacă mai exista o fiinţă atât de naturală şi de frumoasă ca Holly Loftin.

— Nu e nimic mai bun ca o ploaie sănătoasă care să-ţi spele necazurile, zise ea.

— Tu ai necazuri?

— Cine, eu? întrebă ea, gândindu-se la sertarele pline de preavize şi de chitanţe de plată. Necazurile sunt pentru oamenii care gândesc prea mult, dar nu vor deloc să schimbe ceva. Discutară despre Oakland până ajunseră în parc.

— După terminarea şcolii mi-am luat puţin timp liber, erau… ezită… anumite lucruri pe care voiam să le fac de mult timp. Am început să caut prin San Francisco, apoi m-am oprit în Oakland. Aici am găsit pe cineva pe care nu-l puteam părăsi. Aşa că am rămas. Mi-am luat o slujbă şi un apartament, apoi am început să trăiesc aici. Îmi place, îmi plac oraşul şi oamenii. Mă simt bine aici.

Numai un nebun ar fi crezut că în viaţa ei nu existaseră bărbaţi, iar Oliver nu era nebun. Nici nu era dezamăgit, dar simţea un gen de resentiment faţă de acela care avusese puterea de a o face să renunţe la casa şi familia ei, ca să locuiască într-un oraş străin, singură, luptându-se pentru existenţă.

— Ai mai fost altundeva? întrebă el. Ai călătorit? Răspunsul era nu, iar restul plimbării continuă cu locuri pe care visa să le vadă şi cele pe care le văzuse deja. Ploaia se transformase în burniţă, iar ei ajunseră într-un loc de joacă pentru copii. Apoi rămaseră pe-malul lacului privind nişte marinari vânjoşi care se luptau cu valurile şi cu vântul. Conversaţia era însufleţită. Râdeau, se tachinau şi dădeau pâine albă din pachetul de hârtie păsărilor şi raţelor canadiene.

— Nu ştiam dacă preferă pâine albă sau integrală, aşa că am cumpărat din amândouă, zise el.

— Hai să le menţinem în formă şi să le dăm din cea neagră.

Ce faci cu cealaltă felie?

Oliver ridică din umeri. Nu se gândise la asta. Să o arunce? Să o lase pe o bancă pentru ca altcineva să hrănească raţele?

— Pot să o iau?

— Sigur, zise el dându-i punga; ceva îl frământa. Nu avea bani de mâncare?

— Clinica Paulson îţi e recunoscătoare, spuse ea cu un zâmbet graţios. Chiar şi resturile de la raţe sunt binevenite. Deodată Oliver se simţi prea îmbuibat, prea gras.

— Aş fi vrut să fie un camion de pâine.

— Şi eu. Cele mai frumoase clipe ale după-amiezii fură acelea de tăcere lungă. Fărâma de timp când faptul că eşti bărbat sau femeie, sărac sau bogat, pur-sânge sau copil adoptat nu conta. Frânturi preţioase de timp când era de ajuns să exişti şi să fii cu cineva. Într-un asemenea moment Holly îl privi pe Oliver. Îi plăcea să-i privească. Era frumos, dar curajul său şi inteligenţa lui o atrăgeau cel mai mult. O făceau să se simtă în siguranţă.

Nu există pe lume femeie sau bărbat care să nu-şi dorească să simtă că persoana alături de care se află este în stare să o protejeze, sau să-l protejeze, să aibă grijă de partenerul său şi să ţină la acesta. A fi căpitan pe un vas este riscant şi te însingurează de multe ori. Un port sigur şi pământul sunt întotdeauna o imagine reconfortantă. Oliver era o asemenea persoană reconfortantă.

Şi el se simţea în siguranţă cu ea, observă Holly. O făcea fericită şi tristă în acelaşi timp să vadă că în prezenţa ei se simţea în largul lui şi că nu avea nevoie permanent de prezenţa ei. Dar, îi părea rău când îl vedea trist şi îngândurat, odată ce-şi cobora garda; când credea că nu-l vede nimeni; când credea că nimănui nu-i pasă.

— Ce fel de om era el? întrebă ea în şoaptă.

El clătină din cap. Când o privea expresia feţei i se transforma complet.

— Era un om bun, spuse, direct, fără să se prefacă a nu şti despre cine era vorba. Evident că din nou Holly se juca printre gândurile lui. S-a născut într-un secol nepotrivit, dar era un om bun.

— Ce fel de om era? întrebă ea din nou.

— Scria poezii, răspunse Oliver pe un ton aproape dezaprobator. Se întoarse şi porni spre mal. Purta papion în fiecare zi, de când îl ştiu, şi niciodată nu a ridicat tonul la mine. Holly îl privi mirată. La început crezuse că aceste gânduri erau în memoria unei persoane iubite. Totuşi, era ciudat că Oliver nu părea să-şi fi amintit cu plăcere de aceste lucruri. Apoi îşi aminti de soţul Mariei, Roberto, şi zâmbi. Acesta purta mereu cămăşi albe, cu mâneci lungi şi îşi sufleca manşetele până la coate. Când vorbea vocea i se auzea în orice colţişor al casei imense de pe strada Chambrey.

— Ce fel de poezii scria? întrebă ea gândindu-se că era un bun punct de început. Oliver avea nevoie să vorbească despre tatăl său. Nu conta despre ce anume, ci trebuia doar stimulat.

— Mai mult proaste, răspunse el surprinzător. Chestii despre loialitate, adevăr, dragoste faţă de fiu, primăvară şi împlinirea propriului destin.

— Oliver! îl întrerupse ea, nereuşind să asocieze ostilitatea din glasul său cu durerea din privire.

— Nu-mi plăcea, continuă el. Mă gândeam că e cel mai mare orb care călca pe pământ. Era ţicnit şi bătrân. Avea aproape cincizeci când m-am născut eu. Mă gândeam că poate din cauză că era atât de ciudat nicio femeie nu voia să-l ia de bărbat până nu a cunoscut-o pe mama şi că ea fusese prostită, păcălită cumva, fiindcă-i dăruise un copil. Mai târziu am devenit mai cinic în această privinţă.

Mă gândeam că îi trebuiseră cincizeci de ani ca să afle cum să şi-o scoale.

Închise gura cu amărăciune şi la colţurile buzelor îi apăru o cută. Se opri şi privi apa lacului. I se vedea pieptul tresăltând de emoţii puternice. Tăcu câteva minute. Holly nu ştia dacă să spună ceva sau să facă vreun gest. Până la urmă Oliver închise ochii, de parcă încerca să-şi ferească privirea de ceva urât, apoi o privi de parcă ar fi uitat de prezenţa ei.

— Nu prea era prin preajmă când eram tânăr. Era acolo, dar nu lângă mine. Era ca un gentleman bătrân care locuia cu noi. Blând, liniştit, pierdut în lumea lui. Nu ştiam ce face toată ziua când pleca la birou. Nu ştiam ce făcea seara în biroul lui. Nu dorea să-şi împartă viaţa cu mine, iar eu nu credeam că trebuie să-i cer asta.

Oliver începu iar să se plimbe. Unchiul meu, Max, a apărut într-un moment crucial din viaţa mea. Aveam aproape opt ani, mama murise de curând şi… eram puţin pierdut. Îşi privi pantofii: Lucrurile moi şi aromele plăcute mă fac mereu să-mi amintesc de ea, dar nu mai ţin minte mare lucru despre mama, spuse el parcă pentru a se apăra. Oricum, Max George se căsătorise cu Elizabeth cu ani în urmă şi când eu eram pe cale să caut alinare şi companie de la bătrânul gentleman care era tatăl meu, a apărut Max. El şi Elizabeth s-au mutat cu noi. Mai era şi Johanna, dar ea era mai tot timpul plecată la şcoală. De multe ori mă gândeam că au venit să locuiască la noi fiindcă tata nu voia să aibă grijă de mine, dar, ulterior, am aflat că era din cauză că erau faliţi şi nu aveau unde să stea. Nu mă gândisem că aş fi putut fi trimis la o şcoala, dacă tata ar fi vrut să scape de mine de pe capul lui. Holly îl cuprinse cu mâinile. Instinctiv, el îi luă degetele şi le strânse.

— Max era o figură. Îi plăcea să se uite la fotbal, baseball, la curse de cai, la hochei şi la orice joc pe care se

putea paria. Mă lua şi pe mine cu dar nu-l vedeam pariind. Mă gândeam că el este cea mai bună persoană. Vorbea tare, era vesel şi stăteam cu el până seara târziu. Era diferit de tata, care nu se interesa decât dacă mi-am făcut temele şi dacă Max mă aduce acasă devreme ca să pot dormi îndeajuns. De câteva ori, când mă însoţise la antrenamentele de fotbal, sau când mă lua de la stadion, îmi venea să intru în pământ de ruşine. Mă simţeam stânjenit. Era tatăl meu cel bătrân, plicticos, dar era tatăl meu.

— Erai tânăr, Oliver. Toţi băieţii vor ca Superman să fie tatăl lor, zise ea, dându-şi seama că dispreţul cu care vorbea nu era adresat tatălui său, ci lui însuşi.

— Max era Superman, îi spuse el. El m-a prezentat lumii sălbatice a femeilor frumoase când aveam cincisprezece ani. Mă uitam la el, apoi la mine şi la tatăl meu şi… nu încercam să-mi afişez dezgustul pentru el, spuse Oliver, profund ruşinat. Eram atât de orb. Holly îl compătimea, căci vedea că se luptă cu trecutul.

— Când s-a schimbat totul? întrebă ea. Când te-ai îndrăgostit de tatăl tău? Cuvintele ei îl făcură să tresară. Din punct de vedere tehnic, asta se întâmplase, se îndrăgostise de tatăl său şi uitase de iubirea pentru Max. Zâmbi şi oftă, amintirile plăcute revenindu-i în minte.

— A început în al doilea an de colegiu. Studiam la universitatea din Berkeley. Puteam să locuiesc în campusul universitar, dar mă simţeam mai liber acasă. Bătrânul încetase demult să mai facă pe tatăl cu mine şi nimănui nu-i păsa ce fac. Eram nesupravegheat, spuse el cu sinceritate. Mă băteam, beam şi dormeam prin vecini. Aveam bani şi libertate şi făceam cum mă tăia capul. O combinaţie periculoasă pentru un puşti prost cum eram eu.

— Pentru oricare puşti, cred, preciză ea, uimită de cât de aspru se judeca acum. Vremurile se schimbaseră în bine, dar Oliver nu vedea încă o perspectivă.

— Am fost acuzat că am copiat la examene, spuse el. Suna mai grav decât dacă ar fi spus că fusesem acuzat de crimă. Pe vremea aceea puteau să te acuze de orice şi poate că eram vinovat, dar… nu puteam înşela pe nimeni, pe fete, pe profesori.

Pentru prima dată eram speriat. Am mai avut eu de-a face cu legea, dar nu m-am speriat atât de mult.

— Ar fi putut să te exmatriculeze, să-ţi strice viitorul, spuse ea, înţelegând implicaţiile…

— Şi ce dacă o făceau? râse. Dacă nu aş fi muncit o zi din viaţa mea, tot aş fi avut o grămadă de bani şi ştiam prea bine. Când a murit bătrânul aveam şi mai mulţi.

— Atunci de ce te deranja? Care ar fi fost diferenţa? Puteai să urmezi alte şcoli la fel de bune, să-ţi iei diploma, apoi să urmezi dreptul. De ce era atât de important pentru tine să termini la USC?

— Nu era.

— Atunci?

— Nu puteam convinge pe nimeni că nu copiasem. Nimeni nu mă credea. Nimeni nu credea în mine. Eram ceva invizibil, pe care nimeni nu dorea să-l ia în serios sau să-l vadă. Nimănui nu-i păsa.

— Cu excepţia tatălui tău. Oliver încuviinţă.

— Sigur că mai întâi m-am dus la Max. Până atunci descoperisem că nu era Superman-ul pe care-l credeam. Tot timpul se dădea bine pe lângă Elizabeth şi fiecare rechin din oraş care împrumuta bani avea numărul lui de telefon. Dar el era priceput. Se putea descurca în orice situaţie. Îl văzusem de sute de ori.

— El ce ţi-a spus să faci?

— Mi-a zis să mint şi să le spun că eu nu am făcut aşa ceva, că nu puteau dovedi nimic, şi că, dacă voi fi exmatriculat, îi voi da în judecată.

— Dar…

— Ştiu. Râse din nou. Eram nevinovat, i-am spus că

eram, dar nici el nu mă credea.

— Deci te-ai dus la tatăl tău.

— Dar el ce putea face? El era aerian.

— Şi ce ai făcut?

— Am cerut să fiu ascultat de comisia de contestaţii. Voiam să mă apăr, dar nu am avut ocazia. Niciun profesor din liceu nu voia să-mi dea ocazia aceasta, deşi nu era unul care să nu mi se opună. Nu am avut nicio şansă cât de mică atunci când am păşit în camera aceea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Mi-am expus cazul, iar ei se prefăceau că mă ascultă. Au discutat vreo jumătate de minut, apoi m-au privit cu ochii înroşiţi de mânie. Au început să-mi citească mustrarea, când s-a deschis uşa din spate. Nu voi uita niciodată scena. Toţi s-au întors să vadă cine era; bătrânul stătea în uşă, cu papionul său roşu şi cu pălăria lui ciudată pe care o purta mereu. Credeam că mă înghite pământul. Îmi trecuse prin minte să spun că nu ştiam cine este, dar el a început să vorbească domol, aşa cum o făcea întotdeauna, iar cei din sală au fost siliţi să-şi ţină răsuflarea pentru a-l auzi. O clipă se rătăci printre amintiri, apoi zâmbi.

— A spus că-i era ruşine să recunoască a mă avea ca fiu, dar faptul era incontestabil, aşa vorbea el, ca un întârziat din epoca victoriană. Spunea că sunt lipsit de caracter, iresponsabil, răsfăţat şi egoist, dar că, oricât de multe defecte aş fi avut, aveam şi o calitate salvatoare. Oliver râse. Profesorii stăteau toţi pe marginile scaunelor, întrebându-se care putea fi aceea.

— Şi… îl zori ea, deloc amuzată.

— El le-a spus că eram atât de lacom şi de independent, încât întotdeauna obţineam ceea ce voiam, că nu ştiam să înşel fiindcă nu avusesem niciodată nevoie. Ştia sigur că nu minţisem vreodată fiindcă aveam atâta respect pentru persoana mea, încât nu-mi păsa ce cred

alţii despre mine. Deci-aşa a spus el „deci”-nu putusem copia la examene fiindcă nu m-aş fi obosit să mint dacă aş fi făcut-o. Apoi le sugeră să mă lase să mai dau o dată examenele, sub supraveghere atentă, ca să le dovedesc că ştiam materia.

— Şi ei te-au lăsat?

— Da, dar eram atât de nervos, că nu-mi mai aminteam nimic la examen.

— Apoi ai vorbit cu tatăl tău?

— L-am întrebat de ce făcuse asta, de ce mă apărase. Făcu o pauză. El mi-a spus că a făcut-o pentru mama. Că, oricât de puţină bunătate ar fi existat în mine, ea se datora mamei. Şi, fiindcă o iubea, va iubi pe veci bunătatea din mine.

— Oliver, dar se pare că nu prea avea ce iubi. Oliver râse.

— Nu prea, dar după această întâmplare am început să văd lucrurile altfel. Nu imediat, ci cu timpul. Mă deranja că singura fiinţă de pe lume care credea în mine, care credea că există măcar o fărâmă de bine în mine era acel bătrân gârbovit care scria poezii. Mă fascina. Voiam să ştiu de ce. Voiam să ştiu ce anume era în el care-l făcea să creadă în mine după toate câte îi făcusem.

— Şi ai aflat vreodată?

— Da, sigur, dar mi-au mai trebuit zece ani.

— Zece ani?

— Când a ieşit la pensie, acum opt ani, şi s-a mutat la Palm Spring, pentru clima mai uscată, mi-a lăsat totul mie. Mă schimbasem şi eu deja. Eram tot un puşti nebunatic în interior, dar mă străduiam să mă controlez. Credeam că eram drept ca un zid. Voiam să fiu aşa. Voiam… să nu-l dezamăgesc pe bătrân. Nu voiam să ştie că se înşelase în privinţa mea. Dar astea nu s-au petrecut peste noapte şi toţi cei din consiliul director au multe amintiri, oricum, cel care i-ar fi urmat tatii ar fi fost greu de suportat.

— Îl plăceau cu toţii?

— Da. Am lucrat alături de el când am terminat şcoala şi eram umilit de fiecare dată când descopeream că spiritul lui drept mergea dincolo de poezia lui şi că avea o minte ascuţită în afaceri. Era un geniu. Foarte deştept. Făcea o tonă de bani pentru companie şi fundaţie, dar nu lua, credit. A fost… dureros când consiliul a refuzat numirea mea. Ştiam că nu voi fi niciodată în stare să intru în pielea lui, dar încercam să-i imit sinceritatea, respectul şi grija faţă de ceilalţi…

bunătatea… gentileţea.

— Dar toată lumea tot credea că eşti odrasla răsfăţată, concluziona ea.

— Cam aşa ceva.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— A făcut o şedinţă. La acea vreme eu nu eram în oraş, dar am aflat că le-a spus tuturor să-şi amintească de faptul că el îi îmbogăţise pe toţi şi că astfel intenţionase. El era Adrian Carey, şeful.

— Le-a mai spus că nu muncise pentru ei atâţia ani şi că, dacă ei nu-l vor accepta şi respecta pe fiul său, pentru care ridicase compania, ca un legământ al acestei iubiri şi încrederi pe care i-o poartă, mai degrabă ar vinde totul înainte de a muri. Ştiau cu toţii că nu puteau face nimic ca să-l oprească. Era prima dată când îl auzea cineva strigând şi înjurând. Holly era entuziasmată. Ar fi dorit să-i mai spună o dată povestea.

— M-am dus la Palm Spring de atâtea ori ca să-i cer sfatul în ultimii ani, îşi aminti el bine dispus. Şi niciodată nu m-a dezamăgit, niciodată. Eram mereu acolo, era… mă rog, mi-a trebuit mult timp ca să-l cunosc bine.

— Acum ţi-e dor de el?

— Aşa cum mi-ar fi de mâna sau de piciorul meu. Am impresia că s-a rupt ceva din mine. Dacă tatăl tău văzuse că bunătatea îţi era lăsată de mama ta, atunci sinceritatea

şi inteligenţa, generozitatea ţi-au rămas de la el. Atâta vreme cât le vei avea pe toate, el nu a murit cu adevărat, nu crezi? întrebă ea, ca pentru sine. Se dovedi mai speculativă când spuse: Poate că de aceea oamenii fac copii. Căzură amândoi într-o tăcere comodă, adânciţi în gândurile lor, mulţumiţi că spaţiul şi timpul erau ale amândurora.

Spaţiul pe care-l împărţea Oliver era cumva mai larg, mărit oarecum de faptul că trăsese aer în piept şi-şi destinsese muşchii. Simţea că o mare greutate îi fusese luată de pe piept sau că un nor gros, care îi plutise în inimă, se împrăştiase. Îşi rememora poveşti cu tatăl său, amintiri plăcute şi nu mai simţi nicio umbra de durere sau vinovăţie.

— Ştii ce aş vrea să fac? întrebă el dintr-odată.

— Să cumperi îngheţată? zise ea nerăbdătoare, cu ochii aţintiţi pe cafeneaua Double Dip, de vizavi. Pe vitrină era desenat un brad de Crăciun din îngheţată de cincizeci şi şase de arome.

— Aş vrea să te opreşti. Devin foarte nervos.

— Ce?

— Ştii tu ce. Holly râse.

— Ce să fac dacă mă gândeam cât de romantic ar fi dacă mi-ai cumpăra o îngheţată, acum, cu o săptămână înainte de Crăciun?

— Multe femei nu ar considera gestul romantic, mormăi el. S-ar gândi că încerc să le fac să moară de frig. Şi, domnişoară Ştie-tot, eu mă gândeam, de fapt, că ar fi bine să plecăm din ploaie. Nu aşa văd eu o întâlnire romantică.

— Nu? Părea surprinsă. Vrei să-mi spui că nu crezi că sărutul sub ploaie e romantic?

— Dar noi nu ne sărutăm.

— Dar am putea să o facem. Oliver se opri, se uită la ea şi-şi ţinu răsuflarea.

— Chiar am putea? Ea începu să râdă şi-l privi cu acei ochi care spuneau că totul este-posibil.

CAPITOLUL 6

Nimeni nu şi-ar fi dat seama că începuse să tremure când îi cuprinse obrazul cu palma lui mare. Nimeni nu şi-ar fi închipuit de câte ori a retrăit el acest prim sărut şi cu câtă nerăbdare îl aştepta pe următorul. Picăturile de ploaie care-i cădeau de pe buze erau mătăsoase şi calde ca şi pielea ei, iar ochii îi străluceau ca praful de aur. Mâinile ei îi înfiorau pielea, prin haine, şi Oliver se simţea neputincios când îi vedea buzele întredeschise în aşteptare. Nimeni nu şi-ar imagina… Oliver îşi înclină capul. Îi privi pupilele dilatându-se, apoi ochii i se închiseră şi buzele lor se atinseră. Tandre, căutând. Oliver le mângâia cu vârful limbii. Era proaspete. Dulci ca mierea. Îi muşcă uşor buza inferioară. Fină şi senzuală. O strânse lângă el. Era atât de reală! Nervii i se cutremurară când îi auzi glasul subţire după ce-i acoperi gura cu totul, flămând, lacom şi posesiv.

Nimeni nu şi-ar închipui…

Holly îl cuprinse pe după gât şi-l strânse cu forţă. Pământul îi alunecase de sub picioare, iar cerul se înnegura. Stele şi nori; nu mai era nimic pe cer. Îşi auzea doar inima şi simţea o dorinţă fierbinte. Pielea ei ardea la atingerea lui; toţi muşchii i se încordaseră. Încheieturile cedau şi pasiunea curgea peste ei precum apa peste marginile paharului. Atac şi capitulare, corpul ei juca jocul simţurilor pierdute.

Era în acelaşi timp puternică şi slabă, era flămândă, dar prea slăbită ca să poată mânca. O ceaţă groasă şi profundă îi separă ca prin mister. Oliver făcu un pas înapoi, dar nu-i dădu drumul. Holly de-abia mai putea respira. Sufletul ei plângea deposedarea. Deschise ochii să vadă minunea şi lupta care se dădea în ochii lui şi ştia că se oglindeşte pe sine în ei. Oliver zâmbi, gândindu-se ce

ciudat era aburul din jurul lor, deşi ploua.

— Poate că ar trebui să luăm o îngheţată, zise el. Holly râse.

— Poate că ne vor lăsa să ne tăvălim prin ea.

Oliver avu o viziune; ultimele două cămăşi rămase în dulap, dar nu i-ar fi păsat prea mult, o mai sărută o dată pentru plăcerea sărutului şi simţi dintr-odată compasiune şi înţelegere pentru Barry Paulson.

— Deci, care e ideea ta despre o întâlnire romantică? îl întrebă ea lingând îngheţata din colţul buzei cu vârful limbii într-un fel care-l făcu pe Oliver să înghită în sec, dar pentru un cu totul alt v motiv.

O întâlnire romantică... întâlnirea e întâlnire. Preambulul pentru sex. Preţul pe care-l plăteşti pentru o noapte respectabilă, se gândea el. Dar o întâlnire romantică? Sigur că sexul era un element important, dar cu Holly voia ca poezia să fie mai mult decât atât. Mai mult şi pentru el. Voia să facă dragoste fără să se atingă de ea; un sărut cu fiecare privire; şoapte secrete şi visuri împărtăşite fără cuvinte... O întâlnire romantică nu e uşor de aranjat.

— Îţi place la teatru? întrebă el, alegând conceptele demodate, sperând mai mult.

— Care?

— Care?

— Păi, îmi place acela de pe strada Bow mai mult decât cele din centru, spuse ea, nerezistând tentaţiei de a-l tachina. E măi demodat, scena e mai mare, dar floricelele sunt grozave. Cred că se poate alege un teatru în funcţie de genul de film pe care vrem să îl vedem.

— Nu, eu mă refeream la teatru-teatru. Ştii, piese şi...

— Ah, făcu ea. Vrei să zici, locurile acelea cu pene?

— Cum adică cu pene?

— Unde lumea se îmbracă frumos ca să-şi etaleze

toaletele noi înainte de a se aşeza ca să urmărească o poveste de demult pe care alţii o urmăresc îmbrăcaţi în pijama. Oliver se uită disperat la ea şi atunci îi văzu o lumină în ochi.

— Exact. Holly chicoti, apoi aruncă la coşul de gunoi-şerveţelul în care ţinuse cornetul.

— Locurile cu pene pot fi uneori romantice, reveni ea surâzătoare. Nu mă deranjează să văd o piesă, dar nu la operă.

— Nu-ţi plac operele?

— Am crescut printre italieni. Iubesc opera, spuse ea luându-l de mână, apoi i-o răsuci. Te-ai pătat cu îngheţată. Linse uşor stropul de ciocolată olandeză şi spuse: La operă se joacă Rusalka şi nu suport când moare prinţul. Am văzut destule tragedii. Am aflat că baletul Joffrey vine în sezonul viitor şi nu mi-ar displăcea să-i mai văd, indiferent de ce joacă. Degetele îi erau lipicioase de îngheţata de ciocolată, iar mintea îi umbla hai-hui.

Deci îi plăcea opera şi baletul! Multe dintre fetele pe care le cunoscuse acceptau aceste instituţii din diferite motive, ca să-şi etaleze toaletele, cum spusese şi Holly; ca să se laude că au fost acolo; ca să fie cu el. Dar foarte rar în viaţa lui cunoscuse o femeie care să ştie câte ceva despre muzică şi care să o aprecieze iubirea lui pentru muzică era un dar de la tatăl său, unul dintre puţinele interese pe care le aveau în comun. De fapt lui îi plăcea mai degrabă muzica simfonică, decât opera şi baletul, dar terenul comun era altceva şi cu greu te potriveşti cu cineva chiar şi la detalii. Nu despica firul de păr în patru.

— Dacă aflu de vreo comedie bună care se joacă, ai vrea să vii? întrebă el, bucuros că mai vedea un punct comun pe drumul lor.

— Păi… se gândi ea, fără premeditare. Dacă vrei să mergi şi să mă impresionezi şi dacă vrei într-adevăr să fii romantic, are loc un concert Debussy la Sala simfonică

Davies.

— Îţi place Debussy?

— Nu le place tuturor? Se va cânta *la mer şi En blanc et noir,* cu siguranţă. Poate vor mai fi şi câteva preludii: *Colţul copiilor* sau *Stampe*. Dacă se cântă *Claire de lune,* o să plâng. Îmi plac bucăţile cântate la pian.

Holly vorbea tot timpul cât mergea, iar el se opri lângă un coş de gunoi şi o privi, iar pe şira spinării simţi fiori reci care nu aveau nimic de-a face cu vremea. Îngheţata îi curgea printre degete, iar el îşi dădea seama că toate cuvintele pe care le spunea ea erau parcă smulse din inima lui.

— Ce? întrebă ea întorcându-se, când văzu că rămăsese în urmă. Îl văzu cum o priveşte, de parcă ar fi fost o fiinţă de pe altă planetă, nemaiîntâlnită. S-a întâmplat ceva?

Nu, zise el dând din cap. Mă gândeam că am nişte înregistrări cu *Insula fericirii* şi

Iberia, care ar plăcea. Acestea... nu sunt prea des cântate.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea privindu-l în ochi. Oliver se uită la degetele lui dezgustat şi se aplecă să se spele într-o băltoacă aparent curată, de pe trotuar. Se şterse cu batista, apoi îi întinse mâna. Ea i-o luă şi zise:

— Am ascultat *Iberia*, dar nu şi *Insula.* E la fel de frumoască ca şi celelalte?

Şi în timp ce el îi explica muzica lui Debussy, ea îi simţea căldura şi puterea mâinii. Tare şi reconfortantă. Să fii atrasă sexual de un bărbat e una, dar să-ţi placă într-adevăr era ceva special şi rar. Îl văzuse de patru ori, totuşi adesea simţea că-l cunoştea dintotdeauna. Îşi înfrângea dorinţa de a-l întreba: Unde naiba ai fost până acum? Parcă ar fi fost departe de ea. Totuşi, era nou şi permanent înviorător. Oliver avea potenţialul să fie ceea ce fusese cândva, ceea ce mătuşa lui şi

Barbara Renbrook au acum. Uh snob. Dar ego-ul său era destul puternic ca să reziste la tachinări, să fie sponn, să poată merge prin ploaie şi să nu se creadă destul de mândru pentru a-şi spăla mâinile în apa de ploaie.

Bogat sau sărac, Holly credea că omul era născut pentru anumite locuri în viaţă şi că îi trebuiau mult curaj, iubire şi înţelegere pentru a se depăşi pe sine. Oliver ştia şi înţelegea asemenea lucruri. Era un om printre oameni, capabil de lucruri măreţe-capabil de ceva anume, adică de a o face să se îndrăgostească.

Se făcuse aproape nouă până terminară de mâncat şi de băut cafeaua într-un local din apropierea apartamentului ei. Ploaia se oprise, iar toate păreau acoperite de un strat sticlos.

— Deci, Holly, spuse el jucându-se cu buzele ei la uşa apartamentului ei. Am hrănit raţele. Mâine va rămâne cineva flămând dacă mă inviţi la tine în seara aceasta?

În acel moment ei nu-i păsa dacă omenirea ar pieri de foame… Dar ce gând oribil!

— Nu. Nimeni nu va muri mâine datorită nouă… Oliver îi sărută părul cârlionţat… Şi eşti binevenit înăuntru… Sărutul lui îi coborî pe gât… Poţi să rămâi şi la noapte, dar…

— Dar? Se dădu înapoi ca să o privească. Holly oftă dezamăgită.

— Eu nu voi fi aici.

— De ce? Unde te duci?

— E rândul meu să lucrez la centru. Diseară mă duc acolo.

— Dar ai lucrat toată ziua.

— Suntem în criză de personal. Mai ales la sfârşit de săptămână. Lucrăm cu schimbul în tura de noapte, iar în weekend-uri program complet. Opt ore, apoi opt ore liber, te întorci şi o iei de la capăt.

— Atunci când naiba dormi?

— Oh, râse Holly. Chiar aveai de gând să dormi la mine?

— Vorbesc serios. Locul acela nu se închide niciodată? Nu-i plăcuse tonul lui, dar îl înţelese.

— Oamenii au probleme şi între orele cinci seara şi nouă dimineaţa. De fapt, seara oamenii sunt mai înspăimântaţi. Băgă mâna în buzunar şi scoase cheia. Se întoarse spre uşă şi zise: întunericul este apăsător. Copleşitor de multe ori.

Disperarea se instalează uşor fără lumina speranţei. Nimic nu se întâmplă noaptea. În timp ce restul lumii doarme, cei fără speranţă sunt treji, se gândesc, îşi fac griji şi se hotărăsc că ar fi mai bine să moară.

— Iartă-mă, spuse el, sensibilizat la nevoile celor săraci, dar mai îngrijorat pentru sănătatea lui Holly. O urmă înăuntru. Dar nu poţi aranja să te duci într-altă zi? Ai nevoie de somn. Când… Holly râse de expresia vinovată a feţei lui, când îşi dădu seama că ar fi putut dormi dacă nu ieşea cu el. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

— Azi cu tine şi cu ploaia a fost mai bine decât patru ore de somn. M-am distrat grozav. Întinse mâinile în lateral. Mă simt fericită şi plină de energie; gata să cuceresc lumea. *Să dea naiba dacă nu arăta aşa,* se gândi el.

— Când trebuie să te întorci? întrebă el cuprinzând-o de mijloc, gest la fel de natural ca şi clipitul.

— La unsprezece. Voia să o conducă el la serviciu, să petreacă fiecare secundă posibilă cu ea, dar ştia că avea nevoie de maşina ei ca să revină acasă.

— Mă suni mâine, când ajungi acasă?

— Te trezeşti la opt? zâmbi ea.

— Mâine da. O sărută şi simţi cum îi tremurau genunchii. Clavin o să mă trezească.

— Cine este Clavin? Valetul? întrebă ea ironic, iar el îi răspunse cu o privire dură… Doar ai unul, nu? Pun pariu

că şi menajera. Scutură din cap. Mereu uit.

— Ştiu şi îmi place. Dar ar trebui să înveţi să respecţi banii, să ştii. Pot cumpăra mai mult decât numai pâine.

— Nu pot cumpăra ce e important.

— Adevărat, dar pot face viaţa puţin mai uşoară, ca să te poţi bucura de lucrurile importante. Avea dreptate, deşi Holly ar fi dorit să nu fie laşă. Exista o prăpastie atât de mare între ceea ce este şi ceea ce ar trebui să fie, încât nu se putea împăca cu acest gând. Viaţa ar trebui să fie uşoară pentru toată lumea. Nu extrem de uşoară, dar fundamental uşoară. Dacă un om era binecuvântat cu un copil, această bucurie pură nu trebuia să fie întinată de grijile pentru a-l feri de frig şi de pericole. Dacă ai noroc şi te îndrăgosteşti, niciun asentiment frumos nu trebuie să fie pătat de temerea de a proteja sănătatea celuilalt, de a-i oferi un acoperiş şi de a-l feri de rău. Nu este drept.

— Mai bine pleci. Clavin se va îngrijora, spuse ea, lipindu-şi obrazul de pieptul lui, încercând să gonească gândurile rele pe care le avusese despre banii lui. Nu era vina lui că este bogat, aşa cum nu era vina ei că întâlnise atâţia oameni înspăimântaţi şi flămânzi. Oliver o simţea cum încearcă să clădească un pod peste prăpastia dintre ei, acel gol plin de bani. Mirosul ploii şi al părului ei îi umpluse nările, iar în acest moment ştia că ar fi renunţat la toate numai ca să o facă fericită în braţele lui. Ce gând potrivnic. Să renunţe la tot pentru ea. Pentru Holly. Era aceasta iubire? Sau o formă revoltătoare de pasiune? Se simţea atât de bine, de aproape, dar…

— Sunt de acord cu tine. Dacă nu plec acum, voi fi aici mâine dimineaţă când te întorci.

— Nu m-aş supăra, spuse ea, simţindu-se pierdută când se desprinse din braţele lui.

— Mâine vei fi obosită şi o ţintă uşoară. Holly începu să râdă.

— Şi acum sunt o ţintă uşoară, dacă nu ai observat

deja, zise Holly, căzând în braţele lui. Oliver surâse şi o sărută pe tâmplă. Acum, când erau împreună pe un pod solid deasupra banilor care nici nu se mai vedeau era bine.

— Am observat, dar nu prea mi-a rămas mult timp să fac ceva în acest sens.

— Mai e timp. De cât ai nevoie?

— De mult. O sărută lung, ca o promisiune a clipelor ce vor urma. Poate chiar de toată noaptea. O mai sărută o dată. De trei sau chiar de patru nopţi. De o viaţă, se gândi el. Poate chiar de mai mult.

— Clavin, am primit vreun telefon? Era ora nouă şi el se trezise de la şapte şi jumătate aşteptând telefonul ei. Ascultase cu atenţie cât timp făcuse duş. Nu se putea să nu fi auzit. Dacă se gândea, în casă erau mai multe aparate. Holly spusese că mai sunase la el şi altă dată, poate că ar fi trebuit să-i dea numărul lui privat.

— Nu, domnule, niciun mesaj, zise Clavin.

Înalt, slab şi aproape chel, ca o rudă pentru Oliver, mai mult decât multe rude de sânge, Clavin îi turnă cafeaua într-o ceaşcă de porţelan chinezesc, dintr-un ibric de argint, apoi o aşeză în faţa lui. Costumul lui era impecabil. Făcu un pas înapoi.

— Dacă sună o domnişoară Holly Loftin, să mi-o dai numaidecât.

— Prea bine. Despături ziarul şi începu să mănânce pâinea prăjită, ca de obicei, la micul dejun, dar nu observă ezitările lui Clavin.

— Domnule, cred că e o neînţelegere.

— Despre ce? întrebă el absent, cu mintea la Holly. Dacă fusese prădată aseară? Dacă intrase cineva în apartamentul ei… Doamne, uşa aceea putea fi uşor doborâtă… dacă?

— Despre domnişoara Loftin.

— Ce-i cu ea?

— Când a început să sune…

— Când a început să sune? De câte ori a sunat?

— A sunat de câteva ori cu puţin timp în urmă, după moartea domnului Adrian. Apoi a sunat azi-dimineaţă.

— De ce nu mi s-a spus? îşi aminti că Holly îl spusese că sunase, dar că nu-l găsise. Acum cinci minute te-am întrebat dacă am primit vreun telefon, iar tu ai spus că nu.

— Mă scuzaţi, dar aveam impresia că nu doriţi să-i primiţi telefoanele domnişoarei Loftin.

— Când naiba ţi-am spus eu aşa ceva? strigă el, mânios peste măsură şi se ridică.

— Nu mi-aţi spus, domnule, spuse el punând accent pe „domnule” când văzu furia lui Oliver. Domnişoara Renbrook…

— Domnişoara Renbrook. Babs? Barbara, mai adăugă el, amintindu-şi cum îi plăcea ei să-şi spună. Ce dracu’ are ea de-a face cu asta?

— Domnule, după ce domnul Adrian… a murit… domnule, am lăsat mesajul domnişoarei Loftin pe masă lângă celelalte. Miss Renbrook urma să vi le dea, cred, când a dat peste acela al domnişoarei Luftin. Mi-a spus să nu le mai primesc fiindcă nu vă interesează. Clavin îl privi nervos. Oliver se simţea aprins de mânie. Domnule, şi mătuşa dumneavoastră era acolo şi a fost de acord. Tocmai se pregătea să-l întrebe când primise un cec de la domnişoara Renbrook sau de la mătuşa lui, dar ştia că ar fi fost mult mai eficient şi mai plăcut să sfâşie expeditorul, decât să frângă gâtul mesagerului.

Îi trebuise destul timp să-şi formeze caracterul sofisticat. Se controlase să fie mereu sarcastic, usturător la vorbă şi toxic cu oamenii îndeajuns le proşti care se jucau cu nervii lui. Nu mai dăduse o lovitură regală, de graţie, de foarte mulţi Oricum, asta nu înseamnă că nu mai ştia cum o facă.

— Holly, îmi pare rău că nu am putut vorbi azi-dimineaţă, spuse el robotului telefonic, iar tâmplele îi

pulsau după criza de furie, deşi se făcuse târziu, după amiază. Am aşteptat să suni. M-am gândit că dormi, dar văd că iar nu dormi şi că… Aşteptă, luând în mână fotografia de pe birou. Chelnerul pe care-l plătise şi pe care-l rugase să i-o trimită la birou a doua zi ajunsese. Bacşişurile sunt mereu folositoare. Fotografia putea să reprezinte mâinile oricui. Îi plăcea să se gândească la ea ca înfăţişând mâinile tatălui său şi pe ale sale, dar la fel de bine ar putea fi ale lui şi ale fiului său, într-o zi.

— Urăsc maşinăriile acestea. Aş dori să vorbesc cu tine. Te rog, sună-mă când ajungi acasă, Oh, sună-mă pe telefonul meu privat. Sună la biroul meu şi acasă. Este…

— Oliver? Sunt Holly. Mă bucur că ştiu că numărul tău nu sună chiar oriunde te duci. Râse. Sunt acasă până la şase, apoi plec la Berkeley. Ţi-am spus că merg la cursuri lunea şi miercurea seara? îmi iau diploma în… ca să-i impresioneze pe oamenii cu bani. Vreau să spun că voi putea face mai mult şi mă voi califica pentru ceea ce fac deja. Nu voi primi însă bani mai mulţi.

Cred că ideea este că, având mai multe titluri, eşti mai de încredere ca să poţi mânui bani. Oricum, nu ştiu când voi fi acasă, aşa că sună-mă înainte de şase. Mi-e dor de glasul tău.

— Holly, am avut o cină de afaceri. De-abia acum am ajuns acasă. Este… şapte şi jumătate. Drace. Oftă. Te sun mâine dimineaţă. Aş vrea să vorbim chiar în seara aceasta, dar ai fost plecată toată ziua şi ştiu că nu ai dormit aseară, aşa că vreau să te culci. Urmă o pauză lungă. Aş dori să fiu acum cu tine.

— Bună.

— Bună. Trezeşte-te, somnorosule. E deja dimineaţă. Oliver se uită chiorâş la ceas.

— E şase şi jumătate.

— Exact. Sunt pe punctul de a pleca la muncă, dar fiindcă văd că prima oară pentru tine şi acelaşi lucru

pentru mine sunt lumi cu totul diferite, mă gândeam să te sun. Bună dimineaţa.

— Bună. Se ridică şi-şi dădu părul de pe frunte. Iisuse, când dormi?

— Când mi-e la îndemână.

— O să te îmbolnăveşti. Munceşti prea mult.

— Nu mă îmbolnăvesc niciodată şi trebuie să muncesc mult. Se auzi râsul ei. Spune-mi ceva frumos, ca să pot pleca. Nu vreau să întârzii.

— Frumos, ai… ieri aveam bilete la Debussy. 18 ianuarie. E bine?

— Pentru mine e destul de bine… îşi cobori glasul, ca să vorbească sexy… O să am grijă să fie bine şi pentru tine.

— Holly…

— Oliver, trebuie să plec. Voi întârzia.

— Dar diseară? Când te întorci?

— Pe la şase şi jumătate.

— Luăm atunci cina. Ne întâlnim la cină.

— Oh, Oliver, nu pot. Marţi ne ocupăm de prezervative şi ace.

— Ce faci? Oliver se ridică din pat. Holly?

— Distribuim prezervative şi ace prostituatelor şi morfinomanilor din oraş.

— La colţurile străzilor?

— Acolo stau ei. Unii vin la noi, dar majoritatea nu. Aşa că mergem noi la ei. Trebuie să plec. Te rog, Oliver. O zi bună, bine?

— Holly?

— Da, Oliver?

— Ai grijă.

— Îţi promit. Se auzi declicul şi apoi tonul de ocupat.

— Holly, e zece şi treizeci. Speram ca până la ora aceasta să fi ajuns la toţi drogaţii şi prostituatele din Oakland, dar cred că m-am înşelat. Pauză. Nu-mi place să stau aici şi să mă gândesc la tine acolo unde eşti. Nu există

specialişti în karate şi

„Lupte sumo” care să se ocupe de treburile astea? Nu poţi să laşi cutiuţe cu ace şi prezervative la fiecare colţ de stradă, ca să-i laşi pe ei să se autoservească? oftă Oliver. Iartă-mă. Ştiu eu ce spun, nu-mi place deloc. Sună-mă.

— Oh, nu. Dormeai, spuse el când auzi o voce stinsă la capătul celălalt. E şase şi un sfert. Credeam că te-ai trezit. Cât e?

— Şase şi un sfert.

— Of, Doamne! Oliver, am dormit prea mult Niciodată nu mi s-a întâmplat. Am întârziat. Te sun diseară, promit. Pa.

Destul e destul. Oliver era îndrăgostit şi nici măcar nu avea timp să-i spună la telefon femeii visurilor sale că o iubeşte, adică atunci când o prindea la telefon.

Trebuia să o vadă. Simtă nevoia să o atingă. O sărutare l-ar fi readus înapoi pe orbită. La naiba. Ea nu-şi dădea seama?

Îşi petrecu după-amiaza complotând, dar era greu să-ţi faci un plan cu o femeie atât de altruistă şi devotată ca Holly. Avea ghinion. Ştia că nu are respect pentru banii sau puterea lui şi că nu are nicio autoritate asupra ei, încă. Dacă va avea vreodată sau nu era un lucru la care să se gândească, poate, mai târziu.

Nu, deocamdată va trebui să-i arate că e flexibil şi că-i respectă cauza, că e receptiv la activitatea ei. Pe de altă parte, nu se complăcea într-o atare stare. Nu era cel mai maleabil bărbat de pe lume şi nici cel mai judicios. Holly avea nevoie de el ca să vadă adevărul. Dacă nu avea mai multă grijă de ea, se va distruge muncind, sau va lua o lovitură în cap pentru mărunţişul din poşetă, sau va cădea cu apartamentul ei cu tot şi-şi va frânge gâtul, pierzând partida cea mai incredibilă de sex din secolul acesta!

Sex. Cu siguranţă că avea nevoie de aşa ceva. Oliver

era dispus să aştepte. O va face să-şi găsească timp pentru el. Va stabili întâlniri cu câteva luni înainte. Se va muta la ea şi îi va fura un sfert de oră doar, dacă va fi nevoie. Dar era hotărât să o vadă. La şase şi jumătate maşina lui era parcată în faţa apartamentului ei unde o aştepta să vină de la lucru. Trebuiau să stea de vorbă. Cu adevărat. Chestia cu telefonul nu mai ţinea. Trebuia să aibă o discuţie faţă în faţă.

Trecu o oră, după care scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la piept, iar cu stiloul aurit începu să scrie. Trebuie să am timp de lucru constant Două ore. Voia să bea o cafea şi trebuia să meargă la toaletă, dar ştia că Holly trebuia să sosească deja... Trei ore. Patru ore. Se întunecase. Începuse să plouă. Era răcoare… iar lui îi era cald ca în iad. La unsprezece şi un sfert se uită în oglinda retrovizoare şi văzu autobuzul orăşenesc oprind

În capătul străzii. Coborî o femeie, iar autobuzul plecă. Purta un impermeabil lung, Be culoare închisă, şi se îndrepta în direcţia lui. Avea capul aplecat înainte şi pasul îi era slăbit, vreo biată femeie care trebuia să lucreze din zori şi până-n seară ca să-şi întreţină copiii, fără îndoială. Era înaltă, slabă şi…

— Unde naiba ţi-e maşina? strigă el sărind de pe banchetă, apoi trânti portiera şi se apropie de ea.

— Nu mă lua pe mine pe tonul acesta, Oliver. Am zece fraţi. Pot să-ţi fac mult rău, spuse ea simplu, fără să se teamă, imperturbabilă, doar deprimată, obosită şi îngrijorată. Nici Oliver nu se lăsă intimidat.

— Nu ai maşină, nu-i aşa?

— Nu fac bine mediului înconjurător.

— Şi… începu el pe un ton enervat.

— Şi pot să merg unde vreau cu autobuzul sau cu trenul intercity.

— Şi…

— Şi nu-mi permit aşa ceva.

— Ştiam eu. Ştiam. Aici e California! Cum nu-ţi poţi permite măcar o maşină amărâtă? Toată lumea din California are o maşină. În afară de tine. Nu. Tu trebuie să baţi străzile noaptea şi în zori Dumnezeu ştie pe unde, ca să prinzi autobuze şi renuri, să-ţi pierzi timpul cu degeneraţi şi prostituate, cu drogaţi şi… Ce?

— Ai terminat? întrebă ea oprindu-se în faţa lui. Trebui să-şi plece puţin capul pe spate ca să-l privească în ochi şi făcu aceasta calm, fără să clipească.

— Nu, la naiba. Unde ai fost? Stau aici de la şase şi jumătate. Credeam că atunci te întorci de la muncă.

— E miercuri. Am fost la şcoală.

— Nu vii acasă mai întâi? Nu vii niciodată acasă? Eşti plecată de la şase dimineaţa.

— Am fost la spital. Aseară a avut loc un accident.

— Un accident? Se uită la ea din cap până-n picioare. Părea teafără. Ce fel de accident?

— Un peşte a bătut-o pe o fată care lucra cu el şi a dus-o la spital. M-am oprit să văd ce face. Se întoarse şi privi pe scări.

— Pentru Dumnezeu, Holly, dar dacă ar fi vrut să te bată şi pe tine tipul acela? Nu te gândeşti la asemenea lucruri?

— Dacă mă gândeam, nu eram acolo. Oliver era enervat peste măsură, dar se stăpâni. Cu un efort scoase un geamăt şi rosti:

— Stai aşa. Ea dădu drumul clanţei uşii şi se întoarse spre el. O călca pe nervi, nervii care nu mai rezistau la stres. Pe jumătate conştient, ca un om care vorbeşte cu un cretin, ridică mâinile şi întrebă încet:

— Dacă ştii că e periculos în locurile acelea, de ce te mai duci?

Întrebarea era logică, dar ei nu-i plăcea tonul lui. Urcă în capul scărilor, se aplecă înainte şi-i spuse în faţă:

— Fiindcă tu nu te-ai duce. Eu?

— Tu. Şi prietenii tăi gomosi, şi toţi politicienii şi bancherii. Toţi oamenii aceia de categorie mijlocie, care cred că viaţa în casa Roseannei Conner este aşa cum şi-a făcut-o. Trezeşte-te, Oliver. Dacă oamenii proşti ca mine nu se duc, atunci cine o face?

Ieşirea ei îl înlemni. Holly trase aer în piept ca să se liniştească, apoi lăsă teancul de cărţi pe jos.

— Ce doreşti de la mine, Oliver? Vrei să mă pavoazez în mătăsuri şi să te însoţesc la restaurante elegante? O să fac şi asta. Vrei să stau la petreceri pretenţioase unde să mă dau deşteaptă şi frumoasă? Pot să fac şi asta. Sau vrei să stau acasă, să te spăl pe picioare, să-ţi pregătesc de mâncare şi să-ţi spăl lucrurile? Ei, pot să fac şi asta, dar nu permanent, Am o viaţă, Oliver, şi vreau să faci şi tu parte din ea. Tu ai viaţa ta. Şi eu vreau să fac parte din ea, dar nu pot alege între cele două.

— Nici nu ţi-aş cere-o, spuse el, acceptând adevărul auzit. Era ori ea, ori nimic, inclusiv munca ei. Nici nu cred că aş vrea să faci aşa ceva. Dar nu-mi place ce văd. Ca să fiu sincer, nu-mi place deloc, dar te respect şi te admir. Nu pot să fiu în acelaşi timp şi mândru şi îngrijorat pentru tine?

— Ba cum să nu? Sunt bucuroasă că eşti, dar…

— Am nevoie doar de tine, Holly. Urcă şi el treptele şi ajunse la acelaşi nivel cu ea. Nu vreau mesaje sau telefoane. Timp veritabil. Cu tine. O să mă mulţumesc cu ce se poate… dar vreau şi eu măcar puţin. Oliver tăcu şi o sărută pătimaş. O strânse în braţe. *Oh, pierdută în îmbrăţişarea lui Oliver, se* gândi ea. Se lipi de el, de parcă ar fi fost siamezi. Era prada lui, gata să fie mâncată de vie.

— Oliver, zise ea stins. Oliver, stai. Trebuie să ştiu…

— Ce? Trupul lui o dorea, mintea nu mai constituia o piedică. Va trebui să-i spună repede. Ce?

— Banii, Oliver. De ce ai făcut asta?

— Asta…? Oh, am… Bine, trebuia să o ia pe ocolite,

îşi spuse el. Luă aer în piept şi căpătă curaj. Banii? I-am donat. Nu credeam să afli despre ei atât de curând.

— Dar de ce?

— Aşa am vrut eu. Nu aveţi nevoie de ei?

— Sigur că avem, dar ce e cu condiţiile acelea? De ce sunt numai pentru clinică? Pentru conducere şi întreţinere?

— Pentru că ai spus că locul acela se prăbuşeşte. Simplu, standardele ei nu erau chiar atât de ridicate, aşa că Oliver îşi imaginase că locul era deja o dărăpănătură. Mai ştiu că nu primeşti destui bani pentru cât munceşti.

— Dar clădirea este în stare bună şi salariul meu e bun. Oamenii care vin acolo au mai mare nevoie de bani.

— Nu eşti plătită bine.

— Ba da, insistă ea. Iau mulţi bani.

— Atunci ce faci cu ei? îi cheltuieşti pe maşini grozave şi pe apartamentul tău elegant? Haide, Holly! Meriţi mai mult, la fel ca şi ceilalţi.

— Deci ai făcut asta pentru mine, spuse ea pe un ton ciudat.

— Mă rog, nu numai pentru tine, zise el ezitând, nesigur de intenţia ei. Evident că ştiu situaţia de la tine. Ce se întâmplă acolo şi că aveţi nevoie de bani. La asta te referi?

Holly îşi simţi pieptul eliberat de o teamă ascunsă. El nu ştia. Pur şi simplu nu ştia. Bănuise ea. Sperase, dar trebuia să se asigure.

— Stai puţin, spuse el alarmat, punându-i mâna pe umeri. Doar nu ţi-ai închipuit că a fost un gen de mită sau plata în avans pentru… Of, Doamne. Părea serioasă.

— Pentru cel Oliver? Pentru sex? Lumina slabă din prag îi accentua trăsăturile feţei. Inima îi tresaltă de bucurie şi nu putea să nu râdă. Amândoi ştim că eşti prea isteţ ca să încerci să mă cumperi.

— Nu pot spune că nu mi-a trecut prin minte.

— Dar de ce să cumperi ceva ce poţi obţine pe gratis?

— Când? întrebă el cu subînţeles, strângând-o tare de umeri. Ea îi luă mâinile şi le duse spre piept.

— Ei, depinde, spuse ea.

— De ce? Holly izbucni în râs.

— De cine ajunge primul în pat. Deschise uşa, iar el îi luă sacoşa şi o urmă. Trecuseră de primul etaj. Holly urca treptele două câte două şi râdea. Clădirea răsuna de râsul ei şi părea mai nouă, mai luminată. Vocea ei acoperea până şi crăpăturile din pereţi. Era un râs vesel, aţâţător, un râs pe care Oliver l-ar fi urmat până la capătul universului.

CAPITOLUL 7

Oliver se împiedică de pragul uşii, gâfâind şi de-abia avu timp să prindă pernele care începuseră să zboare prin cameră, apoi văzu canapeaua desfăcută. Holly se aruncă pe ea, azvârlindu-şi impermeabilul şi spunând:

— Pierzi, Oliver. Trei etaje erau mai uşor de urcat când era la liceu, îşi spuse el cu mâinile pe genunchi, răsuflând din greu. Holly le urcase dintr-un foc. Era bine de reţinut acest amănunt.

— Cu ce sunt penalizat? întrebă el, ca un bun sportiv ce se voia, şi când era clar ce va urma.

— Cu hainele de pe tine. Oliver se îndreptă şi îi privi ochii provocatori.

— Vrei tu ca prima dată să fie aşa? o întrebă uimit. Holly tremura de nerăbdare.

— Vreau să fie mereu aşa, spuse ea. Îi zâmbi provocator. Era reconfortant să stea dezbrăcat în faţa femeii care îl atrăgea şi care era încă îmbrăcată. Îşi uită gândurile anterioare despre o întâlnire romantică, aşa ceva nici măcar nu-şi închipuise. Dar ea era aşa. Stătu în aşteptare, apoi se hotărî că era un bărbat mândru, dispus să răspundă la orice provocare. Intenţionat şi lent încuie uşa, puse lanţul, un gest care nu simboliza siguranţă, ci captivitate. Era o aluzie care sugera că, în timp ce devenea

vulnerabil, ea se făcea prizoniera lui, în mai mare pericol.

Holly îşi încrucişa picioarele şi se lăsă pe spate, privindu-l cum îşi scoate haina. Încerca să pară degajată şi calmă, dar îşi simţea inima în gât, mâinile îi tremurau şi încerca să tragă cât mai mult aer în piept. Era gata de atac şi voinţele lor se încrucişau. Stăpânirea de sine a ei contra hotărârii lui. Puterea ei de seducţie contra nevoii lui de a cuceri.

— Nu faci lumina mai mică? Nu dai drumul la muzică? întrebă el scoţându-şi cravata de la gât. Ea dădu negativ din cap. Oliver îşi azvârli pantofii, se descheie la cămaşă, privind-o numai în ochi. Holly se uita la el cu patimă, în liniştea din cameră clădirea se învechea, secundele treceau, iar tensiunea dintre ei devenea mai apăsătoare. Era el contra ei, trupurile lor şi tensiunea sfâşietoare, fără elemente care să le distragă atenţia. Imediat stăpânirea lui de sine şi situaţia caraghioasă în care se afla îi cereau lui Holly un semn şi o reacţie. În ochii ei întunecaţi reacţia aştepta. Umerii ei o exprimau, buzele umezite îl ademeneau.

Intensitatea crescu când îl văzu apropiindu-se de pat, scoţându-şi cămaşa şi desfăcându-şi centura de la pantaloni. O privea profund, de parcă i-ar fi desluşit secretele iadului. Pielea i se înfiorase. Pântecul aştepta anticipând. Pasiunea i se zvârcolea între pulpe. El va câştiga, se temea Holly, îngrozindu-se la gândul că ar putea leşina înainte ca el să sfârşească. Oliver era prea puternic, stăpânirea lui de sine era prea devastatoare. Se vedea clar ce gândeşte, intenţiile îi erau evidente.

Muşchii îi vibrau pe piept şi pe braţe. Pielea lui arsă de soare se întindea lucind peste munţi de forţă care putea legăna sau sfărâma. Îşi scoase repede pantalonii şi ciorapii dintr-odată. Holly parcă stătea la saună. Impermeabilul o ardea.

Transpirase. Se simţea slăbită. Se sufoca. Era

încinsă. Oliver rămase în picioare, aţâţător şi mai intempestiv ca înainte. Presiunea creştea, ca o furtună invizibilă. Electrizantă. Distrugătoare. Teribilă. Oliver tresări când Holly făcu o mişcare spre marginea patului. O urmărea atent cu privirea, pregătit pentru orice gest.

— Totul, Oliver, spuse ea pătimaş.

— Te-ai gândit vreodată să fi controlor financiar? întrebă el. Ochii li se contopiră, iar el agăţă cu degetul marginea elastică a slipului.

— Nu, dar ştiu despre ce e vorba. Nu prea te lasă să pleci cu multe pe tine, nu? întrebă ea zâmbind sfidător. Ajunsese până aici, se gândi el coborându-şi chilotul până la genunchi, apo îl scoase mişcându-şi uşor picioarele. Acestea fusese petrecerea ei, a lui va începe puţin mai târziu. Holly se ridică şi veni spre el, dar ieşi din câmpul lui vizual. Oliver aşteptă apropierea ei prin spate. Trase adânc aer în piept şi aşteptă. Nervii erau întinşi la maximum.

— Eşti frumos, Oliver, zise ea venind în faţă. Întinse mâna şi-l mângâie între pulpe, trecu uşor cu mâna peste erecţia lui, apoi trasă cercuri pe partea inferioară a abdomenului. Cred că nu ai nicio zgârietură pe corp.

Îl examină atent, trecându-şi palmele pe coastele lui, spre spate, apoi coborî pe fese, rămânând mai mult peste coapse, de parcă ar fi vrut să-l cumpere, ca şi când ar fi fost un pian Studebaker. Când li se întâlniră privirile, el aproape izbucni în râs. Holly avea acea privire, de Doamne-ia-mă, pe care o văzuse adesea pe feţele femeilor. Dar nu râse. Holly merita altceva. Era ca şi când ar spune: Oh-Doamneia-mă-pe-veci-şi-cred-în-tine-că-nu-mi-vei-facenici-un-rău-dacă-cred în tine.

Fata aceasta ştia să chinuiască un bărbat.

Oliver surâse. Era pregătit pentru ea. Era gata să dea la o parte stresul şi tensiunea pe care i le va aduce dragostea pentru Holly. Era gata să râdă şi să plângă cu

ea, să o înveselească atunci când va fi tristă şi să-i asculte supărarea când lumea o va dezamăgi. Voia să o strângă în întuneric şi să se înfrupte din bucata aceea a fiinţei ei care aşteptase prea mult să se coacă. O dorea. În întregime. Era pregătit pentru ea. Şi ea zâmbea când îşi odihni mâinile pe bicepşii lui. Inima îi bătea atât de tare, că Oliver se temu să nu-i iasă afară din piept şi să o lovească în obraji, îşi încleşta mâinile pe lângă corp. Ştia ce va urma şi-şi plecă încet capul ca să-i uşureze calea. Holly îi auzea respiraţia sacadată şi-i simţi tensiunea din trup. Îşi ridică uşor capul şi-i mângâie buza inferioară cu vârful limbii. Muşchii lui se contractară şi deveniră rigizi ca oţelul sub palmele ei. Oliver era ca un animal feroce din junglă care fusese dus dincolo de limitele răbdării, începând să bată din picior, aşteptând momentul crucial. Des, mult prea des, Holly îşi împingea norocul prea departe.

— Te doresc, Oliver, şopti ea azvârlindu-şi pantofii din picioare. El nu se clinti. Nu respiră. Holly îşi dezlipi mâinile de pe el, îşi desfăcu fermoarul rochiei, apoi se auzi un pocnet uşor al elasticului. Momentul era special şi excitant. Ezită, apoi îi vorbi din nou.

— E bine dacă-ţi spun că te iubesc? El dădu afirmativ din cap.

Încerca să o avertizeze că nu va mai răspunde de gesturile sale, că nu mai suporta, că se săturase să se joace cu el astfel, că nu voia să grăbească lucrurile, dar… O fracţiune de secundă, Holly îşi desprinse ochii de pe faţa lui, îşi coborî bretelele sutienului, apoi lăsă totul să i se prelingă pe şolduri, cu o mişcare bruscă.

— Nu te sperie? Felul meu de a te iubi?

El dădu iar din cap şi înghiţi în sec privindu-i goliciunea. Valuri excitante îi spălară corpul, aşezând straturi, straturi de senzaţii nebănuite şi pasiuni neîmplinite. Şi tot nu se temea?

Ei, poate că da, puţin, să nu explodeze. Dar de

iubirea ei nu se temea. Era ca şi când…

— E ca şi când am fost aşa dintotdeauna, spuse el, uitându-se vrăjit în profunzimea ochilor ei de culoarea ambrei, unde vedea amprentele trecerii timpului.

Dintotdeauna. Holly îi descleştă pumnii şi-şi înlănţui degetele cu ale lui. Se apropie de el, iar sânii i se atinseră de-abia perceptibil de pieptul lui, apoi îl sărută. Era dimineaţa Crăciunului, noaptea plimbărilor, ziua în care medicul stomatolog scotea aparatele de îndreptat dinţii, Ziua absolvenţilor, ziua când permisele de conducere se lăsau acasă, primul sărut, primul cec de plată, sfârşitul unei slujbe bine făcute… era mult-aşteptatul moment al vieţii ei.

Gliver strânse mâna. Buzele lui se jucau cu ale ei, gustându-le, tachinându-le. Tensiunea creştea. Gura îi era flămândă. Carnea se contopea cu carne într-un dans ameţitor conceput de la începutul timpurilor. Cu o mişcare bruscă o luă de coapse, o ridică, i le depărta şi i le aşeză în jurul mijlocului său. Se întoarse ca să se aşeze pe pat. Îi luă sânii în palme. Degetele ei muşcau din carnea lui, iar capul îi căzu pe spate, se arcui, apoi gemu în timp ce el se înfrupta din trupul ei.

Sângele păgân colocotea, inimile erau tatuate în ritmul sărbătorii, lumea se dădea înapoi lăsând un bărbat şi o femeie singuri, într-o căutare comună.

Era ziua dinaintea Crăciunului şi în toată casa nu se mişca nimeni, nici chiar… Holly se cutremură, întrebându-se dacă se prinsese ceva în cursele de şoareci de sub cadă sau de sub calorifer. Nu se mai uitase la ele, dar se gândea că era timpul să-l invite pe băieţelul de la apartamentul 12 C la o prăjitură şi un pahar de lapte. Păcat că lumea nu putea scăpa uşor de şobolanii cei mai mari, se gândi ea, ghemuindu-se lângă Oliver, trăgând în piept mirosul pielii sale. Inima îi tresaltă de bucurie când îi simţi braţele în jurul taliei şi, în somn, îi făcu loc mai aproape de el. El nu

ştia. Holly închise ochii şi se rugă mulţumind cerului. Donaţia lui venise în aceeaşi zi cu scrisoarea de la *Fundaţia Carey*, prin care erau anunţaţi că împrumutul acordat Clinicii Joey Paulson fusese reevaluat şi urma să fie modificat după 1 ianuarie. Coincidenţa era prea mare. Nu se putea ca el să dea şi să ia înapoi în acelaşi timp.

Nu ştia. Fiindcă, aşa cum se întâmplă cu magnaţii, *Fundaţia Carey* era condusă de o adunătură obiectivă, ca în multe cazuri, de avocaţi şi contabili indiferenţi şi de consilieri plictisiţi. El nu era decât un nume la fundaţie, fără atribuţiuni zilnice.

Holly putea pune pariu că Oliver nu ştia nici măcar să dea cinci nume de organizaţii care primeau fonduri de la aşezământul care-i purta numele.

Era bine aşa. Nu se aşteptase ca el să fie un supraom, sau să fie altfel decât toţi oamenii bogaţi cu responsabilităţi financiare enorme. Înţelegea că el nu putea fi în toate locurile, sau să facă totul, să ştie totul şi să mai poată vorbi coerent, sau, să fie cu ea în pat în acest timp, cu trupul său cald şi protector în jurul ei.

Înţelesese şi se bucura că el nu ştia că fundaţia lui era pe cale să o lase fără slujbă, fără să mai vorbească şi de alte sute de persoane nevoiaşe. Altminteri, cum l-ar mai putea iubi?

Nu avea de gând să-i spună, se hotărâse, pe când soarele lumina cerul cenuşiu al dimineţii, alungând întunericul din fereastră. Nu era răspunzător pentru viaţa ei. Nu avea nevoie de el ca să se lupte pentru ea sau să-şi folosească influenţa pentru ca ea să obţină ce doreşte. Se va duce la audiere şi-şi va susţine cazul. Îi va face pe acei membri din comitet, bine-îmbrăcaţi şi graşi, să vadă necesitatea menţinerii Clinicii Paulson. Holly era o manipulatoare a celor cu bani, astă făcea ea şi se descurca de minune. Se bucura că el nu ştie.

— Fluturaşii aceia din capul tău mă opresc să dorm,

spuse el, întinzându-se, apoi îşi lipi buzele de gâtul ei. La ce te gândeai? E prea devreme să te gândeşti.

Holly râse şi simţi urechea lui lipindu-se de obrazul ei.

— Mă gândeam că trebuie să mă scol, dar cred că mă înşel.

— Eşti o raritate. Femeia cu mintea la fel de flexibilă ca şi trupul.

— O contorsionistă parşivă?

— Şi ele sunt greu de găsit, mormăi el dând cearşaful la o parte şi dezgolindu-i sânii. O mângâie uşor, coborî mâna pe pântec, apoi ajunse mai jos. Îmi place să-ţi privesc ochii. O sărută. Strălucesc precum praful de aur la început, apoi ca aurul topit, fierbinte şi maleabil.

— Ai tăi se întunecă, spuse ea gâfâind şi râzând fiindcă trupul i se încordase la atingerea degetelor lui între pulpe. Îşi puse palmele peste iochi. Negru. Ca un abis. Mi-e teamă să nu cad în el. El îi luă mâna şi i-o aşeză pe pat lângă pernă. Se ridică şi se rostogoli peste ea.

— Haide, cazi în el, Holly, şopti el, depărtându-i genunchii cu ai săi, privind-o în ochi. E un loc feigur. Era oare sigur să cadă în sufletul lui Oliver? O chema şi îi vorbea pe un ton cunoscut… ca dintotdeauna. Totuşi, mai erau atâtea lucruri despre care nu discutaseră, lucruri nespuse încă, dar nu mai avea importanţă. Îl cunoştea. În timp ce ar fi testat oricare alt bărbat, în Oliver credea cu tot sufletul. Oh, o va dezamăgi la capitolul umanitate, ştia. Nu era perfect. Se va mânia, va uita şi va face o mulţime de gesturi reprobabile, la fel ca ea. Dar inima lui va fi deschisă în faţa ei. Sufletul lui îi va fi credincios. Mintea lui nu va complota niciodată împotriva ei. Până în ultima clipă el va… Până în ultima lui clipă… Ceva i se rupse în suflet. Chiar şi după ce va muri… chiar şi după… Ceva plutitor, indescifrabil îi revenea în memorie. Chiar şi după…

Holly gemu profund când Oliver îi dezmierdă sfârcul

cu buzele. Starea de conştientă se topea şi lăsase locul senzaţiilor incontrolabile. Memoria fragmentară dispăruse. Fiecare atom. al ei, fiecare atingere a limbii lui erau chinuri dulci. Îşi lăsă braţele moi şi aşteptă nerăbdătoare momentul suprem, iar el îi gusta pielea de pe coapse, de pe burtă. Cu degetele încleştate acum, în timp ce el îi depărta picioarele şi se contopea cu ea, îl simţea pierzându-se în abisul ei, sfâşiată de o durere plăcută. Oliver era în acelaşi timp în ea, peste ea, lângă ea. Împreună formau un întreg. Împreună călătoreau în spaţiu şi în timp. Împreună cunoşteau împlinirea absolută. Împreună erau viaţa.

Înveşmântat cu un prosop mare, Oliver o lăsă în baie să-şi termine *„treburile femeieşti”.* Se simţea proaspăt după un duş împreună cu ea. Nu-şi imaginase niciodată cum ar putea fi aşa ceva. Zâmbi şi-şi aminti. Nimic nu putea fi la fel cu Holly… sau fără ea, se gândi în timp ce se aşeză pe patul răcoros cu pielea înfierbântată. Era fericit şi stătu aşa câteva minute, apoi se răsuci pe burtă.

— Mor de foame, se văicări el sfâşietor.

— Doamne, Oliver, se auzi glasul ei ieşind din baie. Îl privi şocată. Nu mai ai de gând să termini? De-abia mai pot să merg. Oliver se uită încruntat la ea, surâse apoi, mândru de sine.

— Acum vreau să mănânc de-adevărat, îi explică el foamea subită.

— Asta îmi place la tine, Oliver. Îţi ţii nevoia fundamentală concentrată într-o zonă generală pe care o ţii înfăşurată într-un prosop de baie.

Oliver râse, dar nu se opuse. Holly merse în bucătărie desculţă, cu un capot pe ea, iar el se tăvăli în aşternut ca un căţeluş care aştepta să fie mângâiat.

— Ce sunt astea? întrebă el citind titlurile cărţilor de-a-ndoaselea.

— Astea ce? întrebă ea.

— Dicţionarele străine? Avea un raft plin cu cărţi în limbi străine. Câteva de pe un alt raft erau despre obiceiuri şi practici religioase din diferite ţări.

— Sărăcia nu are graniţe, zise ea apărând în faţa lui cu două căni aburinde de cafea, una fără I zahăr. Numai oamenii au. Vrei fructe sau cereale? E ziua ta norocoasă. Le am pe amândouă.

— Cereale, mulţumesc, spuse el, ridicându-se, apoi îi luă cănile din mâini. O puse pe a ei pe un raft şi bău dintr-a lui. Câte limbi străine vorbeşti?

— Numai italiana şi spaniola foarte bine, spuse ea din bucătărie. Nu poţi să creşti în Los Angeles, într-o casă Spoletto, fără să le vorbeşti fluent pe amândouă. Nu-ţi imaginezi de câte ori a trebuit să mă ofer să cer altceva de făcut. Reveni lângă pat cu două castronaşe pline cu cereale şi cu o cutie de lapte. O baie şi atâţia bărbaţi. Se cutremură scârbită şi surâse. Râse şi el. Apoi, în scurtul timp petrecut în oraş, când am ajuns aici, simţeam nevoia să învăţ chinezeşte. Măcar cât să pot pune întrebări şi să ştiu ce vorbeau despre mine când treceam pe lângă ei. Vrei zahăr în fulgi?

— Îmi iau eu, spuse el. Şi nu te mai uita aşa la mine. Mai teamă mi-e să nu fiu împuşcat în cap, decât îmi e să mănânc prea mult zahăr.

— Am spus eu ceva?

— Nici nu era nevoie. Deci, ştii pe cineva care vorbeşte vietnameza?

— Avem o comunitate de vietnamezi aici. Majoritatea vorbesc engleza şi franceza, dar nu prea trec mulţi pe la noi. Unii, mai bătrâni, îşi aduc copiii ca translatori. Eu prefer să vorbesc cu ei direct.

— De ce? Care e diferenţa? întrebă el fără prejudecată, curios doar. Veni să se aşeze pe pat, lângă ea, după ce-şi înnobilase fulgii cu mult zahăr.

— În primul rând, e mai politicos şi arată că te

interesează. Poţi afla multe dacă le înveţi limba. Luă o lingură de cereale în gură, mestecă, apoi zise: Afli mai multe despre obiceiurile şi modul lor de viaţă. Ştii de ce au nevoie ca să supravieţuiască aici. Continuă să mănânce ca şi când ar fi stat de vorbă despre ceva simplu şi monden, ca o reclamă la TV, nu ca despre cheia păcii internaţionale. Pentru Holly aceasta era rutina, trebuia să se poarte cu toată lumea politicos, amabil, să-i înţeleagă şi să le dea ce poate.

Dar lui Holly cine îi dădea ceva? se întreba el privind-o mâncând. Nu trăia mult mai bine decât acei pe care-i ajuta, iar el ştia că acestea era alegerea ei. Existau slujbe mai bune, plătite bine, ca şi apartamente frumoase. Oare satisfacţia locului de muncă compensează lipsurile?

Ar fi dorit să o înfăşoare în mătăsuri şi bijuterii, blănuri sintetice, fiindcă nu putea suferi crimele, maşini, multe maşini şi o casă mare cu body-guarzi.

Voia să-i ofere totul înainte ca ea să vrea ceva, să-i anticipeze dorinţele, să-i împlinească toate visurile. Să o ştie în siguranţă, apărată de toate nenorocirile.

Oftă. Mai ales, voia să nu fie critic cu ea, sau imparţial, când ea l-ar fi refuzat.

— La ce te uiţi? întrebă ea privindu-l cum o soarbe din ochi. Ţi-am spus că la duş a fost ultima oară. Trebuie să plec.

— Nu ai nici măcar o zi liberă?

— Azi am liber.

— Atunci unde te duci? Vorbeai de muncă.

— Am spus că mă duc. În fiecare joi mă duc la Sf. Augustin. Sunt coafeză.

— Ce eşti?

— Coafeză, răspunse ea râzând. Îi luă castronul gol şi-l puse pe masă, apoi începu să-şi ia hainele cu care să se îmbrace. Mă duceam doar în vizită la Sf. Augustin.

Doar ca să stau de vorbă, ştii? Dar mi-era din ce în ce

mai greu să le văd pe asistente şi pe surori muncind şi, ridică din umeri, într-o zi am pus mâna pe o perie şi am pieptănat o doamnă. Apoi am intrat în alt salon şi i-am pieptănat pe doi domni şi pe două doamne. Înnebunisem în ziua aceea. Bătusem recordurile, mergeam de la un pat la altul şi-i făceam pe oameni frumoşi… mă rog, cam aşa ceva. Unul mi-a spus că nu avea rost să-i perii părul murdar, aşa că l-am spălat pe cap; o doamnă voia să ştie dacă pot să-i fac părul permanent, iar eu am zis că până ce voi reveni o să ştiu, după pare am avut de lucru o grămadă. Râse. Ridică mâna într-un gest măreţ. Acum pensionarii îşi fac programări la Cheveux de Holly. Vin mai devreme cu ore, stau de vorbă cât aşteaptă să le vină rândul.

Oliver se scarpină la ceafă încercând să-şi deschidă mintea şi să înţeleagă ce fel de viaţă ducea ea, dar ea se opri brusc.

— Asta e muncă benevolă, nu?

— Sigur. Nu-şi pot permite să plătească o coafeză calificată, spuse ea, scuturându-şi blugii, deşi, după ce i-am ars unei biete femei părul, am urmat o perioadă un curs de înfrumuseţare. Doamne, ce întâmplare! Apoi, am învăţat să fac permanente, să tund clasic, lucrând ieftin.

— Cât costă materialele pe care le foloseşti? voi el să ştie. Deja în minte începu să i se contureze explicaţia. Tu cumperi toate astea şi le donezi la Sf. Augustin, nu-i aşa? Tu plăteşti soluţiile de permanent, şampoanele, balsamurile…?

— Nu e nevoie să mă bat cu pumnii în piept, Oliver. Nu costă prea mult. Totul este pentru femeile în vârstă. O sticlă cu vopsea este suficientă pentru trei persoane, iar o soluţie de permanent ajunge pentru două persoane. Nu e prea mare lucru.

Răul era chiar aici, fiindcă patul ei era de mărimea unei cutii de pantofi, iar apartamentul într-o zonă

deplorabilă! Dintr-un anume motiv nu-şi putea mişca limba ca să-i spună cât de nebună era în altruismul ei. Era prea de tot, această Holly. Aşa proceda ea. Acum avea răspunsul la una dintre numeroasele întrebări pe care şi le pusesa asupra modului ei de viaţă. Măcar acum trebuia să se mulţumească şi cu cât aflase.

Holly se opri în mijlocul camerei şi-l privi. Mâna lui resemnată îi atrase atenţia. Încerca din răsputeri să fie un bărbat cu idei liberale, modern şi să renunţe la instinctele omului-de-grotă. Se apropie de el cu paşi mărunţi. Se aplecă şi-l sărută.

— Oliver, te iubesc. Am tot ce-mi trebuie. Acum am tot ce mi-am dorit vreodată. Avem-destul timp pentru noi. Îţi promit. Îl mai sărută o dată. Oamenii aceia aşteaptă cu nerăbdare joile. Ca şi tine. Termin până la cinci, iar dacă te întorci la şapte, o să pregătesc cina şi o să te aştept cu muzică în surdină.

El îi zâmbi, iar ea clipi des, Oliver râse. O luă de marginile rochiei şi o aşeză între genunchii săi mişcându-şi mâinile pe coapsele ei, apoi pe fesele delicate.

Ea îl mângâie pe obraji, ce obraji minunaţi avea! apoi îi îndepărtă câteva fire rebele de păr de pe frunte. Simţea mâinile lui calde şi tandre pe spate, calde, tandre şi unice. Era atâta dragoste în el, iar el ce îi cerea era timp, ca să i-o poată dărui.

— Până la şapte o să fii terminată, spuse el. Mergem undeva să mâncăm. Holly surâse cu şiretenie.

— Dacă preferi mâncarea chinezească, o putem mânca şi în pat.

— Bună dragule. Te deranjez? îl întrebă mătuşa lui la telefon. Înainte ca el să poată răspunde, continuă: Am fost îngrijorată pentru tine de ieri.

Aseară nu ai fost acasă şi nici la apartament nu mi-a răspuns nimeni… Mai eşti supărat pe mine?

— Nu. Cum aş putea fi supărat şi îndrăgostit în

acelaşi timp?

— Oh, Doamne, erai atât de necăjit că nu ştiam dacă mă vei ierta vreodată.

— Te-am iertat. Dar incidentul nu era uitat. Oricum, zise el prefer ca de acum încolo să hotărăsc eu pentru mesajele pe care le primesc. De acord?

— Da, dragule, spuse ea gânditoare.

— Ce mai pot să fac pentru tine?

— Nimic, dragule. Voiam doar să-ţi amintesc da cina de mâine seară. Ai fost atât de ocupat, încât ai uitat să o inviţi pe Barbara.

— Unde să o invit?

— La cină, dragule. E Ajunul Crăciunului. Mereu o sunai şi o invitai să ia cina cu noi, în familie.

— Nu. Tu o sunai mereu şi-mi aminteai să o invit.

— Face parte din tradiţie, spuse ea râzând.

— Ei bine, anul acesta să nu o mai inviţi, Elizabeth. Nu cred că voi fi prezent.

— Să nu fii prezent, dar Oliver e Ajunul Crăciunului… începu să vorbească despre familie şi tradiţie, iar el nu se gândea decât la Holly. Crăciunul fără Holly. Primul lui Crăciun cu Holly, primul dintre ele care vor urma. Voia să fie ceva deosebit, o zi de care să nu o uite niciodată.

— Elizabeth, trebuie să închid, spuse el întrerupând-o tocmai când vorbea despre importanţa sărbătoririi cu cei dragi, despre incertitudinile vieţii dacă rudele vor mai fi sau nu în viaţă anul următor. Invită pe cine vrei, o să încerc să vin Pune şi un tacâm în plus, fiindcă vin cu un musafir.

— Dar Barbara?

— Poate să invite şi ea pe cineva.

Ce zi! Ce zi! Oliver era mulţumit de sine când junse în parcarea de la Sf. Augustin. Fusese Darte ocupat şi totuşi reuşise să ajungă să o ia pe Holly, la timp. Îşi spunea că trebuia să o ajute să economisească un bilet de autobuz,

dar de fapt, voia să o vadă mai repede. Acesta era motivul său.

Nu fusese niciodată în centre de recuperare… nu i se părea că *St Augustin* era diferit de un spital. Mirosul era identic, iar culoarele lungi cu uşi şi vopsite în verdele tipic, liniştea ciudată care înăbuşea sunete necunoscute, totul avea o aură de durere şi de boală. Spitalele sunt spitale, aşa credea el, iar *St Augustin* era mai rău ca un spital, îşi zise el copleşit.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă o femeie în halat alb şi pantaloni bleu. Trecu repede pe lângă el, intră pe o uşă, apoi reveni. Se pare că nu vă pot ajuta, continuă ea. Sunt nouă aici şi nu găsesc baia; nimeni nu mă ajută să schimb cearşafurile şi… mă rog, o să încerc. Sper că nu vindeţi nimic.

— Nu. Caut pe cineva, spuse el zâmbind.

— Slavă Domnului. Pe pacienţi ştiu unde să-i găsesc. Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o despături. Cine e?

— Domnişoara Loftin.

— Loftin, Loftin. Urmări cu degetul pe listă, camera cu numărul 307. Luaţi liftul două etaje, apoi descurcaţi-vă. Scuze. Nu e mereu aşa şi sper că nici eu nu sunt mereu aşa, dar suntem în criză de personal, iar eu răspund la telefon, lucrez la birou şi îi ajut pe pacienţi şi… mă rog, până la sfârşitul sezonului. Plecă bombănind. Epidemie de gripă, fir-ar să fie. Aici mereu e aşa, dar le e teamă să-mi spună, le e teamă că voi pleca şi ar trebui să…

Încruntat şi stânjenit, Oliver urcă în lift. Pe fiecare parte erau coridoare lungi, iar în camere se părea că activitatea era mai în toi decât jos, în hol, lumina pătrundea prin ferestrele mari de la catetele holului şi atmosfera era mai plăcută. Totul era decorat ca pentru Crăciun, unele podoabe păreau mai vechi decât clădirea însăşi. Un bătrânel n cărucior îi făcu semn cu mâna, iar el îi zâmbi stângaci. Biroul asistentelor era chiar în faţa

lifturilor, la etajul al treilea, dar nu era nimeni înăuntru. Nu era singur pe culoar. Oameni în cârje, cărucioare şi bastoane se deplasau încet între cariere. Unii era susţinuţi cu centuri de cărucioare fi stătea pur şi simplu pe culoar.

— Sunteţi scamator? se întoarse şi văzu o asistentă îmbrăcată în bleu. Nu păreţi scamator.

— Nu sunt.

— Ah, bine, atunci cu ce vă pot ajuta?

— Caut camera 307.

— E mai jos, în hol. Să vă conduc. Tânăra se întoarse către un bărbat în cârje şi-i spuse: Domnul Pope? Camera de zi este în direcţia aceea, vă amintiţi? Mai bine veniţi după noi. Deocamdată nici eu nu mă descurc prea bine pe aici.

Spuneţi-mi, nu aţi-vrea să o ajutaţie pe doamna Quinn? întrebă ea arătându-i lui Oliver o bătrânică surâzătoare care venea cu căruciorul chiar în spatele lui.

— Drăguţule, am nevoie doar să mă împingi puţin, spuse aceasta, arătând spre culoar. Pe acolo, pe acolo. Aşa. Acum fă-mi vânt mai cu forţă. Oliver se uită după asistentă, iar aceasta îi zâmbi, dând din cap.

— Îi place să simtă vântul în păr. Când te afli în zona crepusculară, faci cazonării, se gândi el împingând căruciorul. Era uimitor, dar chiar dacă ar fi împins-o pe bătrână cu o catapultă, nici atunci căruciorul nu ar fi avansat mai repede.

— Scuze, dar nu m-am putut abţine, spuse asistenta, făcându-i semn cu capul. Treizero-şapte.

— Aici e mereu astfel? întrebă el.

— Nu, răspunse acesta, trăgându-l de lângă un bărbat care părea în transă. Dar vin scamatorul, Crăciunul şi colindătorii de la şcoala elementară în seara asta şi suntem cu toţi nerăbdători.

— Înţeleg, zise el, privindu-l pe bărbat.

— Ştiţi, îmi păreţi cunoscut. Ne-am mai întâlnit? Ea

nu-i părea cunoscută, dar…

— Se poate. Am fost la petrecerea pentru adunarea fondurilor, săptămâna trecută.

— Aşa este. Criminalul notoriu. O căutaţi pe Holly?

— Da. Voiam să o duc acasă.

— Să-i spun că aţi venit, atunci.

— Mulţumesc, zise el, ieşind din camera de zi. O aştept aici.

— Sigur nu vreţi să rămâneţi să vedeţi scamatorul?

— Poate că data viitoare, spuse el hotărât. Oliver era uimit. Cum putea Holly suporta acest loc? se întrebă el, îndreptându-se către camera 307. Lucra în sărăcie şi îşi petrecea zilele libere într-un ospiciu. Femeia despre care el spusese că era gravidă trecu pe lângă el cu un grup de curioşi. El îi zâmbi şi primi o înclinare a capului, rece şi politicoasă, cei din spatele ei păreau mai tineri, dar şi ei erau la fel de infirmi şi ciudaţi. Prin hol, mai departe, văzu câţiva tineri.

Era uluit. Pe o plăcuţă scria Loftin, aşa că deschise uşa şi închise ochii. Slăbiciunea lui îi întorcea stomacul pe dos? Sau era ceva mai rău? Simţul lui al perfecţiunii umane era insultat de vederea bolii şi a slăbiciunii? Tremura în interior şi încerca să scape de slăbiciunile proprii, acelea ale minţii şi ale inimii. Era un lucru să crezi în demnitatea sufletului omenesc şi cu totul altceva să te comporţi conform acestor precepte. Ar fi constituit bigotism de primul grad, dacă nu ar reuşi să-şi apropie credinţele de acţiuni.

Pe culoar se făcu linişte. Oftă, apoi deschise ochii. Simţi o jenă în stomac. Fiecare pacient era o fiinţă superioară, în comparaţie cu starea lui de acum. Iar Holly… Ce va crede despre el? Doamne, cum şi-ar fi dorit să semene cu ea; să fie deschis, iubitor-de-toate şi dedicat.

Se uită prin cameră, tulburat. Nu era un birou. Niciun depozit pentru materiale de coafură. O lumină slabă

dădea camerei un aspect sumbru, lumina din plafon era stinsă, doar ventilatorul era pornit. Un pat cu o cuvertură colorată, un dulap vechi cu sertare, un brad artificial de Crăciun, un scăunel şi o lampă, cam astea se vedeau. Avansa în centrul camerei. În penumbră stătea o femeie… era un bărbat cu păr lung, cărunt. Nu, era o femeie. Îl privi drept.

— Scuzaţi-mă, spuse el îngrozit. Îl privise oare de când intrase? De ce era atât de tăcută şi imobilă? îi era teamă de el? Scuzaţi-mă, nu am vrut să vă deranjez. Am greşit camera. Dădu să iasă, dar zări plăcuţa de la capătul patului.

Loftin, Carolann. CarOlann Loftin? Loftin era un nume destul de des întâlnit, dar nu era obişnuit, în anii petrecuţi adorându-l pe unchiul Max învăţase câte ceva, iar acum se gândea la şansele unui spital care avea doar două femei cu numele de

Loftin, una ca pacient, iar cealaltă voluntar. Se apropie.

— Sunteţi… Nu sunteţi cumva rudă cu Holly? întrebă el. Femeia rămase nemişcată.

— Holly Loftin? Cea care lucrează aici? Face pe coafeza? E voluntar? Nu primi niciun răspuns. Oliver veni şi mai aproape, se aplecă şi privi mai bine. Poate că se înşela. Poate că bătrâna dormea. Nu. Îl privea fix-privea prin el, de fapt. Avansă un centimetru. Bătrâna stătea în cărucior, cu braţele strânse în poală. Purta o vestă de pânză peste o pijama roşie, ţipătoare şi era legată la spatele căruciorului ca să rămână în poziţie dreaptă. Stătea ca o stană de piatră.

— Mă numesc Oliver Carey, spuse el, nesigur, ghemuindu-se lângă cărucior. Căuta în trăsăturile împietrite ale bătrânei asemănări, luând în consideraţie ravagiile timpului, suferinţa, boala, dar nu descoperi nimic. Femeia nu fusese o frumuseţe, dar Holly nu era oare ceea

ce alţii ar numi „o figură ştearsă”? Era drăguţă la înfăţişare, vaselă, dar frumuseţea ei era mai mult interioară. Frumuseţea era în ea… Întinse mâna şi întoarse abajurul lămpii către femeie. Avea ochi căprui şi pielea pământie. Ochii apoşi străluceau ca praful de aur în nisip. Erau ochii lui Holly, dar lipseau înţelepciunea şi căldura acestora. Se răsuci când auzi mişcare la uşă.

— Văd că ai cunoscut-o pemama, spuse Holly.

CAPITOLUL 8

— Deci, ce părere ai, Carolann? întrebă ea, intrând în cameră. Nu ţi-am spus eu că e frumos?

Oliver o urmări cum se apropie, înmărmurit. Ca şi când ar fi făcut-o de sute de ori, în aceleaşi condiţii, se întinse şi-l sărută pe buze.

— Bună, îi spuse, bucuroasă că îl vede.

— Bună. Vocea îi suna strident.

— E şi înalt, spuse ea adresându-i-se bătrânei ca într-o conversaţie adevărată. Îmi plac bărbaţii înalţi, ştii? Sunt mai potriviţi când ai ceva pe ultimul raft. O mângâie pe părul aspru pe care i-l periase şi-l strânsese la spate cu o clamă, apoi îi zâmbi iar lui Oliver. Despre ce aţi vorbit?

— De-abia am ajuns, spuse el fâstâcit. Avea o sută de întrebări la care să i se răspundă, dar după comportarea ei, nu părea nici locul, nici momentul potrivit.

— Aţi făcut prezentările cum se cuvine?

— Da, i-am spus cum mă numesc. Se simţea ca un ingrat fiindcă făcuse prezentările atât de simplu.

— Bine. E tăcută, dar asta nu înseamnă că nu aude. Nu-i aşa, Carolann? se aplecă în dreptul feţei acesteia. Acum plec, dar mâine mă întorc. E Ajunul Crăciunului. O să-ţi cânt. O să deschidem cadourile în dimineaţă de Crăciun, dacă vrei şi tu?

Holly o sărută pe obrazul veştejit, o îmbrăţişă şi o mângâie pe umăr. La revedere. Somn uşor, îi mai şopti. Rămase râzând când îi văzu figura lui Oliver.

— Spune la revedere, Oliver, îi aminti ea. Cuvintele ei îi rămaseră în minte. Totul părea ireal, ca într-o glumă proastă care se încheia cu gn râs isteric.

— La revedere. Mi-a părut bine că v-am cunoscut, doamnă Loftin. Holly râse.

— Domnişoară Loftin, te rog. Carolann nu e măritată. Devenea din ce în ce mai curios. De-abia se abţinu până ce Holly îşi luă haina, sacoşa, mai spuse la revedere o dată, apoi ieşiră din camera lui Carolann.

— Of, de unde să încep, zise ea tăindu-i orice şansă de a întreba, fiindcă avea multe să-i spună.

— Încearcă de la început, o sfătui el, deloc surprins că era gata să-i ofere informaţiile intuite. Dacă ar pătrunde în mintea lui, ar observa acolo un mare semn de întrebare.

— Hmmm… Se gândea. Cred că trebuie să încep de unde familia Spoletto a încercat să mă adopte. Aveam nouă ani. Eram la şcoală şi mă pregăteam pentru prima comuniune catolică. Urmam la şcoala catolică, ţi-am mai spus?

— Nu.

— Da. Dar am început mai târziu. Nu ştiam nimic despre religie, aşa că aveam nouă ani şi atunci am fost botezată, apoi am primit Comuniunea aşa cum mama şi băieţii o primiseră. Voiam să fiu ca toată lumea. Mă simţeam departe de toate. Dar există reguli împotriva îndoctrinării copiilor adoptaţi despre o religie, fără permisiunea tribunalului sau a părinţilor naturali. Mama ştia cât de important era pentru mine să mă integrez ca un copil obişnuit. Nu voia să facă vâlvă cu cei de la orfelinat, de teamă să nu mă ia ei înapoi, dar de data aceasta a crezut că merita. Credea că Dumnezeu este puterea pe care o voi putea lua cu mine oriunde voi merge. Judecătorul a refuzat-o şi atunci a început formalităţile pentru adopţie. Eram la ei de un an sau chiar doi, niciun părinte nu mă ceruse încă, aşa că a încercat. Noapte bună,

Linda. Noapte bună Rosa. Ne vedem mâine? spuse ea celor două fete din hol. Atunci, vă doresc un weekend plăcut. Ne vedem luni. Unde rămăsesem? întrebă ea luându-l de braţ.

— La familia Spoletto, când au încercat să te adopte.

— Oh, da. Păi, după ce mi-au spus mie şi celor de la asistenţa socială, după ce au discutat şi cu ceilalţi copii ai mamei, judecătorul a fost de părere că totul era în regulă, cu o mică excepţie. Mama mea naturală trăia încă, dar nu ceruse să mă ia în custodia ei. Făcu o pauză şi se uită în jos, Aceasta era o noutate pentru mine.

Chiar dureroasă. Eu crezusem că e moartă. Nu o cunoşteam. Nu îi ştiam decât pe cei în ale căror case stătusem până atunci.

— Holly, îmi pare atât de rău. Nu trebuie să-mi mai spui nimic.

— Ba da, spuse ea, păşind în lift. Trebuie să ştii. Trebuie să te hotărăşti şi să iei decizia dacă poţi trăi sau nu cu ceea ce sunt.

— Holly, nu contează. Vedea speranţa din ochii ei, dar nu era gata să-l creadă în această privinţă. Oliver ar fi vrut să facă orice ca să o convingă că pentru el nu conta trecutul ei poate că timpul va hotărî în acest sens, se gândi el.

Bine. Continuă. Ieşiră din lift, traversară culoarul, iar Holly îşi luă la revedere de la o soră care tocmai venea. Ieşiră în aerul rece al serii. Oliver nu-şi mai amintea niciun miros, poate numai pe cel al lui Holly, cald şi pasional.

— Ei, ea nu murise dar nu mă voia, însă nici nu renunţa la custodie. Deci, asta era cu mine. Toţi prietenii mei urmau să primească taina Comuniunii, iar eu stăteam în strană. Când ei stăteau la rând, să primească şi confirmarea, eu tot în strană stăteam. Mama şi-a dat toată silinţa. Îmi spunea că nu era chiar atât de important să primesc îmi părtăşania, ci că era important să mă pregătesc, cu inima şi cu sufletul, să le primesc. Nu prea

era o consolare. De fiecare dată când stăteam în strană singură mă gândeam la mama mea adevărată, aceea pe care o crezusem moartă. Oliver o ajută să urce în maşină, apoi se aşează la volan.

— Dar nu s-au terminat toate aici. Îţi imaginezi câte documente sunt necesare unui copil pentru adopţie? De fiecare dată se întâmplă ceva. Cererea pentru obţinerea permisului de conducere, sau cererea unui împrumut de la stat pentru colegiu sunt ca şi când ai cere un amendament la Constituţie. Mama şi cu mine stăteam ore în şir completând formulare, până ce ne amorţeau degetele. Râse, privind pe fereastră. Carolann Loftin mi-a dat viaţă, dar Maria Spoletto m-a făcut să o preţuiesc. E o femeie de caracter. Nimic nu era prea dificil, dacă mergeam împreună.

— Atunci, cum ai găsit-o pe Carolann? întrebă el după o clipă de tăcere.

— De ce. Am să-ţi spun mai întâi de ce am găsit-o. Eram furioasă, zise, cu emoţie în glas. O uram, o uram din toată inima. O uram fiindcă de fiecare dată când cineva râdea de mine sau îmi spunea ceva, trebuia să le explic. O uram pentru că mă lăsase şi pentru că nu voia să mă dea mamei. De când a venit la noi asistentul social am început să o urăsc. Mama se temea că nu era destul de curat în casă, sau că eram prea slabă şi că mă va lua de acolo. O uram fiindcă mă născuse diferită de ceilalţi. Fiindcă mă temeam şi eram singură. O uram pe Carolann de fiecare dată când mă priveam în oglindă. Holly tăcu. Oliver se bucură. Nu mai voia să asculte continuarea. Era curios, dar îl durea să o ştie pe Holly că retrăieşte toate acestea. Când reîncepu să vorbească, tonul era mai scăzut.

— Deci, când am absolvit colegiul, acum că ştii că studiasem psihologia şi sociologia, eram tânără şi neştiutoare, gândeam foarte mult pe vremea aceea… Aşa că m-am hotărât că, pentru a mă purifica de mânia care mă

stăpânea, aveam nevoie să mă confrunt cu mama mea naturală şi să-i spun exact ce gândesc despre ea.

— Şi din cauza ta a ajuns în comă?

Oliver era la fel de şocat de cuvintele sale ca şi Holly. Se uitară unul la altul. Apoi au început să râdă.

— Oh, Oliver! Eşti îngrozitor.

— Dar e monstruos. Nu-mi vine să cred că am spus asta. Iartă-mă, Holly, se scuză el evitându-i privirea.

— Să nu-ţi ceri scuze, spuse ea râzând. E bine să mai râzi din când în când.

Oliver ezită să o mai întrebe ceva, de teama reacţiilor sale care i-ar putea adânci durerea. Dar ea avea dreptate. El trebuia să ştie, voia să ştie tot ce era de ştiut despre ea. Nu pentru a judeca, doar pentru a şti.

— Ce s-a întâmplat? Cum ai găsit-o?

— Aveam pe atunci douăzeci şi doi de ani şi am făcut cerere pentru închiderea dosarului meu. Am căpătat numele ei şi i-am aflat adresa. Făcu o pauză. Cartierul Chinezesc, San Francisco.

— Cartierul chinezesc?

— Aceasta era adresa ei cunoscută. Mai urmau vreo douăzeci. Mi-au trebuit vreo optsprezece luni ca să o găsesc, spuse ea coborând din maşină, în faţa casei sale.

— Deci era aici, în Oakland, trase concluzia Oliver, venind lângă ea.

— Nu. Dosarul ei era aici, dar ea era internată într-un ospiciu.

— Din statul Napa?

— Din Vacaville, spuse Holly, de parcă numai cuvântul îi făcea limba să-i sângereze.

— Holly, zise el dezgustat de chinui prin care ştia că trecuse până să descopere locul. Ea deschise uşa şi intră.

— Nu se cuvenea să rămână acolo. Nu făcuse rău nimănui, era doar… bolnavă. Au aruncat-o în primul pat liber pe care l-au găsit. Nu suportam să o văd acolo. În

următorii patru ani am stat de vorbă cu doctori şi cu avocaţi ca să o scot de acolo. Ce loc îngrozitor, continuă ea urcând scările. Mi-au trebuit mulţi bani şi timp pierdut prin tribunale, mai mult decât am petrecut la cursuri în colegiu, dar până la urmă am scos-o. Acum trei ani. *St Augustin* nu e hotelul *Ritz,* dar e curat şi o tratează cum trebuie… plus că ne permitem.

— Noi?

— Eu şi statul California. Am făcut un târg, eu îi las în pace, iar ei îmi plătesc jumătate din cheltuieli, care însumează cam cât ar plăti pentru un loc la spitalul de stat, dar aşa ei rămân cu un pat liber, pentru un alt biet suflet cu care nu ştie nimeni ce să facă. Holly ştia că era cam dură cu domeniul psihiatric, ramură medicală pe care puţini o cunosc şi foarte puţini o acceptă. Ştia că era o zonă a alegerilor limitate pentru doctori, familii şi victime. Ştia că varianta ei de a o scoate pe Carolann din instanţa specială nu era recomandată nimănui. Ştia… dar gândea la fel.

— Familia Spoletto ştie de toată povestea?

— A trebuit să-i spun mamei până la urmă, zise ea deschis, apoi intră, îşi scoase pantofii şi haina. Când m-am îmbolnăvit, ţii minte că ţi-am spus de accident? Nu am putut să-mi plătesc spitalizarea.

Am trecut-o pe ea ca ruda cea mai apropiată, acolo unde lucram, aşa că spitalul şi-a cerut banii de la ea. A plătit desigur, apoi a venit în vizită. Eu îi spusesem că toate erau în regulă, cât de bine mă simţeam şi că fac bani mulţi… mă rog, ea a venit să vadă cu ochii ei. Holly făcu un gest spre cameră, apoi se aşeză pe canapea. Nici nu-ţi închipui ce criză a făcut când a văzut mizeria de aici.

Oliver îşi ridică o sprânceană. Deci, era o declaraţie deschisă împotriva sistemului. Nu locuia într-o văgăună de bunăvoie! Ar fi dorit să-i cadă în genunchi şi să o venereze. Deci exista speranţa unui dormitor mai mare şi a unei

saltele fără cocoloaşe.

— …şi ştii că nu călătoreşte singură, adăugă ea. Bobby şi Tony au venit cu ea. Încă două-crize. Vecinii credeau că Mafia mi-a invadat casa şi nu au mai ieşit din casă câteva zile. Doamne, ce încurcătură a fost, iar eu eram tot bolnavă! Dădu încet din cap… Nu am avut nicio şansă.

— Dar ei îţi dau bani? Te ajută cu Carolann?

— O vreme da, până ce am internat-o şi mi-am găsit un post permanent. Eram dată mereu afară fiindcă-mi luam zile libere şi fugeam la avocaţi, spuse ea ca fapt divers. Nu eram angajatul ideal. Dar mai târziu, când m-am aranjat, i-am rugat să nu mai trimită bani.

— De ce?

— Familia Spoletto este foarte inimosă şi darnică. Sunt şi foarte mândri. Se descurcă cu propriile lor puteri. Nu trăiesc unul pe spinarea celuilalt, au vieţile lor. Iar eu sunt şi o Spoletto şi o Loftin. Pot să mă descurc singură.

Altă bucăţică din joc îşi găsise acum locul. Oliver vedea ca pe o ironie faptul că o supradoză de mândrie Spoletto se îmbina cu generozitatea ei înnăscută, mai ales că dădea altora toţi banii pe care-i câştiga.

— Au fost mâhniţi când le-ai spus ce ai făcut pentru Carolann? Se aşează lângă ea.

— Cred că băieţii da, poate, puţin. Se simţeau cam vinovaţi pentru că nu eram fericită şi se temeau că mă dezamăgiseră într-un fel, aşa încât m-am dus să o caut pe mama. Mama Spoletto m-a înţeles. Chiar de la început ştia de ce nu mai puteam să o urăsc în continuare.

— De ce? Holly ridică din umeri. Acum totul părea foarte simplu şi evident.

— Fiindcă ea mă născuse fără voia ei. Era prin anii ’70 când erau interzise avorturile, dar asta nu însemna că nu se făceau. Mai ales în lumea ei.

— De unde ştii ce fel de om era?

— I-am citit dosarul. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă declar unica ei rudă şi să obţin eu custodia ei. Apoi puteam să-i capăt dosarul, să vorbesc cu doctori, cu avocaţi. Se cutremură. Aversiunea ei pentru doctori şi avocaţi era la fel de mare ca şi faţă de cei cu bani mulţi. Era o… rătăcită, dintr-un orăşel pestriţ din Idaho. O hippie, cred. Un nimic. Cineva care se droga. S-au făcut nişte arestări pentru droguri înainte să mă nasc eu. Până la prima mea aniversare, ajunsesem amândouă dependente de droguri. Asta scria şi în dosarul meu. Mă născusem prematur şi am fost bolnavă mult timp, norocul meu fusese că se găsiseră familii care să mă ţină în grija lor, spuse ea gânditoare. Cred că acesta e motivul pentru care nu mă simt bine printre chinezii din cartier, chiar din clipa când am venit: aici, şi faţă de care simt o repulsie obsesivă.

Oliver râse înţelegător. Şi ea zâmbi. Nu putea să nege că munca în salturi dăunează sănătăţii ca şi drogurile, dar prefera să faccă asta, ca mijloc al aceluiaşi scop de atins în final.

— Deşi o vreme acolo… începu ea, apoi căzu pe gânduri.

— Ce? întrebă el curios, rezemându-şi mâna pe canapea, apoi începu să se joace cu părul ei.

— Acolo, o vreme se tot interna în clinici, spitale, unităţi de recuperare, încercând să renunţe. Poate că încerca asta ca să fie cu mine? Nu ştiu. Poate că asta vreau să cred. Poate că vreau să cred că a acceptat să urmez la şcolile acelea şi m-a făcut să neg religia, apoi nu a fost de acord cu adopţia fiindcă mă voia înapoi. Poate că mă înşel, nu ştiu. Oftă. Nu voi şti niciodată. Până la şaptesprezece ani devenise psihopată din cauza drogurilor. Devenise schizofrenică, paranoică şi stătea internată nouă luni pe an, timp de cinci ani, în ospicii şi case de nebuni. Cu doi ani de zile înainte să o găsesc, şi-a pierdut graiul.

— Deci, nu mai poate vorbi? Niciodată?

— Nu. Mai mult e liniştită. Se mai enervează din; când în când şi practic trebuie să o desprinzi de pe pereţi, dar… nu prea des. Cei de la *St Augustin* sunt cam împotriva ţinerii ei acolo.

Nu vreau să spun că se va face mai bine, dar aceasta este ideea lor despre o clinică de recuperare.

— Dar ceilalţi se fac bine? întrebă el, gândindu-se la minuni.

— Încearcă. Toţi doresc asta. Unii merg chiar acasă pentru scurte perioade. Nici unii nu sunt consideraţi rezidenţi permanenţi, cu excepţia lui Carolann. Nu te-ai simţit bine acolo, nu?

— Nu, recunoscu el.

— Nu face nimic. Te simţi mai uman. E groaznic să te vezi pe tine însuţi în oamenii aceia. Şmecheria este să-i priveşti cu inima şi nu cu mintea. Aşa făceam şi eu cu Carolann, tot timpul. Mă uitam la ea şi mă întrebam…

— Ce?

— Cum a ajuns astfel. Nu din cauza drogurilor, dar… De ce? De ce ea şi nu eu? De ce vieţile unora ticăie ca nişte ceasuri, apoi se opresc? De ce sunt unii terfeliţi ca nişte pantofi de sport? Nu-i spunea nimeni ce se întâmplă? Nu vedea nimeni în ce stare era? Pe ea nu o iubea nimeni ca pe mine?

Oliver rămase tăcut, încercând să digere tot ce auzise, povestea, emoţia din glasul lui Holly, nenorocirea lui Carolann. Nu ştia ce să spună. Ceva din el dorea să-şi ceară scuze, dar de ce un om trebuia să ceară iertare pentru întreaga omenire?

Ar fi dat orice ca situaţia ei să fi fost alta, ca şi i viaţa lui Carolann.

— Deci, ce crezi? întrebă ea ridicându-se şi privindu-l. Mai poţi iubi pe cineva care vede ouăle prăjite ca pe costiţa afumată, în timp ce se gândeşte la mama ei?

Zâmbetul cald din ochii lui îi dădu răspunsul, apoi

Oliver îi închise, înciudat pe viaţă... De ce trebuia să-l întrebe aşa ceva? De ce se întreba pe sine? De ce pur şi simplu nu ştia că o iubeşte? De ce nu lua asta ca pe un adevăr solid şi imuabil, aşa cum aerul este necesar, ca şi apa, pentru a supravieţui?

Când o privi din nou, ochii îi erau neclintiţi şi hotărâţi să stabilească adevărul o dată pentru totdeauna.

— Dacă acest cineva eşti tu, tot te iubesc, îi zise, mângâindu-i obrajii, apoi o luă de gât. Te-aş iubi şi dacă ai avea un corn în frunte. O sărută pe frunte. Te-aş iubi şi dacă ai avea un singur ochi aici, în loc de doi. Dacă ai avea nasul de elefant sau buze de ornitorinc. Holly râdea, iar el se uită sever în ochii ei. Un singur lucru nu aş accepta niciodată.

— Ce anume? întrebă ea urmărindu-i degetele care începuseră să-i descheie nasturii de la bluză. El îi ridică bărbia, ca să-l privească în ochi.

— Nu aş suporta să nu te iubesc, spuse simplu şi sincer. Poate că ea îl crezu, fiindcă i-o spusese clar şi simplu. Nu se întreba de ce sau ce anume iubea la ea. Nu punea la îndoială siguranţa lui.

Nu făcea speculaţii de timp şi nici nu observa diferenţele dintre ei. Adevărul că se iubeau era scris în piatră de mâna puternică a Destinului, indestructibil, veşnic şi unic. Oliver o sărută încet, sigur, profund. Cu o predestinare demult hotărâtă, ei merseseră cu acelaşi avion la Los Angeles, dinainte ca ei să-şi dorească o parteneră a sufletului, dinaintea naşterii omului.

Oliver îi scoase bluza de lână şi dădu peste un tricou pe care-l purta pe dedesubt. Când văzu că nu se putea atinge direct de ea şi că nu-i putea simţi corpul cu care să se joace, pe care să-l mângâie şi să-l guste, murmură ceva şi se ridică.

Şocul aerului răcoros asupra pielii dezgolite, încinse, apoi simţurile trezite de mişcarea lui bruscă prin care o

întinse pe canapea o făcură să deschidă ochii. O amuza să-l vadă cum se luptă cu mânecile cămăşii, nerăbdător să-i simtă pielea lipită de a lui.

— De ce te grăbeşti? întrebă ea zâmbind.

— Nu mă grăbesc, spuse el distrat, desfăcându-şi cureaua şi trăgându-i pulpele mai jos, în dreptul alor lui. Se lăsă uşor peste ea, iar pleoapele i se închiseră lent când îi simţi inima bătând lângă a lui. Deschise ochii şi o privi rapace, în timp ce se mişca deasupra ei.

— Ştiu ce faci, spuse ea chicotind.

— Bine, răspunse el. Sunt cam prea excitat ca să am timp să-ţi explic.

— Nu, voiam să spun că ştiu ce faci de fapt. Oliver îşi ridică bărbia şi o privi mirat.

— Da, ce fac de fapt?

— Încerci să-mi distragi atenţia.

— Corect. Asta fac, spuse lipindu-şi gura de gâtul ei. Trupul ei se cutremură la atingerea buzelor lui. Tresări când o muşcă uşor, cu buzele de lobul urechii.

— Nu o să ai succes, spuse ea foarte puţin convingător. El o privi zâmbind şi o întrebă din ochi:

— Vrei să punem pariu?

— Nu, insistă ea, ştiu ce ai făcut, dat tot nu va merge. Ai uitat să aduci cina, nu-i aşa? îl întrebă. Iar acum ţi-e foame şi crezi că dacă mă iubeşti puţin te iert şi pe urmă sar să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Of, da, spuse el clătinând disperat din cap. Se întâmplă, domnişoară isteaţă, că atunci când eu răspund de mâncare, o mâncăm cum vreau eu şi prefer desertul înaintea primului fel. Oricum, chiar în acest moment desertul este primul fel.

— Cum?

— Ai spus cina la şapte şi vom mânca la şapte. Acum e… şase şi un sfert, aşa că stai liniştită, închide gura şi bucură-te de ce ai.

— Vai, dar ce convingător ai devenit, spuse ea râzând şi zvârcolindu-se sub greutatea lui în timp ce o săruta cu poftă pe sâni, pe burtă, apoi iar pe sâni.

Jocul continuă până ce Holly gemu şi-şi arcui spatele, apoi Oliver se înfruptă din celălalt sân cu o poftă nebună. Îi spuse:

— Eşti o pacoste.

Cina fu servită prompt la ora şapte… pe farfurii de porţelan, din tăvi de argint, adusă de un chelner în smoking de la restaurantul *Won Chow* din San Francisco. Lumânările erau aprinse şi pe masă erau trandafiri aranjaţi în stil chinezesc, în vaze de cristal. Faţa de masă fină punea în relief tacâmurile de argint şi beţişoarele tradiţionale. Holly era obişnuită cu ele şi mânca veselă, iar Oliver stătea înfăşurat în cearşaf pe patul cu salteaua cu cocoloaşe.

— Uite, citeşte tu întâi, spuse ea, ducându-i o prăjitură norocosă. El se zvârcoli în pat, desfăcu ambalajul şi citi:

— *„În această seară voi avea noroc”.*

— Of, opreşte-te. Nu scrie aşa. Dă-mi să văd.

— Nu, nu. Ai dreptate. Scrie: *„Dacă numele tău rimează cu Jerry, vei avea noroc în seara asta”.*

— Oliver, dă-mi să văd.

— Nu, nu. Acesta e norocul meu şi-mi place. Tu citeşte-l pe al tău.

Holly mestecă jumătate din prăjitură şi despături bucata de hârtie, se uită la el, îi arse o palmă peste mână, apoi râse.

— Cum ai făcut asta?

— Citeşte.

— *„Dacă numele tău rimează cu Troly, o să ai şi tu noroc”.*

CAPITOLUL 9

— Eşti sigur că-mi vine bine rochia? mai întrebă ea o

dată, uitându-se în oglindă, nemulţumită de culoare.

— E perfectă, spuse el încercând să nu para surprins. În afară de rochia din imprimeu cu flori pe care o purta când s-au cunoscut, nu o văzuse decât în blugi. Aceasta roşie pe care o purta era foarte elegantă prin simplitatea ei şi nu voia să o vadă tulburată şi pentru ea, fiindcă deja se impacientase de când o invitase acasă la el, în Ajunul Crăciunului. Eşti frumoasă. Nu te mai frământa atât. O luă din faţa oglinzii şi o sărută înfocat, dar mintea ei era plină de remuşcări. Iar rochia nu era singura dintre ele. Oliver nu ştia nimic de activitatea *Fundaţiei Carey*, dar mătuşa lui, Elizabeth Carey George, ştia. Holly aflase asta după ce dăduse multe telefoane şi se întâlnise cu directorii financiari.

Comitetele stăteau cu răsuflarea reţinută pen-itru a aştepta răspunsul afirmativ sau negativ al lui Elizabeth George, fiindcă fără sprijinul ei şi eforturile de strângere a fondurilor, erau legaţi de mâini şi strâmtoraţi financiar.

Apoi, mai fusese şi primirea rece de care Elizabeth dăduse dovadă când au luat masa la restaurantul Spoletto, de Ziua Recunoştinţei. Nu-i păsa ce credea familia lui despre ea; nu trebuia ca ei să o placă sau să o primească în viaţa lui Oliver cu braţele deschise… dar i-ar fi plăcut.

În sfârşit, era Oliver. Spunea că este o cină în familie, nu numai fiindcă venea familia, ci şi fiindcă venea mai puţină lume decât de obicei, numai cincizeci sau şaizeci de persoane erau invitate, fără străini. Indiferent ce simţea el pentru ea, sau cât de mult o iubea, pentru toţi nu era decât o străină, o biată, amărâtă străină din Oakland. Oliver ştia bine ce şi cine era ea. Ştia unde o duce. Cunoştea riscurile. Ea simţea destul din vechiul şi arogantul Oliver, ca să-şi dea seama că, dacă nu făcea impresie bună familiei şi prietenilor, el le va întoarce spatele mai întâi lor şi apoi ei, cel puţin la început. Dar exista posibilitatea ca legăturile lui cu lumea sa să fie mult mai strânse decât materialul din

care erau făcuţi banii. Ar fi putut să se gândească la faptul că ea nu putea pătrunde în lumea lui la fel de uşor cum pătrunsese el în lumea ei…

Era un test la care trebuia să-şi supună iubirea mai devreme sau mai târziu. Un test fără importanţă, dar care conta, totuşi. Un test pe care ea nu l-ar fi trecut cu uşurinţă dacă nu ar fi fost de faţă persoane ca Elizabeth George şi Barbara Renbrook, care, din întâmplare, ţinea în mâinile ei soarta Clinicii Paulson.

— Trage aer în piept şi relaxează-te, îi spuse el în timp ce îi deschidea portiera în faţa casei, care arăta precum Biblioteca Congresului. Eşti ţeapănă ca un manechin. Dacă eu sunt nebun după tine, şi ei vor fi. Eu sunt peste măsură.

— Oh, Oliver! Nu gândeşti cu adevărat, nu-i aşa? Te pregăteşti pentru o mare dezamăgire dacă îţi închipui că toţi oamenii aceia…

— Oamenii aceia sunt mai uşor de mulţumit ca mine, crede-mă. Nu credeam că există o femeie care merită să fie iubită, până ce nu te-am întâlnit pe tine. Ai încredere în mine. Or să-ţi mănânce din palmă într-o oră. Chiar şi mătuşa mea va sta pe lângă tine, odată ce te va cunoaşte şi va vedea câte aveţi în comun. Mumele ei de botez este „cauză” şi numai Dumnezeu ştie cât te lupţi şi tu pentru asta.

— Numele ei este Carey, Oliver, spuse ea, referindu-se la bani, mândrie nobil.

şi sânge

— Holly, numele meu este Carey, iar eu te iubesc. Aşa era. Era bine de reţinut asta. Când va intra pe uşile enorme îşi va aminti.

— Bine, zise ea, oprindu-se în spatele unor tufişuri înalte, pentru a se ascunde.

Îşi scutură palmele, trase aer în piept, apoi încă o dată. Îşi îndreptă spatele şi zâmbi. Bine. Sunt gata. Oliver

începu să râdă. În mai puţin de zece – minute începea să se simtă ca o proastă şi el se va bucura. Dacă exteriorul reşedinţei Carey arăta ca o bibliotecă, ia uşile căreia erau atârnate ghirlande pentru Crăciun, interiorul era şi mai copleşitor. Te simţeai ca într-o catedrală. Decorul era ales cu rgust şi modest. Ce păcat, se gândi ea, câte familii fără locuinţă s-ar putea adăposti într-o zonă de mărimea casei doar, apoi îşi dădu seama că erau încă în hol. Calculele o cam ameţiseră.

— Ah, Clavin, spuse ea bărbatului care deschisese. Nu era deloc ce se aşteptase ea, ci un tip înalt, slab, cu un aer autoritar, natural, foarte pus-la-punct, dar amabil şi primitor. Zâmbi şi le adresă cordialul *„Bună seara şi Crăciun fericit, domnule?”* apoi ochii i se opriră asupra ei: *„Ce mai faceţi, domnişoară”*. Abia acum Holly se relaxă puţin, dar îşi zise că era mai bine decât să strige sau să-şi smulgă părul din cap.

— Spune-mi, Clavin, i se adresă ea plină de umor când îi dădu mantia: faci parte din vreun sindicat al valeţilor? Nu există o instituţie organizată care să vă asigure drepturile? Cu şomajul acesta şi cu costul îngrijirilor medicale, este…

— Ah, nu, gata, spuse Oliver râzând, după şocul iniţial. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea îşi va face încălzirea cu Clavin; ca toată lumea, de altfel i-ar fi plăcut să o vadă crispată, măcar până ce vor intra în salon; îi plăcea să se ştie singurul ei aliat în tabăra adversă. Nu te-am invitat aici ca să începi o insurecţie. Clavin, ai grijă să nu se apropie de grădinari, îi spuse acestuia peste umăr, despărţindu-i. Şi spune-i bucătăresei că, dacă nu a pregătit prăjiturile acelea rotunde, cu nuci, pe care le ador de Crăciun, o să o sugrum.

— Da, domnule Oliver.

— Domnule Oliver? Aşa ţi se spune? Domnule Oliver?

— De vreme ce eu îl plătesc, da. Când eram mic îmi

spunea „micul drac” sau

„Puşti”, iar o dată m-a bătut cu o lingură de lemn.

— Zău? întrebă ea impresionată. Pentru ce?

— Fiindcă îi furasem revistele Playboy. Holly rămase cu gura căscată, apoi o mai deschise o dată, din acelaşi motiv, când intră în sufragerie şi dădu cu ochii de Phil Rosenthal.

— Holly! Ce bine-mi pare că te revăd, spuse acesta, venind spre ea, luând-o de mâini şi sărutând-o pe obraz. Credeam că va trebui să mai aştept un an.

Marge, vino să vezi cine e aici. Oliver păşi înapoi, zâmbind. Cu Marge Rosenthal veniră Bill şi Jane Gastrel, care le-o prezentă pe Holly soţiilor Burke, apoi familiei Halleron, care râseră toţi de remarcile ei amuzante asupra unui joc, mai departe îi cunoscu pe soţii Dorsey. Trecea printre invitaţi ca un platou cu apetitive gustoase, iar prietenii lui o sorbeau din priviri. Oliver se bucura că o are în casa lui. Lucruri pe care nu le observase de ani de zile căpătau deodată alte sensuri. Voia să-i arate totul. Voia să o facă să se simtă în largul ei, să-i placă mobilierul, sau anumite tablouri, sau o anumită cameră. Voia să se ataşeze de ceva de aici, de un obiect de-al lui şi, poate, într-o zi, ar numi-o şi ea „acasă”.

— Ah, iată-te, dragă, se auzi glasul mătuşii lui. Ai întârziat. Sperasem să fii aici să-i întâmpini pe musafiri… Oh, bună, zise când o văzu pe Holly, surprinsă, dar recunoscând-o în acelaşi timp.

— O ţii minte pe Holly, nu, Elizabeth? Ţi-am prezentat-o la Los Angeles.

— Da, sigur, drăguţă, bine ai venit, dar, ca să fiu sinceră, nepotul meu mi-a făcut o surpriză cu musafira lui. Nu ştiam cu cine va veni, spuse ea, ca şi când, dacă ar fi ştiut, ar fi contramandat petrecerea.

— Ah, sigur, sper să nu fie nicio problemă.

— Sigur că nu, dragă, spuse Elizabeth după o scurtă

privire în direcţia ochilor tăioşi ai lui Oliver. Avem destul loc pentru toată lumea. Apoi, ca să-şi ascundă dezamăgirea cu o notă de umor, adăugă: Te rog să nu te simţi obligată să strângi vesela. Avem multe ajutoare în seara aceasta. Cei din mulţime care o cunoşteau pe Holy tăcură, fiindcă nu ştiau la ce se referă Elizabeth. Restul tăcură de asemenea, încurcaţi, dar numai fiindcă era o remarcă nepoliticoasă la adresa unui oaspete, punct. Elizabeth se uită în jurul ei, înţelegând imediat că nu era în regulă ceva. Toţi ochii erau îndreptat asupra ei, iar ai lui Oliver practic o spintecau, se simţi obligată să explice gluma.

— Dânsa e chelnăriţă, vedeţi şi nu voiam să creadă că trebuie să…

— Oh, mamă, zău, interveni Johanna Reins, ieşind în faţă ca să o salveze pe Holly. Nu e chelneriţă de meserie. Ajuta familia în seara aceea, ţii minte? Se întoarse către ceilalţi. Dacă nu aţi fost la Spoletto’s, din Los Angeles, va trebui să faceţi un efort. E grozav. Am auzit de restaurant de la Jacqueline Spears-şi ştiţi că se pricepe la aşa ceva. Toată lumea râse. Familia lui Holly e proprietara localului şi trebuie să mergeţi acolo. Noi am fost de Ziua Recunoştinţei şi încă mă chinui să dau jos kilogramele puse în acea seară. Johanna o luă pe Holly pe după mijloc şi, întorcând spatele mamei sale şi lui Oliver, se amestecă prin mulţime, însoţită de noua ei prietenă.

— Oliver, dragă, nu am vrut să… Oliver se întoarse către ea şi tăcu. Se uită la ea lung, ca la o bătrâna acră. Pe un ton scăzut, ameninţător şi de atenţionare, spuse;

— Ţine minte unde te afli, mătuşă.

— Dar nu voiam să… se bâlbâi ea. Oliver plecase de lângă ea. Singura persoană de sub acel acoperiş, dispusă să-i asculte explicaţiile, era draga, dulcea Barbara Renbrook. Mereu dispusă să asculte şi să înţeleagă.

— Să nu începi cu prostiile, bine? îl rugă Holly pe Oliver la scurt timp după incident. Îl găsise singur şi

mâhnit, stând lângă foc. Căminul era spaţios şi în el ar fi putut să doarmă patru suflete, observase ea, făcând totalul, deocamdată de 784 persoane.

— Sigur că nu o voi face, spuse el surâzând. Acum că te am unde te-am dorit, pe terenul meu, nu am de spus prostii. Voiam doar… îmi cer scuze pentru mătuşa.

Voiam să fie totul perfect. Voiam să vezi cât de normali sunt oamenii cu bani. Holly zâmbi. Alegerea cuvintelor lui o amuzase.

— Păi, apreciez gândul tău, dar „normal” este asociat cu „obişnuit”, iar aici, făcu semn cu mâna spre casă şi spre oaspeţi, nimic nu e obişnuit, ci toate sunt la polul extrem al economiei. Totuşi, îmi plac prietenii tăi. Sunt drăguţi.

— Deşi sunt bogaţi.

— Deşi sunt şi ei oameni, surâse ea ca răspuns.

— Chiar credeai că îmi umplu casa cu oameni ca mătuşa mea, apoi te aduc pe tine ca pe mielul sacrificat? Erai destul de nervoasă mai devreme.

— Nu… ba… da, dar nu intenţionat. Am uitat de soţii Rosenthal şi de Gastrel. Ştiam că nu ai permite cuiva să mă jignească, dar nu am vrut să trebuiască să mă aperi în faţa prietenilor tăi. Oliver rămase uluit.

— Vrei să spui că, decât să te las să flirtezi cu toţi bărbaţii aceştia, mai bine m-aş lupta cu dragonii? Am ratat ocazia să te impresionez cu tăria mea?

— Nu flirtam, răspunse ea, apoi se apropie de el. Deja sunt impresionată de acea tărie a ta. Oliver simţi fiori fierbinţi pe spate.

— Am un pat sus, o tentă el aplecându-se spre urechea ei. În el pot dormi opt persoane. Holly făcu ochii mari, nu din pricina mărimii patului, ci fiindcă el folosise unităţile ei de măsură pentru a-l descrie. Am putea urca să ne tăvălim în el puţin.

— Şi cina?

— Putem să ne tăvălim şi în ea… apoi vom petrece

restul serii curăţându-ne unul pe celălalt. Baia e pentru patru. Doi au loc suficient.

— Dar musafirii?

— Ei vor folosi celelalte căzi.

— Pot să întreb câte mai sunt? Sau să renunţ? El râse de neîncrederea ei.

— Dacă-ţi spun că nu ştiu exact câte sunt, poate că am putea schimba subiectul? răspunse el amuzat. L-ai cunoscut pe senatorul Berryman? Face bani mulţi.

Excelent contribuabil. Bună ţintă pentru Sf. Augustin. Vai! Şi familia Weir.

Buzunare foarte mari… Holly petrecu restul serii cu Oliver care o prezentă tuturor, încercând să fure câte o informaţie, amuzându-se cu glumele lui. Unul lângă altul erau un cuplu grozav, iar toată lumea observă cât de mult se iubeau.

— Toată lumea vorbeşte despre tine, insistă Johanna, întâlnindu-se cu Holly, la toaletă doamnelor după cină. Niciodată nu l-au mai văzut pe Oliver atât de fericit sau de îndrăgostit. E evident că eşti potrivită lângă el. Se distrează foarte bine în această seară.

— De obicei nu se distrează, nu? spuse ea gândindu-se la tristeţea pe care i-o citea uneori în ochi, sau la singurătatea lui. Se rujase, se pieptănase puţin, iar acum stătea aplecată peste chiuvetă, mulţumită să vorbească cu Johanna, pe care o plăcea din ce în ce mai mult.

— În ultima vreme nu prea. De când a preluat firma tatălui său şi a început să se poarte ca el.

— Parcă ai vorbi de ceva îngrozitor.

— Nu, zise Johanna dându-se cu fard de obraz. Nu e îngrozitor, dar în cazul lui Oliver e plictisitor. De multe ori îi duc dorul vechiului Oliver.

— Am înţeles că era grozav.

— Grozav, bun cuvânt. Era un sălbatic. Amuzant, dar nu când ne certam. Se lua la harţă permanent cu noi.

Ieşeam împreună şi făceam tot felul de trăsnăi. Mereu dădeam de necaz. Făcu o pauză şi se gândi. Acum se simte vinovat şi responsabil, dar în sufletul său e tot un nebunatic. Se mai enervează din când în când. Se uită la Holly. Ca deunăzi când a făcut-o de două parale pe mama fiindcă ţi-a anulat mesajele. Ah! Acum ajunseră la un subiect pe care Holly îl aştepta demult.

Descoperise tot ce trebuia să ştie despre Oliver cu forţele ei, la timpul lor. Dar nu beneficiase de acelaşi succes în privinţa lui Elizabeth George. Avea nevoie de informaţii şi de o strategie funcţională pentru aceasta.

— Oliver s-a certat cu mama ta pentru mine? Nu era o veste plăcută.

— Ah, nu aş numi-o ceartă, propriu-zis, spuse ea punând la un loc trusa de farduri în geantă. Oliver s-a înfuriat şi a tunat asupra ei, iar ea s-a cam udat. Vezi, mama este… destul de închistată în ideile ei, dar nu e proastă. Tot ce avem îi aparţine lui Oliver. E foarte generos şi să nu mă înţelegeţi greşit, nu se scoate ochii cu asta, dar mama se teme că ar putea-o face. Îi e teamă de el. De aceea am profitat de ocazie să fiu singură cu tine acum. Voiam să te pun în gardă în privinţa mamei… şi a lui Oliver.

— Să mă pui în gardă? De ce?

Johanna ezită, negăsindu-şi cuvintele potrivite să exprime ce gândea.

— Nu vreau să mă înţelegeţi greşit, şopti ea. O iubesc pe mama. Nu e o femeie rea.

E doar… demodată. Încă mai crede că banii provin din ADN-ul genetic. Bineînţeles că, pentru a menţine genele pure şi nealterate, se încruntă la relaţii intereconomice. Banii trebuie să se căsătorească tot cu bani, ca să producă mai mulţi bani. Ridică o mână. Nu spun că sunt de acord cu ea, dar asta e mama… şi ştie despre situaţia ta. Holly o privi defensiv, iar trupul i se pregăti pentru atac.

— Ce anume ştie despre mine?

— Că eşti mâna dreaptă a lui Joan Ellerbey la Clinica Paulson şi că mama ta se află la *Sf. Augustin.*

Holly amuţi, neştiind ce să facă. Nu era potrivită pentru Oliver? Exista altcineva? Elizabeth plănuia să se folosească de Carolann ca de o piedică în calea lor? Sau altul era motivul? Elizabeth avea de gând să taie împrumuturile ambelor instituţii doar din pricina ei? Sau era vorba de altceva?

— Nu e o persoană rea, insistă Johanna. E complet devotată celor mai puţin norocoşi decât noi. Cu adevărat, simte asta. Dar… nu e persoana cea mai înţeleaptă de multe ori.

— Asta însemnând?

— Însemnând că ar trebui să-i spui lui Oliver că mama intenţionează să revoce fondurile pentru Clinica Paulson pentru acest trimestru şi să le reevalueze pe cele pentru *St Augustin* la toamnă.

— Din cauza mea?

Johanna oftă şi privi în jos, jenată. Nu o putea privi în ochi pe Holly, aşa că dădu uşor din cap.

— Mi-e teamă că da, spuse în final, cu regret în glas. Îmi pare rău, Holly. De aceea ar trebui să-i spui lui Oliver. Pe mine, ea nu vrea să mă asculte. Am tot încercat să-i explic lipsa de înţelepciune a tăierii fondurilor şi faptul că va face rău multor oameni, care au nevoie… Şi eşti atât de potrivită pentru Oliver, dar nu vrea să asculte. E hotărâtă, demodată şi încăpăţânată. Spune-i lui Oliver. De el se teme, aşa că va face ce-i spune el. tot afirma că nu a făcut nicio legătură între tine şi clinica, dar nu vrea să-l facă pe Oliver bănuitor, ca să-i încalce teritoriul. Credeam că e mai bine să ştii.

— De ce nu-i spui lui? zise Holly. Întrebarea era firească, dacă Johanna era atât de preocupată, pe cât pretindea. Deveni mai necăjită pe măsură ce recunoscu:

— Aş face-o, dar… ştiu că ţi-aş părea o laşă, însă… noi avem aici un buget de austeritate. Mama primeşte bani de la Oliver, iar eu de la ea… Cuvintele se pierdură în eter. Te rog să nu mă judeci greşit. Eu… nu pot fi ca tine, Holly. Tu ai curaj, eşti puternică. Eu… am fost educată ca să fiu soţia unui bărbat bogat, gazdă bună la petreceri, colector de fonduri, un obiect decorativ. Altceva nu ştiu.

Îi pot spune lui Oliver şi risc să pierd totul, tot ce ştiu. Regret. Mărturisirea era dezgustătoare, dar spusă din inimă. Holly nu putea să o condamne. Johanna nu era ca mama ei. Se purtase frumos cu ea de la prima întâlnire. Era, mai degrabă, o victimă de circumstanţă, ca şi oamenii care se internau la clinică, deşi comparaţia era oarecum forţată.

— Îţi mulţumesc, fiindcă mi-ai spus, zise ea. Surâsul de înţelegere şi scuzele de pe buze nu o puteau face să se uite în ochii ei. Măcar acum sunt pregătită. Dar nu îi voi spune lui Oliver. M-am gândit la asta de când am primit scrisoarea şi mi-am dat seama că el nu cunoştea această situaţie. Dar nu am nevoie de Oliver ca să-mi duc bătăliile prin el şi nici nu-i pot cere bani. Aceasta este o afacere şi nu trebuie să aibă nicio legătură cu relaţia noastră.

— Dar atitudinea mamei mele nu schimbă cu nimic situaţia? Vreau să spun, dacă ea joacă murdar, nu ar trebui să o faci şi tu?

— Nu, zise ea ridicându-şi mândră capul. Există un comitet al sponsorilor. Avem într-adevăr nevoie de bani. Există mai multe feluri de a trata o asemenea problemă.

— Oh, Holly, sper că ai dreptate. Mama are multă influenţă la fundaţie. Este singura ei sursă de putere şi o păstrează cu străşnicie. Era îngrijorată, iar Holly o adora pentru asta. Începuse să creadă că a găsit un adevărat prieten în Johanna şi, cine ştie? Poate că, având puţin de aici şi câteva discuţii mai serioase altcândva, câteva argumente… poate că Johanna va deveni până la urmă o

nouă voluntară.

— Da, dar acum am un prieten din interior, nu? spuse Holly şi o luă pe Johanna de umăr. Cineva care să mă informeze. Cineva care să-i şoptească mamei la ureche nişte nimicuri dulci. Johanna surâse jenată.

— Mama m-a avertizat despre fete ca tine, Holly Loftin. Încep să cred că nu se înşală în anumite privinţe. Râseră amândouă. Dar voi face tot ce pot. Te avertizez, poate nu va fi mult. Nu prea sunt o persoană importantă în jocul acesta, dar îmi voi da silinţa.

— Acum eşti o persoană importantă în terenul meu. Şi am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poţi da.

Oliver parcă în spatele Clinicii *Paulson*, pe aleea dintre strada Deaver şi vechea bibliotecă, unde acum erau depozitate nişte materiale ale armatei. Aşteptă aproape douăzeci de minute, apoi oftă, îşi deznodă cravata din mătase naturală şi-şi scoase haina de la costum, apoi intră în clădirea cu două etaje, prin intrarea din spate.

Un aer cald şi umed, amestecat cu miros de mâncăruri şi de friptură de curcan îl întâmpină înainte să deschidă uşa. Se auzeau multe voci dinăuntru şi zgomote de vase şi farfurii. La ora cinci dimineaţa, Holly plecase din cuibul intim şi călduţ pe care şi-l aranjaseră pe canapea, apoi plecă să ajute la pregătirea cinei de Crăciun pentru oamenii care acum stăteau la rând în faţa clădirii, pe câteva sute de metri lungime. Din nou îşi subestimase generozitatea şi crezuse că va termina aici şi va avea timp să plece la cina lor de Crăciun, la şapte şi jumătate seara. El contase pe ea şi sosise la opt. Acum era opt şi jumătate… iar pe Holly o cunoştea.

Cu abilitate născută din dragoste, o zări imediat prin mulţime. Stătea la mesele de unde se servea, vorbea cu toţi, zâmbea, în timp ce lucra. O privi un minut şi realiză că servitul nu era doar o slujbă pentru ea, ci şi o bucurie. Simţi cum inima i se umple de ceva care depăşea iubirea;

ceva care durea, dar îi plăcea; ceva ce nu mai simţise până atunci. Holly era femeia pe care o aşteptase de o viaţă.

Puternică, independentă şi bună, din cap până-n picioarele ei sexy. Se întreba cum ajunsese Carolann ceea ce era, apoi se întrebă cum venise pe lume Holly. De unde avea izvorul nesecat de iubire? înţelepciunea? Ataşamentul? Modestia şi mândria?

Oamenii se nasc cu aşa ceva sau nu. Sigur că familia Spoletto o îndrumase pe drumul bun, dar Holly avea capacitatea din naştere. De ce? De ce Holly şi nu el? Sau Elizabeth? Sau Barbara? Sau Johanna? De ce avea Holly o atât de mare capacitate de a iubi şi de a dărui?

Zâmbi. Era o întrebare la care i-ar trebui o viaţă întreagă să se gândească şi de abia aştepta să i se ivească şi ocaziile. Holly era o enigmă. O enigmă aţâţătoare, interesantă şi captivantă. Era la fel de previzibilă, dar şi de imprevizibilă ca… ca viaţa. Ca viaţa lui. Ea era viaţa lui.

Trecu pe lângă un vas imens cu piure de cartofi şi se strecură pe lângă castroane cu salată verde şi jeleu. Îşi lăsă capul în jos pe sub tăvi cu chifle şi bărbaţi cu cuţite mari în mână şi până la urmă veni în spatele ei şi-i puse mâna pe şolduri.

Ea nici nu se clinti. Dacă el ar fi fost luat pe la spate astfel, ar fi… el nu era Holly, nu-i aşa? îşi întoarse capul, îi zâmbi, servi pe cineva, apoi se întoarse cu faţa la el.

— Bună, spuse Holly, sărutându-l ca de obicei. Era mereu o plăcere, dar el se mira cât de sincer era sărutul ei brusc, exprimându-şi bucuria prin el, plăcerea că el era al ei şi că-l accepta. Ai întârziat.

— Ştiam că nu termini până la şapte şi jumătate. Ea îl dojeni cu degetul.

— Nu încerca să mă păcăleşti, Oliver. Eram gata la şapte şi treizeci, fiindcă doream să petrec seara cu tine. Ştiu cât de mult contează asta pentru tine şi de-abia aşteptam. Dar la acea oră nu ai fost aici, aşa că m-am

întors la lucru. Iar acum… se uită la şirul de oameni care aşteptau afară.

Privi din nou la Oliver, iar acesta părea pus pe jar şi nici măcar nu clipea. Ce?

— Arăt ca un prost?

— Acum? Sau în general?

Oliver izbucni în râs. Îi venea să o strângă de gât… sau să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe masă.

— Of, nu te mai uita la mine aşa, ci dă-te mai încolo, spuse făcându-şi loc lângă ea cu coatele. Am numărul tău, iubito şi nu mă mai păcăleşti acum. Asta ai vrut întotdeauna. Crezi că, doar aşteptând să se termine toată povestea asta, după care vei fi încărcată cu exces de energie şi vei vrea să facem dragoste toată noaptea, eu voi fi dispus să torn sos peste tot ce-mi iese în cale? Luă un borcan cu sos şi turnă lichidul maroniu peste o tavă. Zâmbi femeii care ţinea tava şi-i spuse că-i vine mai bine aşa. Vezi? Nu eşti chiar aşa de isteaţă.

— Nici tu, spuse ea întorcându-se la locul unde stătuse înainte. Eram gata să merg acasă şi să facem dragoste pe jos acum o oră. În acest timp îl văzură pe cel care aştepta să primească farfuria ascultând cu atenţie conversaţia lor. Câte trebuie să facem ca să aducem voluntari aici îi spuse ea, apoi râse de figura lui Oliver.

— Doamne, Holly, zise el încet. Tipul acela se va întoarce aici mâine dis de dimineaţă şi-ţi va oferi toate serviciile la care te poţi gândi.

— Da, ca să avem mai mulţi voluntari aici… Râsul ei nu îl înveseli. Trebui să se aplece şi să-i şoptească la ureche:

— Te iubesc, Oliver. După care lumea veni să ceară sos de mai multe ori.

Zilele erau lungi şi aglomerate după Crăciun, fiindcă oamenii îşi reveneau după vacanţă şi se pregăteau pentru următoarea.

— Cum ai reuşit asta? o întrebă Oliver intrând în apartament. Astă seară şi mâine liberă, ca şi când ai avea un serviciu obişnuit? Ce o să facem? făcu o pauză şi o privi îngrijorat. Aceasta este proba noastră, ştii? Acum ori rămânem, ori ne separăm, dacă va trebui să petrecem mai mult de patru ore împreună. Doamne! exclamă el ducându-şi mâna spre cap. Despre ce o să vorbim? Ce o să facem?

— Ce vrei să spui, Oliver? întrebă că încercând în zadar să zâmbească.

De obicei o lua în braţe de câte ori prindea ocazia. Aşa făcu şi acum; încet şi calculat.

— Vreau să spun că sunt copleşit de timpul pe care-l avem la dispoziţie. Îşi strecură mâna sub bluza el şi îi auzi murmurul de plăcere. Dacă începem acum, s-ar putea să fim gata la timp, până duminică, iar tu poţi pleca la serviciu. O săruta peste tot… sau nu vei pleca. Vom vedea. Holly îl opri cu un deget.

— Am lucrat de Crăciun pentru ca familiile să fie împreună, dar mai ales fiindcă în noaptea de Revelion vreau să sărbătoresc.

— O să sărbătorim ca nebunii, chiar aici, pe canapeaua ta cu cocoloaşe.

— Nu. Vreau trompete, confetti şi şampanie.

— Îl chem pe Clavin şi-i spun să aducă totul aici.

— Vreau oameni. Oameni veseli.

— O să ne rostogolim la miezul nopţii şi-l vom urmări pe Dick Clark în Times Square. E un tip foarte vesel.

— Oliver, spuse ea, cu un zâmbet ademenitor. Am o rochie nouă. Am împrumutat-o doar pentru seara aceasta, numai pentru tine, ca să o port cu perlele pe care le-am primit de la tine de Crăciun. Nu crezi că e păcat să stricăm o rochie frumoasă?

Oliver rezervase la opt şi jumătate o masă la *Mark,* iar noaptea pregătise o surpriză, dar îi plăcea să o vadă agitându-se. Desigur că renunţase la toate pentru şansa de

a petrece tot acest timp sechestrat cu ea în apartametnul micuţ, făcând dragoste cu pasiune, nebuneşte. Ar fi dorit în acelaşi timp să iasă cu ea undeva, în oraş.

— Cu siguranţă o pierdere. E roşie? îmi place cum îţi stă cu roşu şi cu negru, adăugă el, amintindu-şi de furoul freudian.

— O să-ţi plac în alb, spuse ea lipindu-şi trupul de punctele lui sensibile. Şi toată noaptea te poţi gândi cum să mă dezbraci. Oliver se ridică de lângă ea.

— O să mai vedem noi, spuse, iar trupul i se încordase ca un arc gata de tragere. Ar fi mai bine să te grăbeşti. Ea începu să râdă, ştiind exact ce simţea Oliver; se bucura că putea să-l facă să se simtă aşa când doreşte. Era o iubire puternică, directă. O făcea să creadă că ar putea trăi o veşnicie; parcă ar fi avut puteri asupra universului şi oricare dorinţă de-a ei se putea îndeplini.

— Tot nu-mi dau seama de unde le-a venit prietenilor tăi ideea că eşti un tip dur, Oliver, spuse ea, îndreptându-se spre baie. Eu cred că eşti…

— Un găgăuţă? spuse el încordat.

— Mă gândeam că eşti… dulce, strigă ea.

— Nu te juca aşa cu mine, Holly. Oliver îşi azvârli haina peste a ei, pe spătarul scaunului şi îşi căută ceva de făcut cât timp o aştepta să iasă de la duş, apoi să se îmbrace.

— A fost un gest frumos din partea ta să-i montezi doamnei Quinn acele mici ventilatoare cu baterie, ca să simtă vântul prin păr. Oliver făcuse lucrul acela dintr-un impuls simplu, pe negândite şi începea să creadă că nu va mai auzi sfârşitul poveştii.

— Stăteau în sala de consiliu, acolo unde fumam eu, spuse ridicând din umeri. La şedinţe tot fumul îmi venea mie în ochi.

— Deci te-ai lăsat de fumat.

— Pentru mine, da. Mai fumez cam două ţigări la

fiecare şedinţă de consiliu, din principiu. Holly râse şi spuse ceva, dar Oliver nu auzi. Robotul ei telefonic îi distrăsese atenţia. Ştiai că ai treisprezece mesaje pe chestia asta? Nu asculţi niciodată mesajele?

— Treisprezece? întrebă ea ieşind din baie în sutien şi chiloţi. Mă întreb cine… Ai sunat tu mai devreme?

— Ieri. Uitasem că e joi.

— Atunci înseamnă că am uitat să le şterg, zise ea încruntată. Mă întreb care a fost al doisprezecelea? Reintra în baie.

— Păi, nu ai de gând să le asculţi ca să afli? zise el curios, cu degetul îndreptat spre buton.

— Le ascult mai târziu.

— Dacă e ceva important? Nu se putea abţine, aşa că apăsă pe butonul roşu care clipea, din reflex. Holly tocmai apăru pe uşă când auzi beep-ul robotului. Surâse şi se sprijini de tocul uşii ca să asculte, cu ochii aţintiţi asupra lui Oliver.

„Holly, sunt John. Te-am sunat să-ţi urez la mulţi ani. Copiii şi Annie îţi trimit dragostea lor. Sună când ai timp şi… spor la treabă, dragă”.

„Holly? Sunt mama. Te iubesc. La mulţi ani. Sună-mă dimineaţă, bine?”

„Fetiţo, sunt Tony. Iar ai ieşit cu prietenul tău, Oliver? Când ni-l prezinţi şi nouă ca lumea? Promit să fiu cuminte şi să nu pun întrebări. Lui Roberto o să-i bag a felie de pâine în gură. Ţi-am urat la mulţi ani? Cred că am uitat, dar îţi doresc petrecere frumoasă diseară şi să-l aduci pe la noi, da?”

„Holly? Sunt Bobby… Cine e amicul? Acest Oliver despre care mi-a spus Antonio? Vreau şi eu să-l cunosc. Numai fiindcă ai mai împlinit un an nu înseamnă că poţi să-i uiţi pe ai tăi. Sună-mă mâine”.

„Sunt tot eu, Bobby. La mulţi ani, fetiţo. Te iubesc”.

„Holly! La mulţi ani! Ţii minte când ai împlinit

douăzeci şi unu şi te-am luat cu noi de Revelion, iar tu ai zis că toată lumea îţi serbează ziua de naştere? De fiecare Revelion îmi aduc aminte şi mă bucur mai mult de ziua ta de naştere, decât de Anul Nou. Ah, să mă prezint, sunt Tom. Pa. Te iubesc".

În total, erau treisprezece mesaje de felicitare. Unul de la mama ei, două de la fratele ei, Bobby, şi câte unul de la ceilalţi nouă fraţi, cu mesajul lui Oliver de ieri, făceau treisprezece.

— De ce nu mi-ai spus că a fost ziua ta? întrebă el, dezamăgit, uimit de torentul de mesaje de dragoste din partea familiei. Tatăl său îşi amintea mereu când era ziua lui, dar, de obicei, era un lucru simplu, un eveniment obişnuit care venea şi trecea în fiecare an fără prea multă zarvă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama după numele tău că e în preajma Crăciunului.

— Da, spuse ea râzând, mă întrebam şi eu de asta. Apoi am hotărât că mama mea a fost impresionată de ceva şi a crezut că era Crăciunul, altfel, m-ar fi botezat Timpul sau Eva sau Trecerea, sau într-un fel cu rezonanţă hippie. Am avut noroc, nu crezi?

— Totuşi, nu mi-ar fi plăcut să ştiu şi eu.

— Mă bucur că nu ai ştiut. După cum ai auzit, mereu primesc îndeajuns pentru ziua mea.

— Dar voiam să-ţi fac un cadou… ceva.

Holly nu-şi dădea seama de ţinuta ei şi veni în braţele lui Oliver sărutându-l de parcă el ar fi fost începutul şi sfârşitul pentru ea.

— Tu eşti cel mai frumos cadou pe care mi-l poţi dărui.

CAPITOLUL 10

Proprietarii de magazine îşi scoteau cu grijă toate podoabele de Crăciun şi de Anul Nou din vitrinele magazinelor şi după câteva zile acestea fură decorate cu

inimioare, flori şi cutii strălucitoare de ciocolată. Unii trecură direct la decorul de primăvară, pavoazând vitrinele cu margarete, trifoi, spiriduşi şi pui de raţă.

Holly se găsea în faţa unui magazin şi ar fi dorit ca timpul să treacă mai repede. Dorea să fi fost în aprilie şi orice se va întâmpla între aceste două perioade să fie dat uitării. Audierea era stabilită pentru 12 ianuarie, peste opt zile, iar dacă ar fi putut sta de vorbă cu altcineva decât cu Elizabeth George, ar fi dormit bine noaptea. Dar dormea foarte puţin, se trezea des cu gândul la viitorul clinicii şi la oamenii care aveau nevoie de aceasta. Îşi făcea în minte liste cu împrumuturile posibile, particulare şi federale, îşi reevalua propriul buget, făcând calcule pentru economisirea fiecărui bănuţ.

Nu avea de gând să cedeze. Între Joan Ellerbey şi ea însăşi, vor găsi o cale să menţină clinica deschisă… spera şi se ruga. Dar mai era şi *Sf. Augustin.*

Mergea la Carolann în fiecare zi şi de fiecare dată se întreba când va fi şi acest sanatoriu ameninţat de o reducere de fonduri, se va duce la Oliver în acest caz? Nu putea influenţa cu nimic aici, situaţia financiară era jalnică. Puteau suporta pierderea unui împrumut? Sau îi va distruge, forţându-i să-şi închidă porţile? Dacă îi va cere ajutorul lui Oliver, ar fi corect să o facă doar pentru a-i asigura mamei sale viitorul, când nu putea să o facă şi pentru sutele de oameni nevoiaşi de la clinică?

Holly reacţiona din instinct, impulsionată de ceva. Judecata ei era de multe ori umbrită de praful bătăliei între dragostea pentru Oliver şi mândrie. El i-ar fi dăruit luna şi stelele, dacă i le-ar fi cerut. Ar fi fost fericit dacă i-ar cere ceva. Nu trebuia decât să-i spună, dar nu putea, Căută motive, dar le consideră pe toate false. Oliver ştia că ea nu are nevoie de banii lui. Nici să o ajute el în bătălii; ar şti că nu i-ar cere nimic pentru ea, ci pentru cei mulţi… totuşi nu se putea decide să-l roage.

— Vrei să fii atentă, te rog, spuse Oliver tulburându-i gândurile. Nu fac asta pentru sănătatea mea, ci pentru a ta. Fii atentă. Stătea în faţa ei într-un trening cenuşiu, ţinuta de la clubul Health-o-Rama, unde o făcuse membră pe viaţă cu ocazia zilei de naştere. Îi spusese că era singurul lucru util, aproape de casa ei, o sală de gimnastică, iar dacă ea nu vedea rostul, atunci îi va da posibilitatea să se apere.

În prima jumătate de oră o antrenase la nişte exerciţii de întărire a muşchilor. Fusese dur şi-i spusese direct ce numea el moale din părţile corpului ei şi îi forţase muşchii până într-un punct când ei îi venea să-i bage cuvintele pe gât.

Acum îi arăta câteva tehnici de autoapărare, şi era un instructor brutal.

— Trebuie să te concentrezi. Vizualizează totul în jurul tău. Nouăzeci la sută într-o luptă, îl poţi surprinde pe atacator prin vigilenţa ta. Învaţă-te cu asta. Se opri, se relaxa, apoi îşi înclină capul într-o parte şi zise: Eşti teafără? Parcă nu ai chef azi.

— Sunt bine. Doar obosită şi vreau să merg acasă, nu cred că am nevoie de toate astea.

— Bine, zise Oliver, luând poziţia atacatorului, sfidându-i plângerile. Acum, pregăteşte-te, concentrează-te. Ţine minte, sunt cinci ţinte principale. Vederea, arătă ochii, respiraţia, nasul şi diafragma, capacitatea de a merge, picioarele, şi locul unde stau ei. Holly îi urmărea mâinile şi râdea.

— Clavin îţi calcă treningul aşa, sau porţi unul nou la fiecare oră de gimnastică? Oliver scoase limba.

— Măcar al meu este dintr-o bucată şi fără găuri prin care să vadă toţi culoarea lenjeriei mele. Holly trase uşor elasticul de la brâu şi se uită în pantaloni.

— Credeam că-ţi plac chiloţii roz, spuse pe un ton ofensat.

— Îmi plac, răspunse el privindu-i pe ceilalţi din sală. Şi lor le plac. Sunt nemaipomenit de atrăgători. Holly zâmbi, acel zâmbet testat în timp, care ştia că-i face sângele să clocotească.

— Ai de gând să fii atentă sau nu? zise el sever şi dominator.

— Pot să am grijă de mine, Oliver.

— Mă faci să râd. Holly oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Bine, zise el. Întoarce-te şi hai să spunem că te atac pe la spate. Aşa. Te iau de mijloc şi de gât, apoi îţi sucesc mâna la spate. Tu ce faci?

— Ţip? Oliver o strânse mai tare de gât şi îi demonstra că ţipătul era imposibil.

Te lovesc în ochi cu cealaltă mână? Holly încercă mişcarea, dar el se răsuci şi o imobiliză.

— Nu mai eşti la fel de isteaţă, Holly? întrebă el lipit de urechea ei. De aceea vreau să te învăţ să te aperi. Eşti o ţintă uşoară. Dacă voiam să-ţi iau banii, reuşeam. Dacă-ţi voiam trupul, îl aveam şi pe el. Dacă aş vrea să-ţi sucesc gâtul, o pot face acum… Ştia că intenţiile lui erau bune, dar atitudinea lui o enerva.

Înainte ca el să mai spună ceva îl calcă tare pe laba piciorului, se răsuci şi-l lovi cu cotul în burtă, iar el îşi lăsă capul pe spate de durere. Când se aplecă înainte, Holly reuşi două lovituri bine ochite şi-l lovi direct în nas. Oliver se răsuci pe călcâie, iar Holly îi trase un pumn în pântec cu o forţă care-i dădu de înţeles că, dacă voia să-l termine, îi putea sparge bijuteriile de valoare imediat.

Oliver căzu pe saltea, iar când simţi că-i curge sânge pe nas căzu lat pe spate. După ce se împrăştiară stelele din faţa ochilor şi-şi recăpăta suflul, deschise ochii. Holly stătea deasupra lui îngrijorată, dar când îl văzu că deschide ochii îl privi ridicând din umeri.

— Zece fraţi.

— Ei te-au învăţat asta? Reuşi să se ridice în şezut nedând atenţie feţelor amuzate care îi priveau zâmbitoare.

— M-au învăţat chestiile de bază, dar am învăţat nişte lovituri la YWCA când am sosit în Oakland şi a trebuit să mă mut într-un cartier dubios. Se aplecă, îl ajută să se ridice şi îi examina nasul. A fost o terapie grozavă cât timp mergeam la tribunal pentru Carolann. Îmi spuneam că toţi atacatorii mei sunt avocaţi. Ar trebui să punem nişte gheaţă pe el. Eşti teafăr?

— Sunt, zise el pe un ton care-i trăda eul rănit, care-l durea mai tare decât nasul. Plecară spre vestiare. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— Ei, nu am vrut să te lovesc, dar mă gândeam că dacă nu o făceam, nu vei crede niciodată că sunt în stare.

— Puteai să mă avertizezi.

— Surprinderea reprezintă nouăzeci la sută dintr-o luptă, ţii minte? Oliver o privi sfidător, apoi se şterse la nas cu dosul palmei.

— Eşti nebun? întrebă ea.

— Nu.

— Ba da, eşti nebun. Îţi spun eu.

— Nu sunt nebun, se înfurie el. Se opriră la intrarea cabinelor pentru bărbaţi. Sunt… dezamăgit, atât.

— Dezamăgit? De ce?

— Păi, nu vrei banii mei. Nu ai nevoie de mine să te învăţ nimic. Nu pot face nimic pentru tine. Nu-mi dai voie să te ajut. Mă simt… inutil.

— Inutil? spuse ea, râzând, apoi îl şterse de sânge pe buze. Oliver, depind de tine să-mi dai ceea ce îmi trebuie foarte mult. Am nevoie de dragostea ta. Am nevoie să mă înveţi cum să mă bucur de viaţă. Am nevoie de tine să mă ajuţi să petrec zilele. Vreau să fiu cu tine mai mult decât orice mi-am dorit pe lume până acum. Oliver îi luă mâna şi începu să-i frecţioneze încheietura.

— Nu e de ajuns, Holly, şopti el. E ca şi cum ai avea

două vieţi separate. Una cu mine, iar cealaltă e o luptă permanentă cu viaţa. Vreau să fac parte şi eu din viaţa ta. Nu-mi spui nimic de problemele pe care le ai, aşa că eu nu pot să te ajut. Cum aş putea să o fac? Să-ţi uşurez viaţa? Mă simt dat la o parte. Vreau să fiu implicat cu totul în viaţa ta, nu numai să fiu o parte din ea.

— Vrei să lucrezi la clinică? întrebă voioasă.

— Nu, sigur că nu. Dar vreau mai mult decât să vin la tine şi să facem dragoste în fiecare seară, sau să te duc la restaurant câteodată. Nu-mi ajunge. Vreau mai mult. Holly nu ştiu ce să-i răspundă. Chiar voia să audă cum trebuia să se roage pentru mâncare, sau cum rămăseseră fără haine de iarnă pentru copii, sau că toate centrele de primire erau pline şi că existau liste de aşteptare pentru slujbe, case şi îngrijri medicale? l-ar conveni asta? Să cumpere haine şi mâncare? Să angajeze doctori şi asistente medicale? Să inventeze locuri de muncă? Să repare locuinţe? Dar mătuşa lui? Dacă i-ar spune că o ameninţa cu oprirea fondurilor? Ar prelua el fundaţia şi ar aştepta ca Holly să-i spună ce operaţiuni să sprijine şi pe care nu? Nu-şi dorea nici pentru ea însăşi asemenea responsabilităţi. Nu voia ca Oliver să creadă că doar el trebuia să ajute lumea, doar ca să o facă pe ea ferită.

Nu depindea de el. Era o responsabilitate a tuturor.

— Bună, Oliver, spuse ea entuziasmată. Ce-ţi mai face nasul?

— E umflat şi ochii îmi sunt învineţiţi. Clavin îţi trimite felicitări. Holly acoperi receptorul cu mâna şi chicoti încet. Te delectezi cu starea victimei tale?

— Să mă delectez? Cine, eu?

— Râzi?

— În niciun caz. Sunt foarte serioasă. Vreau să-ţi cer o favoare.

— Ce anume? Vocea i se schimbă pe dată.

— Ai vorbit serios când mi-ai zis că vrei să mă ajuţi

cumva?

— Ştii că da, ca şi acum.

— Bine, mă gândeam…

— Ce veste bună.

— …că nu aş avea ce să fac cu tine la clinică, vreau să spun că ai donat bani şi…

— Care e favoarea?

— Păi, dacă facem fiecare ce putem la locurile noastre, te-ai simţi mai puţin lăsat pe dinafară? Adică, nu e vorba de ceva zi şi noapte, dar vrei să fii folositor, nu?

— Despre ce e vorba?

— Păi, se chinui ea să-i spună, ştiind că nu ar fi trebuit. În Senat se preconizează o notă prin care să se aloce mai mulţi bani îngrijirii prenatale, imunizărilor şi serviciilor speciale educative. Mă întrebam dacă… dacă…

— Dacă nu aş putea arunca puţină influenţei Carey, ca să se rezolve mai repede? întrebă el entuziasmat.

— Mă gândeam că tu eşti ca un prieten cu oamenii aceştia şi că poate…

— Holly, nu trebuie să-mi explici. Este o idee grozavă şi vreau să ajut. O să fac ce-mi stă în putere. Tăcu o clipă. Era chiar aşa de greu să-mi ceri o favoare atât de mică?

— Nu sunt obişnuită să facă altcineva ceea ce eu nu pot face. Dar, în cazul acesta, nu cred că diferă prea mult. Spuneai că vrei să fie ceva diferit.

— Da, vreau, spuse el, apoi tăcu iar şi mai adăugă: Holly? îţi mulţumesc fiindcă-mi dai ocazia să încerc.

În joia aceea vopsi trei persoane cu păr alb, făcu patru permanente tari şi zece tunsori. Ascultă bârfele din spital despre turele de noapte şi prinse din zbor povestea nepoatei doamnei Jared, care se întâlnea cu un prinţ arab. Încercă să nu dea importanţă vorbelor despre istoria lui Ed McGreevy care se ţinea după Barleen Gibbs, o, tânără" de şaptezeci şi şase, dar înregistră bârfele despre Oliver care îi trimisese doamnei Quinn o cutie de baterii pentru

ventilatoare.

Îi spuse lui Carolann despre problemele cu *Fundaţia Carey*. Ar fi aşteptat puţin interes când începuse să povestească despre situaţia dintre Elizabent Carey George şi Oliver. Voia un sfat, iar nu primi niciunul.

Era o zi mohorâtă, dar uscată şi se hotărî să neagră pe jos, decât să ia autobuzul. Oliver avea o cină de afaceri şi venea târziu, dacă mai venea. Mergea încet şi se gândea. Maria Spoletto era o întâmplare fericită în viaţa ei. Îi datora lui Carolann viaţa, dar nu ştia motivele. Se născuse din iubire? Oare îi pasase măcar puţin de ea?

Acum Maria Spoletto era o persoană cu totul diferită. Nu avea secrete. Maria trăise greu, muncise mult, iubea cu patimă. Se deplasa dintr-un loc într-altul în linie dreaptă. Deschis, sincer şi independent. După atâţia ani Holly nu avusese nevoie de sfatul ei. Auzea în sufletul ei cuvintele pe care? le auzise de atâtea ori:

— Dacă respecţi legea, faci ce poţi, spui ce trebuie şi trăieşti normal, cu ce ai.

Până ce ajunse acasă aproape că se hotărâse. Ar trebui? De ce nu? Dacă? Ce? Capul îi pulsa de întrebări la care avea un singur răspuns.

— Voi urma regulile, voi face ce pot, voi spune ce trebuie şi voi trăi cu ce am.

Se auzi un ciocănit la uşă după ora şase şi, fiindcă Oliver trebuia să vină mai târziu, întrebă:

— Cine e?

— Sunt Johanna, Holly. Pot să intru? Te rog. Dacă nu ar fi perceput teama din glasul Johannei, i-ar fi citit pe faţă acelaşi lucru când deschise uşa. Intră ca şi când ar fi fost urmărită. Holly păşi în hol şi privi. Nu era nimeni.

— Eşti bine? întrebă ea observând-o că ţinea mâna la inimă.

— Da, sigur, spuse Johanna gâfâind, cu ochii spre uşă, de parcă i-ar fi spus lui Holly să o închidă mai repede.

Tu ce faci?

— Bine, răspunse ea râzând şi observă aceeaşi reacţie la vederea interiorului ca şi acea pe care o avusese Oliver la început. Îmi pare bine că te văd, dar nu cred că ai să-mi spui că treceai pe aici şi că mi-ai făcut o vizită. Nu te-aş crede.

— Nu, am venit pentru altceva. Se juca nervoasă cu părul şi o privea intens pe Holly. Aceasta încuie uşa. Eu… voiam să te sun, dar am zis că e mai bine să vin personal.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, nu. Am venit să-ţi spun ceva. Eu… Agitaţia Johannei era cauzată de cartier, se gândi Holly. Probabil că i-a fost foarte greu să vină cu maşina la Oakland.

— Să ne aşezăm, bine? spuse ea făcând semn spre scaun. E mai uşor să vorbeşti când stai jos. Johanna făcu câţiva paşi, apoi dădu din cap refuzând.

— Nu pot. Eu… Îşi coborî geanta de pe umăr şi o ţinu strâns în braţe. Am auzit-o pe mama discutând cu Babs, cu Barbara Renbrook, azi-dimineaţă. Complotau, ezită o clipă, adică de câtva timp planul lor merge înainte. Nu sunt sigură că le-a mers, dar până la urmă s-ar putea să le reuşească. Cino ştie? Dar acum, cu tine…

— Eşti sigură că nu vrei să te aşezi? o între rupse Holly. Mă faci nervoasă. Johanna încercă să surâdă.

— Scuză-mă, zise ea aşezându-se pe un scaun. Ştiu că mama e în stare de multe lucruri, dar nu m-am gândit vreodată că poate fi atât de… crudă.

— Dar ce a făcut?

— Deocamdată nimic. Are un plan, pus la cale împreună cu Barbara, de mulţi ani. Vezi, mama şi Barbara sunt un fel de prietene. Se plac foarte mult şi au multe în comun, inclusiv părerile asupra standardului social. O privi mai atent pe Holly să vadă dacă aceasta a înţeles. Holly încuviinţă. După cum probabil ghiceşti, Oliver este partida secolului. Mereu am fost surprinsă cum de mama nu a

încercat să mă mărite cu el, de vreme ce suntem rude prin alianţă. Nu a fost să fie. Slava Domnului, adăugă ea cu un râs nervos. Mama a crezut mereu că Barbara l-ar face fericit, aşa ca de câte ori are ocazia îi aruncă unul în braţele celuilalt. Numai că Oliver este prea isteţ şi nu-i cade în cursă. Nici nu o bagă în seamă pe Barbara. Oh, acceptă să menţină pacea cu mama şi o invită la petreceri de familie, o mai duce pe ici, pe colo, dar îşi caută alte femei ca partenere. Mama îl lasă, gândindu-se că, până la urmă îşi va reveni şi o va cere pe Barbara de soţie. Dar acum te-a cunoscut pe tine.

Holly îşi ridică sprâncenele interesată. Nu i se părea că planul este unicat în lume, ea însăşi se gândea că într-o zi se va mărita cu Oliver şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Simţea un junghi în stomac care nu-i dădea pace.

— Oliver este atât de îndrăgostit de tine, încât le-a intrat furia în sân. Mai ales mamei mele, care este obişnuită să se ocupe de toţi din casă şi să-l manipuleze pe Oliver, fără amestecul unei alte femei. Eşti o adevărată ameninţare pentru ea.

Holly încuviinţă. Înţelegea şi ea situaţia. Ar fi dorit ca Johanna să ajungă la subiect. Astăzi erau în seră şi beau ceaiul. Eu voiam să vin spre el, iar când m-am apropiat, le-am auzit discutând. Aşa că am ascultat. Se uită la Holly, parcă cerându-şi iertare, de parcă trasul cu urechea ar fi fost o crimă majoră.

— Ştiam eu că eşti o bună spioană, spuse aceasta, zâmbind.

— Da, m-am gândit că te-ar interesa ce vorbeau despre tine.

— Îmi pot imagina. Dar mai mult mă interesează planul lor de a scăpa de mine. Johanna dădu afirmativ din cap, bucuroasă că nu trebuia să repete cele auzite şi că Holly înţelesese atât de repede.

— Planul este simplu, după părerea mamei. Spune că va refuza înnoirea împrumutului pentru Clinica *Paulson* şi că va lăsa decizia să treacă prin filiera obişnuită, care de obicei ajunge la Oliver şi că el va refuza împrumutul. Tu eşti cunoscută pentru faptul că te lupţi pentru ce doreşti, aşa că a hotărât că te vei lupta cu Oliver, el nu va înţelege ce vrei tu, se va înfuria, iar dacă va crede el că pe tine te interesează de fapt banii fundaţiei, relaţia voastră va lua sfârşit. Dar, ridică un deget, ca să fie sigură de asta, va anula şi împrumutul pentru *St Augustin*.

Holly oftă sincer şi se rezemă de canapea, încrucişându-şi degetele. Primele reacţii nu fuseseră de teamă şi de mânie, ci acelea de repuslie şi de tristeţe că două fiinţe omeneşti de acelaşi sex cu ea puteau fi atât de pătimaşe şi de răuvoitoare. Era păcat să le numească femei.

— La ce te gândeşti, spuse Johanna încet.

— Mă gândesc ce bine e că-mi eşti prietenă, spuse Holly zâmbind.

— Acum îi vei spune lui Oliver, nu?

— Nu, spuse ea, ridicându-se. Nu cred că e deocamdată necesar.

— De ce? Ce ai de gând să faci?

— Mă duc la mama ta. O să-i spun că, dacă va revoca împrumuturile, nu mă voi înfuria, ci că îmi voi lua revanşa. Voi întoarce jocul împotriva ei. Îmi place şi mie să şantajez din când în când. O să-i spun că Oliver ştie de povestea asta de la mine. Zâmbi copios. De fapt, mai avem câteva zile până la audieri şi voi insista să primesc de la ea promisiunea că voi avea împrumutul în scris, sau, dacă nu, o să-i spun lui Oliver înainte de audieri. Astfel nu va mai avea timp să-şi întocmească alt plan.

— Au, spuse Johanna lăsându-se pe spate într-o manieră deloc elegantă. Ştiam eu că nu trebuia să-ţi spun.

— Ai dreptate, replică imediat Holly. Nu vreau ca tu

să ai probleme din pricina ei. Stai, va trebui să revăd puţin contraatacul, ca să nu-şi dea seama că ştiu de la tine. Tocmai începuse să se gândească, dar Johanna interveni.

— Pentru mine e prea târziu. Nu la asta m-am referit când am spus că trebuia să-mi ţin gura.

— De ce e prea târziu?

— Mama ştie că suntem prietene, tu şi cu mine. Ştiam că nu-i va face plăcere, dar nu e prima dată când o dezamăgesc, căsătoria mea ratată, lipsa mea de implicare socială, incapacitatea mea de a organiza chiar şi cea mai simplă galĕ, spuse ea făcând un gest evaziv cu mâna. Mă gândeam că încă o dezamăgire din partemi, nu va dăuna prea mult relaţiei noastre.

— De unde ştie? După felul amabil în care te-ai purtat mereu cu mine?

— Ah, nu! A trebuit să-i mărturisesc. Eu sunt amabilă cu toată lumea. E vorba de altceva.

— Ce păcat, dar nu pot să spun că-mi pare rău, spuse Holly, încercând să o liniştească pe prietena ei.

— O să-ţi pară imediat, spuse ea. Am aşteptat să plece Barbara, apoi i-am dezvăluit mamei ce auzisem.

— Vai…

— Mi-a zis că, dacă vreau să fiu prietena unei… unei… Se ridică, agitată.

— Nu face nimic, Johanna, spune.

— …unei haimanale, ei nu-i pasă. De fapt, se bucură, fiindcă acum m-a putut trimite la tine cu un mesaj.

— Un mesaj? Johanna dădu din cap.

— A spus că îi pare rău să aibă pe conştiinţă atâtea suflete flămânde şi înfrigurate şi că ar vrea să te sfătuiască să adopţi o altă atitudine, dacă vrei să salvezi soarta

Clinicii *Paulson*.

— Continuă, spuse Holly, calmă, deja convinsă că nu-i va plăcea ceea ce va auzi, dar voia adevărul spus în faţă.

— Ea… spunea că preferă să lase conştiinţa ta să se

frământe în privinţa nevoiaşilor şi a copiilor flămânzi. A mai zis că este dispusă să reînnoiască împrumuturile atât pentru clinică, dar şi pentru centrul de recuperare, ba chiar să le sporească pe an cu un procent de cincisprezece la sută, dacă tu… îşi lăsă bărbia în piept. Nu mai putea continua. Nu putea repeta cuvintele mamei ei, pline de răutate.

— Dacă, ce, Johanna? Spune-mi.

Johanna o privi în ochi. Era înlăcrimată. Îi tremura bărbia şi-şi muşcă buza, apoi vorbi:

— Dacă-l laşi în pace pe Oliver.

CAPITOLUL 11

— Of, Doamne, preţioasă mai eşti la vedere, spuse Oliver intrând în apartament şi luând-o pe sus, în braţe.

— Da, preţioasă pentru ochii tăi, zise ea lăsându-şi capul pe spate ca să-l privească mai atent; cercurile roşii din jurul ochilor îi dădeau un aspect nostim.

Of, Oliver, iartă-mă, îmi pare rău. Te doare?

— Numai când te ţin în braţe, spuse el strângând-o mai tare. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi-l strânse şi mai tare, până ce-şi dădu seama că-l sufocă.

Era aproape ora zece, iar Oliver mirosea a fum de pipă, o observaţie ciudată, dar era bine că mai putea observa ceva. Se simţea istovită şi dărâmată.

— Nu credeam că Lary Clark se va opri din vorbit, ca să pot pleca şi să vin la tine, spuse el, cu faţa îngropată în ceafa ei. Îşi lăsă capul pe spate ca să o privească.

Niciodată nu mi-a plăcut de el, dar acum ştiu de ce este în comitetul de stat. Vorbeşte fără pauze, până ce, toţi aceia care cer bani uită de ce au venit şi… hei! Ce este asta? Se uită la faţa ei. Eşti bine? Ai plâns? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nu am nimic. Zău, zise ea. Dar privirile lui atente îi spuneau clar că nu o crede, aşa că adăugă: Sunt puţin cam obosită. Momeala ei nu prinse. M-a sunat Tony,

adăugă, îngrijorată. Mama este bolnavă. Era prima scuză plauzibilă pentru ochii roşii şi umflaţi. Nu putea să-i spună încă. Oliver îşi aminti de ultimul telefon dat de doctorul tatălui său.

— Ah, Doamne, spuse el, luându-i haina de pe umeri. Ce să mai spunem? La naiba cu reformele economice conservatoare. E o nebunie. Ştiam că nu trebuia să renunţ la avionul firmei. Dar, nu-i nimic, putem închiria o cursă charter imediat…

— Oliver! Nu! strigă ea tremurând, dar el încerca să o scoată pe uşă. Nu.

E în regulă, nu-i ceva grav. Mai e timp destul. Nu moare nimeni din asta.

— Ah!

— A răcit şi stă în pat de câteva zile.

— Aha, zise el, revenind pe pământ, dar o privea uimit. Râse neconvingător şi închise uşa. Bine, te-am văzut că ai plâns şi m-am gândit că…

— Ştiu, îmi pare rău că te-am supărat. Nu voia să-l întristeze. Nu voia să-l facă să sufere. Nu voia să o iubească. Nu voia să-l fi iubit… dar îl iubea. Dădu ceasul înapoi cu trei minute şi se aruncă în braţele lui. Taci din gură şi lasă-mă să te împac. Holly simţi nevoia să-l sărute ca niciodată, senzual, veşnic. El se lăsă pradă jocului. O strânse în braţe şi se lăsă în vâltoarea pasiunii ei.

Holly îi scoase haina de pe el, iar el îi desfăcu nasturii de la bluză. Respiraţiile le deveniseră sacadate. Holly părea că îi vrea sufletul. Oliver o iubea. La rândul ei îl tortură cu pasiunea ei dezlănţuită, distrugându-i raţiunea, aducându-l la extazul absolut şi unic. Holly îi reţinu sămânţa în trupul ei, ascunzând-o în inima ei, lăsând doar o carapace goală. Oliver continua să o iubească.

— Aminteşte-mi să te întreb mai des de familia ta, bine? îi spuse el mai târziu. Desfăcuseră canapeaua, făcuseră duş, apoi se odihniră unul în braţele celuilalt. Nu

credeam că te afectează atât de mult. Ea scutură din cap, încercând să-şi ascundă jalea. Doamne, niciun bărbat nu o făcuse să râdă atât de mult! îşi spuse ea. Niciun bărbat nu se potrivise atât de bine cu ea. Cu niciunul nu se simţise atât de liniştită, de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă. Era pe lume vreun chip mai preţios pentru ea? se întrebă, mângâindu-l uşor.

— E la o distanţă de mai puţin de patru sute de mile, spuse el zâmbindu-i tandru, când observă că ochii îi erau înlăcrimaţi. Vin cu tine dacă vrei.

— Iarăşi eşti drăguţ cu mine, zise ea. Inima o durea, însă, de parcă urma să se petreacă ceva neaşteptat. Dar plec numai pentru câteva zile. Doar ca să fiu sigură că se simt bine. Oliver ezită mult înainte de a-i vorbi.

— Ai nevoie de bani?

— Nu. Am un buget de urgenţă. Mulţumesc, oricum.

Oliver stătea cu capul sprijinit pe o mână şi se uita la ea încruntat.

— Aş vrea să nu pari atât de pierdută, de tristă. M-aş simţi mai bine dacă nu ţi-ai face atâtea griji pentru ea.

— Dar nu-mi fac. Zău. Doar că-mi displace să o ştiu bolnavă. Holly minţea din ce în ce mai uşor, acum că ştia ce are de făcut. Trebuia să plece o vreme, să se gândească, să se hotărască, să-şi facă un plan. Foarte rar a fost bolnavă, zise piperând minciuna cu fărâma de adevăr, ca să-şi uşureze sufletul. Oliver nu prea era dispus să o creadă, dar mereu fusese atât de sinceră faţă de el, încât cum putea să nu o creadă? îi plăcea să creadă că-şi imaginează durerea aceea mare din ochii ei şi i se adresă îngrijorat:

— Atunci, du-te şi lasă-le pe toate aici. Clinica nu se va dărâma fără tine. Dacă o vezi, o să te linişteşti. Închide ochii şi dormi acum. Plecăm mâine dimineaţă şi vedem ce avioane ai. Oliver închise lumina. Camera se cufundă în întuneric. Nu i se mai vedea faţa, iar Holly se temea.

— Oliver?

— Hmmm?

— Strânge-mă tare în braţe, bine?

— Sigur că da, spuse el, şi se arcui cu trupul său puternic în jurul ei.

— Nu, vreau şi mai tare. Ca şi când nu mi-ai mai da niciodată drumul.

— Aşa e bine?

— Perfect. Aproape. Dacă închidea ochii, ar fi crezut că nu-i va mai da drumul. Putea să creadă că va sta aşa în braţele lui până la sfârşitul vieţii, ascultând zgomotele nopţii, trezindu-se la plânsul copiilor lor în miez de noapte; moţăind mulţumiţi şi fericiţi, dormind profund, în siguranţă şi binecuvântaţi.

Aproape… dacă închidea ochii.

Nu se iviseră zorii când ea se ridicase din pat şi-l privea pe Oliver, cu braţele atârnându-i peste cearşaf. Nu reuşise să pună geană pe geană în ultimele ore cu el. Nu se putea preface.

Încuie uşa pentru a-l lăsa în siguranţă. Îi lăsă un bilet spunându-i să nu fie îngrijorat pentru ea, fiindcă luase un taxi până la aeroport. Rezistase tentaţiei de a-l săruta, ca să nu-l trezească şi să o vadă iar plângând.

Dacă se punea problema de a-l dezamăgi, nu voia ca această tristeţe să fie ultima lui amintire cu ea. Nu, fiindcă, poate, după un timp şi după ce mânia şi durerea vor fi cedat, poate… el îşi va aminti cum o făcuse să se simtă în braţele lui în acea seară şi ar zâmbi. Luă trenul Richmon/Fermont, coborî în staţia Berkeley şi se pierdu în mulţimea de studenţi care se întorceau din vacanţa de Crăciun.

În inima ei se îndrepta spre Los Angeles, mergea acasă la mama şi la băieţi şi la casa imensă de pe strada Chambrey, nu la motelul micuţ dintre o staţie de benzină şi un magazin de pe Ashby Avenue, ale cărui litere de neon:

M şi L nu ardeau. Se aşeză într-un colţ întunecat al camerei, pe un scaun şi începu să plângă. Inima îi era la mama ei care-i mângâia capul aşezat în poala caldă şi o mângâia, ascultându-i povestea. Răsucea batista imensă a acesteia, pe care o ţinea împăturită în sân, acum în mâna ei. Se simţea parcă acoperită de cuvertura roz cu alb, sub moliciunea ei. Nu se simţea singură în camera cu cearşafuri cenuşii şi jaluzele veneţiene galbene. Avea în inimă toate răspunsurile, totuşi mintea îi era chinuită de o hotărâre dureroasă, cea mai dureroasă pe care trebuise să o ia în viaţa ei. O hotărâre fără un răspuns pozitiv. O decizie pentru ea însăşi, pentru clinică, pentru Oliver. Pe care trebuia să o ia singură, odată ce mama nu putea să o ajute în acest moment. Cincizeci şi patru de ore mai târziu, Holly şi valiza ei se strecurară afară din cameră. Lăsase închisă în cămăruţa mohorâtă o inimă întristată şi nevinovată, care era mai în siguranţă la întuneric, care nu ar fi supravieţuit în realitatea unei lumi în care visurile nu se adeveresc, unde bunătatea nu învingea şi nici dragostea nu învingea întotdeauna.

Fusese oricum o inimă slabă, se hotărî ea în timp ce mergea către staţia de tren. Fusese o inimă naivă care crezuse în demnitatea şi virtutea spiritului omenesc, o inimă care îşi pusese toată încrederea în omenire.

Se simţea mai bine fără ea, da, îşi zise când se aşeză în tren. Fără inimă, deciziile sunt mai uşor de luat… mă rog, puţin mai uşor. Fără o inimă care putea fi zdrobită, dilema se micşorase şi devenise o simplă alegere între iubirea pentru Oliver şi o multitudine de oameni nevoiaşi. Nu avea nevoie de inimă ca să ştie ce aşteptau alţii de la ea, care era datoria ei, ce era bine şi ce era egoism.

Ce însemna fericirea a doi oameni faţă de nenorocirea miilor de străini?

Merse spre casă gândindu-se cât de ironic era faptul că până şi iubirea putea fi redusă la câţiva dolari şi ceva

cenţi. Era întotdeauna vorba de bani, iar acum îi ura mai mult ca niciodată. Îi ura şi râdea sfidătoare în timp ce scotea din cutia poştală alte chitanţe bancare. Privi în sus fiindcă auzi paşi la etajul superior.

— Iată-te! exclamă Johanna, uşurată şi surprinsă că o vede. Unde ai fost? Eram foarte îngrijorată.

— Bună, spuse Holly urcând scările. Sperase că va avea mai mult timp ca să se obişnuiască mai bine cu hotărârea ei, înainte de a da ochii cu vreun membru al familiei Carey. Era evident că soarta o tăia în carne de data aceasta.

— Unde ai fost, reluă întrebarea Johanna, îngrijorată şi agitată.

— Într-un vid, răspunse ea, iar când Johanna făcu ochii mari, adăugă: M-am gândit.

— Oh, draga mea. Ce ai de gând să faci?

— Ce vrea mama ta, spuse, încercând să nu-şi dezvăluie resentimentul asupra fiicei. Cu fiecare treaptă, picioarele îi deveneau şi mai grele, de parcă pantofii ar fi fost magneţi care scoteau cuiele din trepte. Era istovită şi nefericită şi nu voia să se întoarcă la viaţa ei, încă. Ar fi dat orice pentru un somnifer şi puţină pace mentală. Nu prea mi-a dat de ales.

— Să ştii că poţi să-i spui lui Oliver. Intrară în apartament. Nu e încă târziu. Spune-i tot.

— M-am gândit şi eu la asta, zise ea, descuind uşa. Voiam chiar să o fac, dar m-am gândit la voi toţi şi la Oliver. Ea nu e persoana preferată a lui, ştiu, dar este singurul membru din familie care i-a mai rămas. Ea şi cu tine. Ştiu ce i-ar face, şi ţie prin ea. Nu pot să vă fac una ca asta, Johanna. Familia este un lucru de bază, chiar dacă membrii ei sunt nişte persoane de nimic. Fără supărare.

Johanna zâmbi nervos.

— Oliver nu mi-ar face niciun rău. Ştie că nu sunt capabilă să strivesc o muscă. Nu aş putea să… fac lucrurile

pe care le face mama. Nu cred că i-ar fi dor de ea. Tu eşti mai importantă pentru el, Holly. Te iubeşte.

— Acum da, dar familia rămâne familie şi până la urmă va spune că eu v-am despărţit. Nu pot să risc nici cu clinica. Banii sunt puţini peste tot. Am apelat şi la alte fundaţii, la guvern, dar toţi sunt strâmtoraţi. Avem nevoie de *Fundaţia Carey*, iar mama ta o ştie prea bine. Holly se prăbuşi pe canapea, iar Johanna rămase în picioare şi o privi uimită. Până la urmă o întrebă:

— Deci, acum ce se va întâmpla?

Holly îşi sprijini capul pe spătarul canapelei şi închise ochii. Pentru moment nu voia să-i deschidă.

— O să-i smulg inima lui Oliver şi am s-o mănânc la prânz, în timp ce el mă va privi. E un bărbat deştept. Va înţelege situaţia, iar mama ta va căpăta ceea ce vrea. Dar cum? Ce îi vei spune? Holly, îşi clătină capul.

— Nu am nicio idee.

— Nu ţi-ai făcut un plan? Holly ridică din umeri.

— De ce-aş avea nevoie? Oliver şi cum mine am fost sortiţi de la început despărţirii. Suntem potriviţi ca doi masculi de rasă Pitbull. Suntem fascinaţi de diferenţele dintre noi şi ne tolerăm concepţiile fiindcă ne iubim, dar nu suntem de acord cu nimic. Orice izbucnire de intoleranţă, orice schimbare sau agresiune ne-ar face să ne sfâşiem în câteva secunde.

— Crezi că va fi atât de uşor? Arăţi îngrozitor.

— Şi cgm ar trebui să arăt? i-o reteză ea, apoi îi păru rău. Nu te îngrijora. Cu cât arăt mai rău, cu atât mai uşor îi va fi să mă părăsească.

— Păi, mă gândeam că e pe drum spre tine acum, zise Johanna apropiindu-se de fereastră, apoi privi jos, pe stradă. Ştia că nu pleci la Los Angeles şi bănuia că te vei întoarce astăzi. Spunea că e joi, iar pentru tine joia e sacră. O privi pe Holly peste umăr. Cred că îţi dai seama ce înseamnă asta?

Holly dădu din cap, gândindu-se la programările pentru coafat pe care nu le respectase.

— Dar cum a aflat el că nu plec la Los Angeles, nu ştii?

— A telefonat. Mama ta vitregă i-a spus că nu te-a mai văzut de la Ziua Recunoştinţei şi că te aşteaptă de-abia de Paşti. Holly închise iar ochii.

— Foarte bine, dacă până acum nu a fost bolnavă, de-acum încolo va fi, de grijă, spuse ea cu remuşcare în glas. Se simţea ca şi când totul se întorcea împotriva ei.

— Nu vrei nişte ceai? întrebă Johanna.

— Nu, mulţumesc, răspunse Holly, zâmbind uşor. Poate că nişte cafea mi-ar face bine. Tu nu vrei? Mă duc să fac.

— Sigur, spuse Johanna privind cu coada ochiului pe fereastră. Dar lasă-mă pe mine să o pregătesc. Nu pari îndeajuns de in putere ca să... oh, Doamne! Oh, Holly, spuse ea alarmată, privind-o cu ochi mari.

— A venit? Johanna dădu din cap afirmativ, apoi se priviră câteva secunde care părură o veşnicie. Holly simţi un junghi în plămân şi-şi ţinu respiraţia. Se şterse la ochi cu mâna, apoi se ridică brusc.

— Şi eu ce fac? şopti Johanna.

— Cum? Holly nu se gândea acum la Johanna, dar aceasta nu-şi dădu seama.

— Unde pot să mă duc? Unde mă pot ascunde? Nu trebuie să mă vadă aici.

Poate că avea dreptate. Prezenţa ei ar complica situaţia şi mai mult. Oliver ar putea bănui că familia lui era amestecată în hotărârea lui Holly de a rupe relaţia cu el, iar în acest caz şi l-ar pune în cap. Nu voia să şi-l pună în cap! Oh, Doamne! Oliver era inima ei! Acum iubirea renăscuse, iar inima ei urla de indignare. La naiba cu toată lumea! Oliver era al ei. O iubea. Ea îl iubea. Ce putea fi mai important ca asta? în învălmăşala de emoţii şi

contradicţii, Johanna nu mai ştia ce să facă, iar Holly o surprinse.

— Rămâi pe loc, îi spuse revenindu-şi dintr-odată. Se ridică în picioare, strânse din dinţi şi refuză să-şi asculte inima palpitând. O să-l primesc jos. Nu vreau să urce la mine, oricum. Nu poate face o scenă în stradă.

— Să nu fii prea sigură de asta, spuse Johanna, mai liniştită. Nu-ţi dai seama de ce este în stare.

— Poate că nu, zise Holly şi-şi luă haina de pe spătarul canapelei, dar dacă nu-l las să urce, nu va trebui să-l dau afară. Unde ţi-ai parcat maşina?

— La capătul străzii. Pe acolo, zise făcând semn cu mâna. Am lăsat-o pe o străduţă lăturalnică. Mi-era teamă că vine şi-mi vede maşina.

— Bine. Când eu reuşesc să-l scot din clădire, tu ieşi pe scara de incendiu din spate. Trebuia să se grăbească. Parcă o auzi pe Johanna făcând un zgomot după ce închise uşa, parcă ar fi izbucnit în plâns, dar Holly nu se întoarse să vadă. Nu-i păsa. Era mai îngrijorată de ameninţarea lacrimilor ei. Era nerăbdătoare. Inima îi bătea frenetic şi o durea pieptul. Îşi încleşta pumnii, înfigându-şi unghiile în palme, ca să nu se mai gândească la durerea din piept, ca să-şi concentreze atenţia asupra mâinilor… era un fel de-a spune. Se hotărâse. Se gândise la toate variantele şi alesese cum crezuse că era mai bine. Ajungând la al doilea etaj se ţinu cu mâna de burtă, fiindcă îi era foame. Se rugă să-i revină puterile şi imploră curajul să-i vină în ajutor. Conjură toate imaginile mentale ale familiilor fără casă şi ale copiilor flămânzi, revăzu feţele înduioşătoare ale femeilor, bărbaţilor şi bătrânilor, sperând că aceeaşi expresie pe faţa lui Oliver nu o va ucide.

Ajunse la parter şi dădu nas în nas cu Oliver, care tocmai intra pe uşă. Înghiţi în sec şi realiză ce faţă vinovată avea când el o privi. Nu se putea abţine. Îl minţise şi se simţea vinovată. Cine nu s-ar fi simţit?

— Bună, spuse, pe un ton care i se păru şi mai vinovat. Pentru minciunile despre Maria Spoletto! mai avea şi altele, mai gogonate, de spus. Trebuia să se stăpânească.

— Păi, bună! spuse el, ducându-şi mâinile la spate, în semn că aştepta o explicaţie. Era frumos de nedescris, înalt, năstruşnic, răutăcios, tandru şi bun. Rănit şi tulburat. Încercă să mai înghită o dată, dar gura îi era atât de uscată încât nu reuşi.

— Ochii îţi arată mai bine, spuse ea tremurând din toate încheieturile.

— Ai tăi nu. Se uită la ea printre gene. Arată ca naiba.

— Păi, de fapt, nu am dormit prea bine zilele astea.

— Erai îngrijorată pentru Maria?

— Nu, am… Gata. Acum trebuia să vâslească foarte repede şi să termine. Regret, Oliver. Te-am minţit şi regret, dar trebuia să plec de lângă tine o vreme şi nu ştiam cum să-ţi spun… aşa că am minţit. Oliver îşi lăsă uşor braţele în jos, iar ochii îi păreau umbriţi de o nelinişte şi mai mare. Holly trebui să-şi plece ochii şi tăcu.

— Nu te înţeleg, Holly, spuse el aproape în şoaptă. De ce ai simţit nevoia să fugi de mine?

Acum ori niciodată. Durerea din vocea ei semăna cu o lamă ascuţită, cu două tăişuri, care-i sfârteca inima cu fiecare cuvânt rostit.

— Hai să… hai să ne plimbăm, zise ea dintr-un impuls, iar pereţii scorojiţi parcă li se prăvăleau peste capete. Făcu un pas înainte, ezitând, iar când el nu se mai mişcă, adăugă: Te rog, Oliver. Am nevoie de aer. Ieşi pe lângă el, alergând spre uşă.

Ajunsă în aerul rece de ianuarie, se simţi ca un condamnat scăpat de sub pază, aşteptând să fie împuşcat pe la spate. El o urmă în tăcere privind-o din când în când, făcând eforturi să pară răbdător cu ea. Oliver, începu ea,

apoi se opri pe trotuar. Se întoarse către el. Nu ştiu cum să-ţi spun sau cum să nu par fără tact, să nu te rănesc, sau… Nu putea vorbi. Îl iubea prea mult.

Trebuia să vorbească. Îi iubea prea mult ca să nu o facă.

— Eu… o să-ţi spun direct. Nu ne mai putem întâlni.

— De ce? fu replica lui promptă. Părea că pregătise această întrebare, indiferent de ce ar fi auzit din gura ei.

— Suntem prea diferiţi. Vrem lucruri cu totul diferite. Eu cred că tu mă înăbuşi.

— Te înăbuş?

— Da. Am nevoie de timp şi de spaţiu, spuse, adresându-se nasturilor de la cămaşa lui. Muncesc toată ziua, iar când vin acasă am nevoie de loc să mă gândesc, timp doar pentru mine, ca să mă relaxez, să mă adun. Îmi place ceea ce fac, dar nu ştii cât de mult mă secătuieşte activitatea aceasta. În fiecare zi renunţ la particule din mine, apoi vin acasă şi-ţi dau şi mai mult ţie şi… tu meriţi pe cineva care să ţi se dăruiască în întregime. Eu trebuie să mă păstrez fiindcă se pare că mă pierd şi nu mai rămân cu nimic pentru mine. Trase cu ochiul în direcţia lui şi crezu că nu mai suportă. Se întoarse iar cu spatele, mai făcu vreo câţiva paşi, iar cuvintele lui o opriră.

— Nu vreau să par insistent, dar dacă înţeleg bine, alegi meseria în locul iubirii noastre?

— Chiar crezi că e iubire, Oliver? întrebă ea cu ochii închişi.

— Da. Holly continuă, ca şi când nu l-ar fi auzit.

— M-am gândit şi la asta cât timp am fost plecată. Vreau să spun, cum pot doi oameni şti că se iubesc sau că se doresc numai fizic? Am dorit să mă culc cu tine din prima clipă când te-am văzut. Înainte de a şti ceva despre tine. Dacă toată povestea nu se rezumă decât la sex?

El o smuci de braţ şi o răsuci atât de brusc, încât gândurile ei zburară în toate direcţiile.

— Ce faci? întrebă el, negru de supărare. Nu voia, dar tremura atât de tare, încât o zgudui şi pe ea. De ce faci asta? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că m-am simţit pierdută, ca şi când aş umbla pe un drum al vieţii şi m-aş fi rătăcit. Apoi mi-am dat seama că e vina ta. Tu m-ai îndreptat în altă direcţie şi… şi… Se uită în ochii lui: Of, Doamne, Oliver, nu pot să fac asta, strigă ea, cu lacrimi în ochi, apoi îşi lăsă capul în piept. Nu pot. Şâot egoistă. Te iubesc şi nu pot face asta. Acum el se rătăcise şi nu ştia unde se va îndrepta în continuare.

— Ce să faci? Ce nu poţi să faci?

— Nu pot să te gonesc. Nu pot să-ţi fac atâta rău, spuse ea printre suspine. Îmi pare rău pentru toţi oamenii aceia. Îmi pare rău pentru familia ta. Îmi pare rău pentru cât de egoistă sunt, dar nu pot face asta. Te iubesc. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine. Eu… nu-mi pot imagina… nu vreau să mi-o imaginez aşa. Oh, Oliver, îmi pare atât de rău.

— Holly, iubito, se bâlbâi el reţinându-şi emoţia. Nu trebuie să mă goneşti şi nu trebuie să regreţi fiindcă mă iubeşti. Ce e asta?

— Ba da, ba da. Nu pot, dar ar trebui. O lăsă să se liniştească, dar îi venea să-i oprească această criză de isterie cu o palmă. O scutură şi o privi în ochi.

— Holly! Termină! încetează şi spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea ridică pumnii ca să se apere. Clipi de câteva ori şi privi ca prin el.

— Oh, Oliver, îl împinse cu palmele pe piept, convingându-se că mai era în faţa ei, după toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese. Oliver, nu ştiam ce să fac. Mă gândeam că aşa se cuvine, dar m-am înşelat. Nu vreau să fac rău nimănui, dar nici să renunţ la tine nu vreau.

— Dar nu trebuie, spuse el hotărât. Îi era teamă să-i

dea drumul. Îi şterse lacrimile cu vârful degetului. De unde ţi-a venit asta?

— Mătuşa ta, zise ea regretând apoi cele două cuvinte care vor pecetlui soarta femeii. Nu o plăcea, dar nu-i dorea nici răul. Mai mult, ştia că următoarele lucruri pe care i le va spune, îi vor răni şi mai tare. A fost ideea ei.

— Elizabeth?

— Ştiu că pe tine nu te prea interesează problema donaţiilor fundaţiei, că laşi totul în seama mătuşii tale şi a acţionarilor. Dar trebuie să ştii că *Sf. Augustin* şi Clinica *Paulson* capătă bani de la *Fundaţia Carey.*

— Ştiu asta, spuse el dând din cap, deşi era nelămurit.

— Ştiai?

— Sigur. Phil Rosenthal mi-a spus despre *Sf. Augustin* în seara aceea, la bal. Sigur că am făcut verificări la clinică înainte de a acorda donaţia de Crăciun. De unde ai bănuit că nu ştiam de donaţii?

— Te-am întrebat. În noaptea când am făcut dragoste, iar tu erai nervos. Te-am întrebat dacă ai donat banii pentru mine, iar tu ai spus că eu te făcusem atent la necesităţile clinicii.

— Aşa şi era. Altfel nu aş fi verificat personal.

— Dar nota de revizie a venit în aceeaşi zi cu donaţia ta. Nu credeam că vrei să ne dai bani, apoi să-i iei imediat.

— Dar nu voiam asta. Făceam doar actele de donaţie. Elizabeth a insistat asupra reviziei.

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Ştiam că nu mă place şi mi-era teamă că va refuza donaţia dacă ştia că am şi eu o legătură cu clinica, apoi când Jo…

— Dar Elizabeth ştia de tine şi de clinică.

A venit la mine şi m-a întrebat despre asta, iar când i-am spus că ştiu, a propus o majorare cu cincisprezece la sută.

— Ea a făcut asta?

— Da. Mi-a spus că ea a iniţiat rezivuirea şi ca toată lumea a fost convinsă că aveau nevoie de mai mulţi bani.

— Ea?

— Da. Eram împreună când a sunat-o pe secretară şi i-a spus să întocmească documentaţia pentru noul fond şi să stabilească o audiere pentru a o prezenta clinicii şi ca să-ţi spună ţie şi prietenei tale, Joan Ellerbey, cât de încântată este de eforturile tale.

— Chiar aşa? Când? El ridică din umeri şi încercă să-şi amintească data exactă.

— Nu mai ştiu. Înainte de Crăciun, cred, sau după. Se simţea rău că nu făcuse legătura dintre numele tău şi clinică până atunci şi se întreba dacă te supăraseşi din această cauză.

— Dar… Se opri şi privi spre fereastra apartamentului ei, apoi îi veniră în minte o mulţime de întrebări.

— Dar ce?

— Johanna are vreo legătură cu Fundaţia Carey?

— Johanna? Nu. Ce amestec are ea în treaba asta?

— Nu ştiu. A venit la mine să mă avertizeze asupra mătuşii tale…

— Ea a venit la tine, aici? Ştia că verişoara lui nu circula decât în centru, era imposibil să şi-o imagineze venind în Oakland. Vrei să-mi spui că aceasta a fost ideea Johannei? Ea ţi-a spus să mă părăseşti?

— Da, spuse ea în şoaptă. Dar eu credeam că a fost numai mătuşa ta de vină.

Îi povesti repede toată întâmplarea, tot ce-i spusese Johanna şi ce făcuse ea de la cina luata împreună cu familia lui, până la discuţia cu aceasta de la toaletă.

— Dar nu înţeleg, spuse el. De ce ar fi făcut ea asta? se gândi o clipă. Mereu a fost o fată răutăcioasă, ştiu. Venea de la şcoală şi mă pisa să o duc undeva, se ţinea de furtişaguri, spărgea geamuri, se dondănea cu băieţii, iar

eu trebuia să duc la capăt trăsnăile ei. Dădea mereu vina pe mine, ca să scape de pedeapsă şi să nu fie trimisă la şcoală mai devreme, sau în vreo tabără la mare. Ridică din umeri. Eu nu încercam să mă apăr, fiindcă nu m-ar fi crezut nimeni, cu antecedentele mele… şi mereu mi-a părut rău pentru ea, într-un fel. O înţelegeam că avea şi ea problemele ei pe atunci.

— Deci, asta a fost doar o festă a Johannei?

— Cam macabră festă, aş spune, nu crezi? întrebă el.

Cred că e, mai degrabă bolnăvicioasă, chiar deviantă. Holly mai privi o dată către ferestrele apartamentului său, amintindu-şi de femeia pe care o lăsase acolo. Buna, blândă, iubitoarea, prietenoasa Johanna. Oliver îi urmări privirea în sus.

— Acum ea e sus? Te aşteaptă să te întorci? Se îndreptase deja spre uşă, dar Holly îl opri.

— Nu. A plecat. Era pe scări când am ajuns eu acasă. A venit să mă avertizeze că tu ştii de minciuna cu Los Angeles şi că eşti în drum spre mine. I-am spus să iasă pe scara de incendiu după ce te scot pe tine din clădire şi să se ducă acasă. Cred că asta a făcut. Era îngrozită că tu o vei găsi la mine. Ezită. Oliver, voiam să-ţi spun toată povestea. Voiam să-ţi spun ce plănuise mătuşa ta. Eşti sigur că Johanna este cea care a tras sforile, şi nu mătuşa ta?

— Absolut sigur, spuse el. Oameni ca tine sunt ţinte uşoare pentru oameni ca ea. Te putea citi ca pe o carte. Ştia că la început te vei simţi prea mândră să-mi spui şi că mai degrabă te-ai fi luptat cu mătuşa mea decât să-mi ceri sprijinit. Dacă ştia de Carolann şi de Maria, îşi dădea seama cât de mult preţ pui tu pe familie. Ştia că nu-mi vei spune niciodată.

— Dar de ce? De ce un plan atât de complicat? De ce a vrut să ne facă atâta rău?

— Nu ştiu. Nu mi-am imaginat niciodată ce se

petrece în capul ei.

— Dar ce crezi că se va întâmpla când va afla că de data aceasta nu i-a mers? Ce va face când va şti că nu am putut să te părăsesc?

— Nu trebuie să aşteptăm să facă ceva, îi spuse el luând-o pe după umeri. Vreau să te duci sus, să închizi uşa şi să dormi puţin, ca să nu ieşi în stradă şi să fii călcată de o maşină. Iubito, arăţi îngrozitor.

— Aşa mi-a spus şi ea, surâse ea extenuată. Acum ce vei face?

— O prind din urmă şi aflu ce se petrece. Apoi o să o omor fiindcă te-a făcut să treci prin asta.

— Adu-o aici şi o omor eu singură, spuse ea ştiind că glumise. Îl conduse la maşină şi îl sărută, apoi îl privi cum se urcă la volan.

— Oliver? El o privi.

— Poţi să mă ierţi? Pentru câte necazuri ţi-am pricinuit? Am lăsat-o să mă influenţeze. Ştiu… că te-am făcut să suferi. Sunt foarte vinovată din această cauză. El surâse şi Holly citi iertarea în ochii lui, chiar şi când îi spuse:

— Nu ştiu încă. Va trebui să avem o discuţie mai lungă, despre încredere şi prea multă independenţă. Să vedem cum te vei căi. Ea zâmbi.

— Am fost crescută de catolici, mai ştii? Mi-am perfecţionat arta de a mă căi. Oliver râse şi spuse că el va fi judecătorul. O ascultă cum râde încă vreo câteva secunde, apoi porni maşina şi plecă. Holly îl urmări cum dă colţul şi dispare, apoi intră în blocul ei.

CAPITOLUL 12

De data aceasta urcă scările două câte două. Parcă era propulsată de ceva. Viaţa era frumoasă. Câştigase la loterie şi marele premiu era fericirea pe veci.

Da, Holly, există Moş Crăciun, îşi spuse ea veselă intrând în apartament. Un Moş Crăciun, o zână bună, un…

…om de zahăr. Se opri după ce închise uşa, iar sângele îi îngheţase în vene.

— Johanna, spuse forţându-se să surâdă când văzu o armă în mâna acesteia. Recunoscu amortizorul fiindcă văzuse aşa ceva la televizor. În fracţiunea de secundă care îi trebui să observe arma mortală, observase degetele fine şi lungi ale Johannei. Observaţia era justă, şi derutantă deoarece femeia era tot în apartamentul ei şi ţinea în mână un pistol.

— Bună, mă bucur că eşti tot aici, spuse pe un ton care spera să parcă calm şi imperturbabil ca înfăţişarea Johannei. Trebuia să se gândească şi voia să dea impresia de normalitate, ca să aibă o şansă. Mi-era teamă că ai plecat.

— Zău? Văzu cum i se ridică sprânceana de surprindere.

— Da. Am fost cam dură adineauri şi aş vrea să-mi cer scuze pentru impoliteţe, şi să-ţi mulţumesc pentru ajutor…

— Ai fost nepoliticoasă, i-o trânti Johanna. M-ai repezit.

— Ştiu, regret, spuse ea evaluând distanţa dintre ele, întrebându-se dacă o putea birui, sau ar fi fost mai înţelept să fugă? Eram obosită şi supărată, dar nu trebuia să te necăjesc.

— Te iert, spuse ea, cu un zâmbet fermecător şi prietenesc.

— Mulţumesc. Acum vrei o cafea? Sau un ceai? Putem sta de vorbă. Făcu un pas spre bucătărie, dar Johanna o opri cu cuvintele:

— I-ai spus? Holly se uită de la ea spre fereastră şi îşi dădu seama că fusese urmărită.

— Sigur că da. Te-ai uitat doar. Ai văzut ce distrus şi mânios a plecat, nu?

Johanna se încruntă neîncrezătoare. Se uită spre

fereastră, lovi cu piciorul în podea, apoi i se adresă:

— Am văzut, dar tu ai început să plângi şi el părea împăcat. Ce i-ai mai spus?

— Nu puteam să mă abţin să nu plâng, mi-a fost greu. Holly spera să fi vorbit destul de convingător. Şi… am crezut că Oliver mă va crede doar dacă m-aş purta astfel. Am început să plâng, părea natural să încerc să-l conving că mai putem fi prieteni dacă ar fi dorit, dar nimic mai mult din partea mea. Şi… ai văzut că el nu m-a crezut, aşa că am vorbit mai mult. I-am spus că mă sufocă şi că vreau să fac ceva cu viaţa mea şi…

Lacrimile îi reveniră în ochi când îşi aminti… că nu vreau să-l mai amestec şi pe el.

— Şi ai reuşit să-l convingi? Johanna însăşi nu părea convinsă.

— Păi, am spus şi altele; nu-mi amintesc tot, spuse ea ştergându-şi lacrimile. Ba da, la sfârşit, a înţeles singur că între noi se terminase totul.

— Nu părea supărat când a plecat.

— Nu. Uimit şi foarte mândru, dar nu supărat, spuse ea. Deocamdată, cel puţin. Cred că s-a întâmplat atât de brusc, încât a rămas şocat. Mânia îl va lovi mai târziu.

Vreau să beau ceva. Tu nu?

Johanna o lăsă să intre în bucătărie, iar Holly era uluită. Era speriată şi îngrijorată dar nu într-atât încât să nu mai judece. Imediat căută în minte o armă pentru ea.

— Dacă se întoarce? o întrebă Johanna. Ce vei face atunci?

— O să-l gonesc. Nu vreau să fiu duşman cu mama ta.

— Dar după ce vei primi donaţia? îl vei primi? Holly trăgea şi închidea sertarele şi nu găsi decât cuţitele, o variantă slabă în faţa unui pistol, decât dacă reuşea să se apropie de ea.

— Voiai ceva de băut?

— Nu. Dacă obţii donaţia? îl primeşti înapoi?

Turnă vin roşu într-un pahar şi reveni în sufragerie cu el, cu cel mai mare cuţit din arsenal, ascuns cu grijă la spatele blugilor.

— De ce s-ar întoarce la mine? întrebă ea ofensată, apoi se sprijini de perete. E un bărbat mândru. Nu revine unde nu este dorit. Nu când are femeia pe care şi-o doreşte, care îl doreşte şi ea. Johanna păru că se gândeşte la asta, apoi zâmbi şi spuse:

— Cum sunt eu, de fapt?

— Tu?

— Nu fi surprinsă, Holly. Vocea ei căpătă o notă ascuţită, deşi chipul îi era angelic. Oliver şi cu mine am fost meniţi unul pentru altul. De aceea a trebuit să moară mama mea adevărată. A murit pentru ca tata să se însoare cu Elizabeth, iar eu voi putea fi cu Oliver în veci.

— Nu… nu am ştiut că Elizabeth nu e mama ta naturală.

— Ba da, ai ştiut. Ţi-am spus că suntem rude prin alianţă şi că eu eram candidată la iubirea lui Oliver ca oricare altă femeie. Holly clătină din cap negativ. Acum îşi amintea cuvintele, dar pe atunci nu făcuse legătura.

— Elizabeth nu a fost niciodată ca o mamă pentru mine. L-a pus pe tata să mă trimită la şcoală. Dacă aveam necazuri când venea acasă, ea îi spunea să mă trimită departe. La mătuşa Corrinne, în Southampton sau la sora mamei, Jessica, în

Carolina de Sud. Nu mă voia lângă ea. Îi era teamă că Oliver se va îndrăgosti de mine şi-l va face pe tata nefericit. Holly avu impresia că aude paşi pe scară. Se simţi uşurată. Dacă putea atrage atenţia cuvia şi să o ţină de vorbă pe Johanna cât timp cineva i-ar veni în ajutor… Vorbi mai tare ca să camufleze zgomotul.

— Vai, dar de ce să-l facă pe tatăl tău nefericit Oliver dacă s-ar fi îndrăgostit de tine? întrebă ea.

— Nu l-a iubit pe tata. Credea că era nedemn pentru

surioara lui iubită, Elizabeth. Mă ura şi pe mine. Se certa cu ea, mă trimitea de acasă, departe de Oliver, ca el să nu se îndrăgostească de mine. Pe el îl ţineau acasă, dar pe mine mă goneau…

— Poate… se bâlbâi ea. Poate că l-ar fi trimis şi pe el, dacă nu ar fi fost un copil rău? Poate că se gândeau că nu e bine să-l trimită departe?

— Nu a fost un băiat rău, spuse ea zâmbind. Avea nevoie de cineva care să-l iubească. El ştia că eu îl iubeam. Dar ei mă tot trimiteau departe, iar el se revolta. Era normal. Nici nu cred că Oliver ştia de ce făcea toate lucrurile acelea.

— Nu, probabil că nu ştia, se bâlbâi ea, văzând silueta lui Oliver la uşă. Fiind închisă, desigur că el nu putea vedea că Johanna are un pistol în mână. Acum Holly se sperie şi mai tare. Ştii, Johanna, spuse brusc, punând paharul pe masă, sperând ca Johanna să nu-şi dea seama de prezenţa lui, fiindcă era cu spatele spre uşă. Adulţii fac multe lucruri negândite copiilor. Îşi trăiesc viaţa şi nu se gândesc de multe ori şi la copiii lor. Uite-te la mine şi la Carolann. Era nebună, spuse ultimul cuvânt mai tare, doar – doar o auzi Oliver. Lua droguri. Mai bine şi-ar fi pus pistolul la tâmplă, pentru cât rău i-au făcut şi ei şi mie. Johanna făcu o figură tristă.

— Şi tu ai o poveste tristă, Holly. Îmi pare rău pentru tine. Te plăceam. Mă gândeam că poţi mai mult. Ai fi putut face cu viaţa ta ceva mai bun, dacă ai fi avut o şansă. Holly simţi un junghi în inimă, fiindcă se vorbea despre ea la timpul trecut. O usturau degetele, iar palmele i se umeziseră. Îşi simţea inima în gât, iar lacrimile stăteau gata să izbucnească. Johanna avea de gând să o ucidă. Ştia la fel de bine cum ştia că Oliver se afla la uşă, că nu-i sărise încă în ajutor şi că timpul ei era limitat.

— De ce faci asta, Johanna? o întrebă calmă. Credeam că suntem prietene. Aveam încredere în tine. Am

făcut tot ce mi-ai cerut. Am renunţat la Oliver. Nu i-am spus nimic mamei tale. De ce? De ce scoţi pistolul?

— După cum am spus, povestea ta e tristă. Oricum aveai să mori, chiar dacă nu-l goneai pe Oliver. Vei rămâne o parte a unei statistici, o biată tânără ucisă în apartamentul ei. Ce cartier ciudat e acesta, Holly!

— Dar de ce? Nu ţi-am făcut niciun rău. Cu coada ochiului văzu că Oliver intrase încet pe uşă şi că se apropia de ea prin spate. Dacă o lua spre baie, Johanna nu-l va vedea. Nu-ţi voi face niciun rău. Sunt prietena ta.

— Eu nu am prieteni, zise ea sec. Sunt oameni care mă plac, fiindcă au impresia că sunt bogată, dar nu am prieteni adevăraţi. Îmi pare rău că te voi pierde, Holly. Voi plânge când voi citi în ziare despre tine. Voi plânge pe umărul lui Oliver la înmormântarea ta. Şi-mi va părea rău. Sincer, dar tu nu poţi rămâne aici. Am văzut cum te priveşte Oliver. Nu ar fi renunţat niciodată la tine. Ar fi suferit câteva zile, iar între timp tu vei şi fost ucisă cu brutalitate, dar m-am gândit la asta cât timp am stat aici… Ridică din umeri, iar pistolul îi tremura în mână. Vreau să spun, de ce s-a întors?

— Johanna, spuse Holly Făcu un pas mic spre bucătărie, iar Oliver se dădu după uşă ascultând atent şi urmărindu-le. Doar nu vrei să faci asta. Mai făcu un pas înapoi. Nu ai ucis pe nimeni până acum şi… şi am auzit că e groaznic. Încă un pas, înapoi. Am auzit că rămâi cu crima pe conştiinţă toată viaţa. Vei fi bântuită. Doar nu vrei să-ţi distrugi viaţa cu aşa ceva, viaţa cu Oliver, nu? Inima îi tresări când o văzu pe Johanna avansând. Eu… o să mă dau la o parte. O să plec. O să ies din viaţa lui Oliver.

— Dar mama ta?

— Cine? Carolann? O să o iau cu mine. O mut la alt spital. Pot face asta. Sunt ocrotitorul ei legal, ştii. Mai făcuse trei paşi mici. Johanna făcuse doi.

Apartamentul i se părea acum de mărimea templului

Taj Mahal. Parcă nu mai ajungea odată în bucătărie. Simţi că se loveşte cu spatele de uşă.

Johanna zâmbi cu înţelegere.

— Te rog. Nu face lucrurile mai grele decât sunt şi aşa, Holly. Fără să se uite, întinse mâna şi împinse uşa.

— Dacă te ascunzi în bucătărie, nu scapi, să ştii. Avea un râs ironic pe buze. O femeie emancipată ca tine nu vrea să moară în bucătărie, oricum. Nu. Tu meriţi mai mult de atât. Ar trebui să mori ca o adevărată eroină. Arsă pe grătar sau… cum mor eroinele din zilele noastre? făcu o pauză. Te admir, Holly. Tu eşti aşa cum mi-am dorit eu să fiu. Pe Oliver, de asemenea. Nu vezi că nu te pot lăsa în viaţă? Holly dădu negativ din cap. Nu vedea nimic. Nu mai putea vorbi. Începuse să gâfâie şi lacrimile o podidiră. Nu era o eroină, se gândi, întrebându-se dacă nu era înţelept să-i cadă în genunchi şi să se roage pentru viaţa ei.

Reuşi să păşească în bucătărie şi se opri lipită de dulap, lângă chiuvetă. Johanna mai făcu un pas şi ţinti spre ea. Nu mai avea unde să se ducă. Nu se putea ascunde nicăieri. Uşa din hol se deschise larg, iar chipul lui Oliver era plin de răutate.

Era crispat. Atent, Holly îşi mută privirea ca să nu-l dea de gol.

— O să vezi. E mai bine pentru toţi, Holly, spuse Johanna.

Poate ar fi mai bine să te întorci cu spatele. Îţi va fi mai uşor să mori dacă nu te uiţi.

— Mai uşor pentru tine, se bâlbâi Holly. O privea direct în ochi. Astfel nu va trebui să mă priveşti. Vreau să mă priveşti, Johanna, ca să nu uiţi ce ai făcut.

Johanna îşi lăsă capul într-o parte, de parcă se gândea la ceva. Surâse. Ridică mâna încet, ţintind. Spre capul lui Holly! *Nu mă împuşca în cap*, îşi spunea ea în gând. *Mama nu mă va recunoaşte. Oliver va fi dezgustat.*

Se auzi ceva. Oliver intrase în cameră şi era lângă

mâna Johannei, dar podeaua scârţâi sub greutatea lui, se auzi un sunet ca de durere, apoi o scârţâitură mai puternică decât toate plânsetele iadului. Următoarea secundă trecu precum o eternitate. Johanna se întoarse, cu pistolul îndreptat spre inima lui Oliver. Holly ţipă şi se aruncă asupra Johannei cu sălbăticie. Oliver îşi feri trupul încercând şi el să ajungă spre mâna ucigaşă. Se auzi detunătura înăbuşită, apoi un şuierat de abia perceptibil auzului. Apăru o baltă de sânge şi toţi trei se repeziră spre pistol. Sângele, groaza, ţipetele, gemetele, strigătele… Apoi totul luă sfârşit.

Ceasurile porniră din nou şi timpul îşi reluă scurgerea.

Arma căzu pe podea, Johanna îl răsturnă pe Oliver, acesta căzu, iar Holly se prăvăli şi ea în spate. Dispăru pe uşă până ce Holly să-şi ridice privirea, apoi văzu că Oliver sângera. Mâneca de la haină era sfâşiată.

— Oliver! strigă ea ridicându-se în picioare, iar el plecase deja după Johanna. Oliver! Eşti rănit. Stai!

— Cheamă poliţia, îi strigă el, cu o ultimă răsuflare. Acum! Rămâi aici. Aşteaptă-mă.

— Ce?

— Stai aici. Aşteaptă-mă. Repetă cuvintele de câteva ori în timp ce cobora treptele. Holly ajunse la telefon. Era ciudat… incidentul cu Johanna nu i se păruse mai ciudat decât ultimele cuvinte ale lui Oliver înainte de a pleca. Nu „stai aici” o tulburaseră, ci „aşteaptă-mă”. Îi răsunau ca nişte clopoţei în cap. Formă 911.

— Aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă. Auzi tonul de ocupat şi mai formă o dată.

— Aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă. Cuvintele îi erau atât de cunoscute, totuşi, parcă nu i le mai spusese vreodată. Era parcă… parcă într-un vis, într-o amintire… ca atunci când ai mai trăit o dată, sau pur şi simplu aveai o amintire a unui moment preţios. Când răspunse centralista îi spuse

repede de incident, apoi fugi la uşă după Oliver fără să mai închidă telefonul. Îl găsi, strângând-o în braţe pe Johanna, pe palierul de la etajul doi. Avea o privire tristă, din adâncul sufletului. Şi puţină remuşcare, combinată cu milă. Sângele îi ţâşnea prin rană, prin mâneca hainei şi toată mâna stângă era înroşită deja, sângele i se scurgea pe partea laterală.

— Oliver, spuse în şoaptă, apropiindu-se de el. Braţul tău…

El dădu din cap şi închise ochii strângând-o pe Johanna. Deschise ochii, apoi, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn scurt.

— Am sunat, spuse ea pe nerăsuflate, încercând să-l ţină treaz; să-l reţină din şocul durerii şi al pierderii de sânge, din pricina cărora ar fi leşinat. Or să vină în curând. Rezistă, Oliver. Ea e bine? E rănită?

Oliver îşi privi verişoara vitregă, de parcă nu ar fi recunoscut-o, apoi dădu din cap.

— Nu cred, murmură el. După o clipă, adăugă: Nu m-am gândit niciodată… i-am văzut maşina… jos, în stradă… nu m-am gândit că…

— Nimeni nu s-a gândit. Holly auzi sirenele de la distanţă şi pentru prima dată în viaţa ei se bucura de apropierea lor, rugându-se să ajungă mai repede. S-a terminat. Acum durerea ei a fost rostită şi poate începe să uite, să se vindece.

— Cum de nu mi-am dat seama? întrebă el sfârşit. Nu m-am uitat niciodată la ea. Nu am observat-o.

— A trebuit mai întâi să-ţi vindeci rănile tale, Oliver. Nu e vina nimănui.

Oliver îşi simţea capul umflat şi o strânse pe Johanna în braţe. Ea rămăsese ca un sac de oase neînsufleţite. Vlăguită. Fără rost în viaţă. Acum plângea încet, cu capul în haina lui. Holly simţea că-i vine să plângă nu pentru Johanna sau pentru Oliver, sau pentru ea însăşi, ci pentru

întreaga omenire. Închise ochii şi îşi sprijini capul de balustradă. Toţi trei erau acum în afara oricărui pericol. În afara pericolului trecutului. Nu era o cinică şi se întreba cine este nebunul care numeşte copiii simbolurile vieţii noi, ale începutului. Ar trebui să existe cineva care să arate oamenilor că se înşală spunând asta, să le spună cum se nasc copiii pe lume cu bagajul sufletesc al părinţilor lor.

Al ei era unul frumos, de la Maria şi Roberto Spoletto. De la Carolann avea un bagaj înduioşător şi de compătimit. Cel al părinţilor lui Oliver era necunoscut şi eronat. Egoist, lacom şi nebunesc, acela al lui Elizabeth şi al lui Max George.

Bun sau rău, rămânea bagajul copiilor, pe care aceştia trebuiau să-l stăpânească. Nu puteau decât să-l preia şi să reacţioneze la influenţele lui. Ca la aruncarea zarurilor, sau a monedei, depindea cu care valiză se vor alege în viaţă. Sau toate se potriveau cu teoria reîncarnării, după care omul se naşte cu un bagaj sănătos, de nădejde, sau cu unul jerpelit, uzat? Oricum, era sigur că viaţa unui copil nu este nouă sau proaspătă. Este mai degrabă o extensie a vieţii pe care o părăsise şi a aceleia de dinaintea acesteia… Viaţa unui copil nu e a lui însuşi, până ce nu acceptă şi povara rămăşiţelor de la părinţii lui, pe care să le amestece şi să le ducă cu el în viaţă. Apoi… o laşi copilului tău şi următorului şi aşa mai departe…

CAPITOLUL 13

Poliţiştii o luară pe Johanna. Holly protestă când o văzu cu cătuşe la mâini, era ca şi când ar fi văzut o păpuşă cu mâinile legate. Ei insistară spunând că era spre binele ei, dar şi pentru al lor, ca măsură de protecţie. Se purtară frumos cu ea când o conduseră pe bancheta din spate a maşinii de patrulare. Holly nu mai plângea. Rămăsese mută, privind în gol, de parcă toate nu i se întâmplau ei, ci altcuiva. De parcă ea nu ar fi fost de faţă.

— Johanna? zise ea, aplecându-se prin geamul

coborât. Johanna? Dacă mă auzi, vreau să ştii că nu s-a schimbat nimic. Vreau să rămân prietena ta. Ochii albaştri ai femeii se întoarseră încet spre ea, dar când îi întâlni pe ai ei, parcă Johanna dispăruse de pe lume.

— Înţeleg, Johanna. Ştiu şi înţeleg. Johannei nu-i păsa.

Holly se dădu înapoi şi închise portiera, apoi privi maşina depărtându-se şi se gândi la Carolann. Oare de câte ori nu fusese şi ea luată în acelaşi fel? De câte ori nu scăpase de la închisoare, numai ca să vină acasă şi să vadă că nu era nimeni care să o iubească?

Johannei nu i se va întâmpla la fel. Johnna o avea pe Holly, iar Holly ştia. ce înseamnă iubirea. Veni ambulanţa pentru Oliver.

El îşi pierduse cunoştinţa chiar după ce poliţistul i-o desprinsese din braţe pe Johanna. Îşi revenise puţin şi protestase fiindcă fusese atins la rană. Spuse să fie dus la spital, să nu mai vină ambulanţa, dar leşină apoi.

Holly îi ţinea capul în poală până ce veniră medicii ambulanţei. Răspunse la întrebările poliţiştilor şi le spuse să ia legătura cu mătuşa lui Oliver, căreia să-i spună ce se petrecuse cu el şi cu Johanna. Până la urmă lăsă de înţeles că incidentul fusese o dispută familială şi că arma se descărcase din greşeală, acesta fusese şi adevărul, nefiind vorba de o crimă cu premeditare. Urmă targa pe care Oliver stătea întins, până la ambulanţă, urcă lângă el şi îi ţinu mâna. Se întrebă dacă închisese cineva uşa apartamentului ei, dar uită repede, fiindcă Oliver îşi reveni.

— Holly?

— Da, Oliver. Sunt aici.

— Să nu pleci.

— Nu, Oliver. Sunt lângă tine.

— Aşteaptă-mă.

Ah, Doamne, iarăşi. Holly simţi cum i se ridică părul

pe ceafă şi pe mâini, de emoţie.

— Nu pleci nicăieri, Oliver. Mergem la spital, iar eu voi sta lângă tine. Promit.

— Să mă aştepţi.

— Sigur. Nu mai spune asta. Îţi promit că te aştept, spuse ea. Aproape că ţipa cuvintele. Parcă Oliver nu mai auzea nimic. Oliver?

Leşinase din nou. Era palid. Era mereu atât de puternic şi încrezător, acum părea slab şi neajutorat. Dacă medicii se înşelau? Dacă era mai mult decât o simplă zgârietură? Dacă pierduse mai mult sânge decât crezuseră ei? Oare o împuşcătură putea fi ceva simplu?

— Oliver? strigă ea speriată. Panica aceasta era un sentiment nou. Nu o simţise când vorbise cu poliţiştii. Panică pe care nu ar trebui să o resimtă acum, dacă nu s-ar fi gândit cât de aproape de inimă trecuse glonţul, cât de aproape de inima ei.

— Oliver, să nu mori, îl implora ea plângând. Dădu la o parte tot ce era în jurul ei, chiar şi pe asistentul din maşină, se sprijini în cot lângă Oliver şi se apropie de urechea lui. Te rog, Oliver. Dacă vrei, putem fi bogaţi. Poţi să-mi cumperi maşină, una mare şi roşie, iar eu voi merge cu ea peste tot… Şi o casă, mare, cu clanţe aurite şi… body-guarzi. Se şterse la ochi cu dosul palmei. Body-guarzi înalţi, urâţi. Poţi să-mi cumperi ce vrei, iar eu voi fi bucuroasă că le primesc, chiar dacă nu-mi vor trebui… iarna vom da foc la bani. O să facem suluri de bancnote de zece dolari, îi arătă cu degetele cum vor face, şi le vom arunca pe rând în foc, dar te rog, nu muri.

— Doamnă? spuse medicul din spatele ei. Ea îl privi. El se uita de parcă Holly ar fi avut mai multă nevoie de targa decât Oliver. Doamnă, nu va muri. Funcţiile vitale sunt stabile şi nu mai pierde sânge. E doar slăbit. Se va face bine.

— Of, ce ştiţi? spuse ea iritată. Oamenii mor în

fiecare zi, chiar când nu trebuie. Şi eu am murit şi priviţi-mă. El o privi, cu foarte mare precauţie.

— Holly? se auzi vocea lui Oliver. Buzele îi erau uscate.

— Da, Oliver? Da, ce este? Deschise ochii şi o privi.

— Să nu mai plângi. Nu mai suport.

— Bine. Nu mai plâng. Se şterse iar pe obraji.

— Vrei să-mi faci o favoare?

— Orice, Oliver.

— Să nu te schimbi niciodată, bine? Nu pentru mine. Pentru nimeni.

— Bine, aşa o să fie.

— Holly? Mai e ceva.

— Ce?

— Te măriţi cu mine înainte să-mi dai foc la toţi banii?

Trecură mulţi ani până ce Oliver să-i spună soţiei sale de visele ciudate pe care le-a avut după ce a fost împuşcat. Erau ciudate, dar plăcute, îi reveneau şi-l făceau să se trezească, apoi se gândea la viaţă şi la întregul univers. Erau vise înnourate, luminoase totuşi, fără figuri sau entităţi, dar cu voci care erau cunoscute, iar ea îi promitea, cu lacrimi în ochi, că-l va iubi, îl va onora şi că-i va cheltui banii.

Erau vise secrete, acelea pe care te temi să le povesteşti înainte de micul dejun, fiindcă s-ar putea adeveri dacă le-ai rosti cu glas tare. Visele nu erau îngrozitoare, de multe ori părându-i-se mai rele decât viaţa lui.

Vise profunde, trainice. Erau înrădăcinate atât în conştiinţa lui cât şi în subconştient, cauzate de stimuli externi, de obicei, de către Holly. Cele mai simple lucruri îi aminteau de ea… Holly, cu mâinile în şolduri, încruntată, spunând: iată-te. Nu te găseam nicăieri. Sau Holly, pe scări, spre dormitor, cu ochii scânteind de dorinţă, şoptind:

Grăbeşte-te. Sau Holly venind acasă cu două ore mai târziu, cu câte un copil pe ambele braţe, cu părul vâlvoi, spunând: M-am pierdut. Am ieşit pe unde nu trebuia. M-am pierdut pur şi simplu. Mereu îi stătea pe limbă să-i spună:

— Aşteaptă-mă…

SFÂRŞIT